

REPUBLIKA SLOVENIJA

MINISTRSTVO ZA OKOLJE, PROSTOR IN ENERGIJO

Dunajska c. 48, P.P.653, 1000 Ljubljana, Slovenija
Telefon: (01) 47 87 400 • Telefaks: (01) 47 87 422

NACIONALNI PROGRAM VARSTVA OKOLJA

(OSNUTEK ZA JAVNO RAZPRAVO)

Ljubljana, avgust 2004

KAZALO VSEBINE

1. UVOD.....	5
2. NAČELA IN STRATEŠKE USMERITVE	7
Razvoj nove in dosledno izvajanje obstoječe zakonodaje.....	7
Trajnostna raba naravnih virov	7
Integracija oziroma upoštevanje okoljskih vsebin v sektorskih politikah	8
Okoljske tehnologije.....	9
Spodbujanje trajnostne proizvodnje in potrošnje	10
Ekonomska politika varstva okolja	12
Dvig okoljske ozaveščenosti in dialog z vsemi zainteresiranimi ter sodelovanje javnosti.....	13
3. STANJE OKOLJA	14
4. CILJI IN PROGRAMI UKREPOV	19
4.1. PODNEBNE SPREMEMBE.....	19
4.1.1 ZMANJŠEVANJE EMISIJ TOPLOGREDNIH PLINOV	19
Operativni program zmanjševanja emisij toplogrednih plinov	19
Vzpostavitev mehanizma spremljanja emisij toplogrednih plinov.....	22
4.1.2 SNOVI, KI POVZROČAJO TANJŠANJE OZONKEGA PLAŠČA	23
Operativni program ravnanja s haloni.....	23
Operativni program ravnanja s klorofluoroglikovodiki (CFC)	24
4.2 NARAVA IN BIOTSKA RAZNOVRSTNOST	25
4.2.1 NACIONALNI PROGRAM VARSTVA NARAVE.....	25
I. OHRANJANJE BIOTSKE RAZNOVRSTNOSTI.....	27
Operativni program - akcijski načrt ohranjanja biotske raznovrstnosti s programom upravljanja Natura 2000 območij	29
Operativni program - strategija upravljanja populacij velikih zveri.....	31
Operativni program - strategija ravnanja s tujerodnimi invazivnimi vrstami	31
II. OHRANJANJE NARAVNIH VREDNOT	32
Operativni program varstva naravnih vrednot	32
4.2.2 GOZDOVI.....	34
Državni monitoring poškodovanosti gozdov	34
4.2.3 TLA.....	36
Pregled stanja onesnaženosti tal in vzpostavitev monitoringa	36
4.2.4 GENSKO SPREMEMJENI ORGANIZMI.....	38
Sledljivost in detekcija GSO	40
Nacionalna lista varnih GSO	40
Zagotavljanje soobstoja konvencionalnih, gensko spremenjenih in ekoloških pridelkov	40
Mednarodna trgovina z GSO	41
4.3 KAKOVOST ŽIVLJENJA.....	42
4.3.1 NACIONALNI PROGRAM UPRAVLJANJA Z VODAMI	42
I. UPRAVLJANJE Z VODAMI	44
Priprava načrtov upravljanja na vodnih območjih in pripadajočih programov ukrepov	44
II. VARSTVO VODA.....	44
Operativni program za varstvo voda pred onesnaženjem z nitrati iz kmetijske proizvodnje (2004-2008).....	44
Operativni program odvajanja in čiščenja odpadnih voda (2004-2015)	45
Operativni programi za zmanjšanje onesnaženja površinskih voda z nevarnimi snovmi, kot so živo srebro in nevarni klorirani ogljikovodiki iz razpršenih virov ter prednostne snovi in nevarne snovi iz seznama II (2004-2008).....	46
Varstvo voda na vodovarstvenih območjih.....	48
Varstvo območij kopalnih voda	49
Varstvo voda, določenih za zahtevano kakovost voda, da se omogoči življenje rib	50
Varstvo voda, določenih za zahtevano kakovost voda, da se omogoči življenje in rast morskih školjk in morskih polžev	50
Program varstva morja (morskega okolja).....	50
III. RABA VODA	51
Operativni program vodooskrbe	51
Uvajanje ekonomske cene vode	51
IV. UREJANJE VODA	52
Posodobitev in prilagoditev hidrološkega monitoringa ter izboljšanje napovedovanja ekstremnih hidroloških pojavov	54

Operativni program za zmanjševanje posledic hidroloških suš.....	55
Operativni program zmanjševanja škodljivega delovanja voda.....	55
4.3.2 ZRAK.....	56
Operativni program za ohranjanje in izboljšanje kakovosti zunanjega zraka.....	56
Operativni program zmanjševanja emisij v zrak.....	58
Operativni program zmanjševanja emisij v zrak iz velikih kurilnih naprav.....	61
4.3.3 KEMIKALIJE.....	62
Vzpostavitev sistema registracije, evaluacije in avtorizacije kemikalij (REACH).....	62
Operativni program prepovedi ali omejitve proizvodnje, dajanja v promet in uporabo ter zmanjševanja izpustov obstoječih organskih onesnaževal ter ukrepov glede odpadkov, ki take snovi vsebujejo.....	64
4.3.4 HRUP.....	65
Operativni program varstva pred hrupom (karte obremenjenosti s hrupom in načrti ukrepov za zmanjšanje hrupa.....	65
4.3.5 ELEKTROMAGNETNA SEVANJA.....	67
4.3.6 OKOLJE V URBANIH OBMOČJIH.....	69
4.4 ODPADKI IN INDUSTRIJSKO ONESNAŽEVANJE.....	71
4.4.1 ODPADKI.....	71
Operativni program odstranjevanja odpadkov s ciljem zmanjšanja količin odloženih biorazgradljivih odpadkov.....	72
Operativni program ravnanja z nevarnimi odpadki.....	73
Operativni program zbiranja komunalnih odpadkov.....	74
Operativni program ravnanja z embalažo in odpadno embalažo.....	75
Operativni program ravnanja z odpadnimi olji.....	75
Operativni program ravnanja z baterijami in akumulatorji.....	76
Operativni program odstranjevanja PCB/PCT.....	76
Operativni program ravnanja z gradbenimi odpadki.....	76
Program zmanjševanja in preprečitve obremenjevanja okolja za proizvodnjo TiO ₂ – Cinkarna Celje.....	78
Program ravnanja z izrabljenimi motornimi vozili.....	78
Program ravnanja z izrabljenimi avtomobilskimi gumami.....	79
Program ravnanja z odpadno električno in elektronsko opremo.....	79
4.4.2 INDUSTRIJSKO ONESNAŽEVANJE.....	80
Program celovitega preprečevanja in nadzorovanja onesnaževanja okolja.....	81
Program zmanjševanja tveganja za okolje zaradi večjih nesreč z nevarnimi snovmi.....	82
5. POMEBNI AKTERJI VARSTVA OKOLJA.....	83
5.1 DRŽAVNA IN LOKALNA UPRAVA.....	83
5.2 IZVAJALCI JAVNIH SLUŽB VARSTVA OKOLJA.....	85
5.3 OKOLJSKE NEVLADNE ORGANIZACIJE.....	86
6. MEDNARODNE AKTIVNOSTI.....	90
6.1 SODELOVANJE IN VKLJUČEVANJE V MEDNARODNE OKOLJSKE SPORAZUME.....	91
7. KOMUNICIRANJE IN IZOBRAŽEVANJE.....	95
7.1 OBVEŠČANJE IN DOSTOP DO INFORMACIJ.....	95
7.2 SODELOVANJE JAVNOSTI PRI ODLOČANJU.....	96
7.3 OZAVEŠČANJE.....	97
7.4 VZGOJA IN IZOBRAŽEVANJE.....	98
8. FINANCIRANJE.....	100
8.1 PODNEBNE SPREMEMBE.....	101
8.2 NARAVA IN BIOTSKA RAZNOVRSTNOST.....	101
8.3 KAKOVOST ŽIVLJENJA.....	102
8.4 ODPADKI IN INDUSTRIJSKO ONESNAŽEVANJE.....	104
9. SPREMLJANJE IZVAJANJA.....	105
Podnebne spremembe.....	106
Narava in biotska raznovrstnost.....	107
Kakovost življenja.....	109
Opadki in industrijsko onesnaževanje.....	114
Ukrepi v podporo izvajanja NPVO.....	118

KAZALO SLIK

<i>Slika 1: Skupne emisije vseh toplogrednih plinov v ekvivalentu CO₂ po sektorjih onesnaževanja leta 2002</i>	<i>14</i>
<i>Slika 2: Število vrst za katere se opredeljuje območja Natura 2000 v Alpski in celinski biogeografski regiji (mednarodna primerjava)</i>	<i>15</i>
<i>Slika 3: Povprečne koncentracije nitratov v podzemnih vodah v letu 2003</i>	<i>16</i>
<i>Slika 4: Nastajanje komunalnih odpadkov na prebivalca po letih</i>	<i>18</i>
<i>Slika 5: Gibanje emisij TGP v Sloveniji v letu 1986 in obdobju 1990-2002</i>	<i>22</i>
<i>Slika 6: Ekološko pomembna območja</i>	<i>28</i>
<i>Slika 7: Širša zavarovana območja v RS</i>	<i>28</i>
<i>Slika 8: Posebna varstvena območja (območja NATURA 2000)</i>	<i>29</i>
<i>Slika 9: Lokacije 11 ploskev intenzivnega spremljanja stanja gozdnih ekosistemov v Sloveniji</i>	<i>34</i>
<i>Slika 10: Predvidena mreža vzorčnih točk za pregled stanja onesnaženosti tal</i>	<i>37</i>
<i>Slika 11: Okvirni sistem biološke varnosti na področju ravnanja z GSO</i>	<i>39</i>
<i>Slika 12: Število evidentiranih zaprtih sistemov za delo z GSO v Sloveniji</i>	<i>39</i>
<i>Slika 13: Vodni območji na področju RS</i>	<i>43</i>
<i>Slika 14: Obremenjenost območij naselij ali delov naselij zaradi nastajanja komunalne odpadne vode, v katerih prebiva več kot 50 prebivalcev</i>	<i>46</i>
<i>Slika 15: Pomembni vodni viri v RS</i>	<i>49</i>
<i>Slika 16: Poplavna, erozijska in vododeficitarna območja v RS</i>	<i>53</i>
<i>Slika 17: Stanje onesnaženosti zraka z SO₂ po območjih</i>	<i>57</i>
<i>Slika 18: Merilna mesta za onesnaženost zraka v Sloveniji</i>	<i>58</i>
<i>Slika 19: Emisije SO₂</i>	<i>59</i>
<i>Slika 20: Emisije NO_x</i>	<i>59</i>
<i>Slika 21: Emisije NH₃</i>	<i>60</i>
<i>Slika 22: Skupne letne emisije iz kurilnih naprav po posameznih obdobjih in predviden potek zmanjševanja</i>	<i>61</i>
<i>Slika 23: Prikaz obremenitve okolja z nizkofrekvenčnimi viri EMS</i>	<i>68</i>
<i>Slika 24: Naprave, ki lahko povzročijo onesnaževanje večjega obsega</i>	<i>81</i>
<i>Slika 25: Število obratov z večjo količino nevarnih snovi v članicah EU, kjer lahko pride do večje nesreče</i>	<i>82</i>

KAZALO TABEL

<i>Tabela 1: Skupne emisije toplogrednih plinov po sektorjih v letu 1986 (bazno leto) ter projekcije za leta 2005, 2008, 2010, 2012 in povprečje za obdobje 2008-2012, z dodatnimi ukrepi</i>	<i>21</i>
<i>Tabela 2: Spremljanje izvajanja ukrepov in/ali doseganja ciljev po področjih</i>	<i>106</i>

KAZALO PRILOG

<i>Priloga 1: Operativni programi in druge aktivnosti na podlagi NPVO in EU direktive oz. mednarodne pogodbe, ki jih določajo</i>	<i>120</i>
<i>Priloga 2: Indikatorji stanja ohranjenosti narave</i>	<i>125</i>
<i>Priloga 3: Lista oznak in okrajšav</i>	<i>126</i>

Na podlagi 35. člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, 41/04) in v skladu z Sklepom 1600/2002/EC Evropskega Parlamenta in Sveta z dne 22. julija 2002 o šestem okoljskem akcijskem programu Skupnosti (Decision No 1600/2002/EC of the European Parliament and of the Council of 22 July 2002 laying down the Sixth Community Environment Action Programme) je Ministrstvo za okolje, prostor in energijo pripravilo **Nacionalni program varstva okolja (NPVO)** za obdobje **2005–2008**.

NACIONALNI PROGRAM VARSTVA OKOLJA

2005–2008

1. UVOD

Nacionalni program varstva okolja (v nadaljnjem besedilu NPVO) je osnovni strateški dokument na področju varstva okolja, katerega cilj je splošno izboljšanje okolja in kakovosti življenja ter varstvo naravnih virov. V ta namen program določa cilje na posameznih področjih za določena časovna obdobja in prednostne naloge ter ukrepe za doseg teh ciljev. NPVO je pripravljen na podlagi zakona o varstvu okolja in je skladen z okoljskim programom Evropske skupnosti, ki obravnava ključne okoljske cilje in prednostne naloge ki zahtevajo vodenje s strani skupnosti. NPVO tako izpolnjevanje obveznosti prenosa pravnega reda EU v slovenski pravni red, po drugi strani pa operacionalizacijo ciljev in ukrepov določenih v skupnih dokumentih Evropske skupnosti.

NPVO določa ključne okoljske cilje in prednostne naloge, ki temeljijo na oceni stanja okolja in prevladujočih trendov. Naloge in cilji morajo biti izpolnjeni pred iztekom programa, če ni določeno drugače. NPVO je izhodišče za okoljsko razsežnost Strategije razvoja Slovenije (osnutek, junij 2004), ki opredeljuje vizijo prihodnosti Slovenije ter usmeritve in ukrepe za realizacijo te vizije do leta 2013.

Osnovno usmeritev politike varstva okolja, ki jo je postavil že zakon o varstvu okolja in prvi Nacionalni program varstva okolja (NPVO, 1999), je usmerjena v zagotavljanje trajnostnega razvoja za razliko od običajnega načina reševanja okoljskih problemov z uporabo tehničnih rešitev omejevanja onesnaževanja. Koncept trajnostnega razvoja se v vedno večji meri uveljavlja v mednarodni skupnosti, v državah članicah EU, in sicer kot razvoj, ki omogoča preživetje tudi bodočim generacijam in poleg skrbi za preprečevanje in zmanjševanje onesnaževanja na viru poudarja tudi manjšo in bolj smotrno rabo naravnih virov ter ohranjanje biotske raznovrstnosti. Na okoljskem področju trajnostni razvoj pomeni organizacijo gospodarstva, infrastrukture, poselitve in načina življenja v okviru nosilne sposobnosti okolja in naravnih virov. Zato program upošteva tudi ukrepe v okviru Načrta implementacije, ki je bil s strani številnih držav sveta sprejet na Svetovnem vrhu o trajnostnem razvoju (Johannesburg, 2002) in teži k promociji integracije okoljskih vsebin v ostale sektorske politike, skladno z načelom integracije.

Program zajema obdobje štirih let od njegovega sprejema, predvidoma za leta od 2005 do 2008. Ustrezne vzpodbude na različnih področjih politike, z namenom doseganja zastavljenih ciljev so sestavljene iz vrste ukrepov, vključno z doslednim izvajanjem zakonodaje, strateškimi usmeritvami in instrumenti, določenimi v drugem poglavju.

Na podlagi ocene stanja okolja in trendov, ki so navedeni kot povzetek Poročila o stanju okolja v Sloveniji (MOPE, 2002), so cilji in prednostne naloge opredeljene v četrtem poglavju, ki je tudi osrednje poglavje NPVO.

Cilji in ukrepi so opredeljeni v okviru štirih področij, in sicer: podnebne spremembe, narava in biotska raznovrstnost, kakovost življenja ter odpadki in industrijsko onesnaževanje. Navedena področja so prevzeta in zato skladna z okoljskim programom EU, razen dodanega področja »industrijsko onesnaževanje« zaradi pomembnih ukrepov na področju izvajanja direktive o celovitem preprečevanju in nadzorovanju onesnaževanja okolja iz velikih industrijskih obratov in vpeljavo okoljevarstvenega dovoljenja.

Osnovni cilji po posameznih področjih so:

- poudariti podnebne spremembe kot pomembni izziv v naslednjih letih in zmanjšati emisije toplogrednih plinov ter tako prispevati k dolgoročnemu cilju stabiliziranja koncentracij toplogrednih plinov v ozračju, kakor tudi zmanjšati emisije snovi, ki povzročajo tanjšanje ozonskega plašča;
- zaščititi in ohraniti naravne sisteme, habitate, prosto živeče živalske in rastlinske vrste, s ciljem ustaviti izgubo biotske raznovrstnosti, genske pestrosti in nadaljnje degradacije tal;
- prispevati h visoki ravni kakovosti življenja in socialni blaginji državljanov z zagotavljanjem okolja, v katerem raven onesnaženosti ne učinkuje škodljivo na zdravje ljudi in okolje in z vzpodbujanjem trajnostnega razvoja v mestih;
- ravnanje z odpadki in poraba obnovljivih in neobnovljivih naravnih virov, ki omogočajo trajnostno proizvodnjo in potrošnjo, pripomorejo k zmanjševanju onesnaženja okolja in porabe energije tako, da ne preseže nosilne zmogljivosti okolja.

NPVO določa tudi glavne akterje na področju varstva okolja in sicer državno in lokalno upravo, izvajalce državnih in občinskih gospodarskih javnih služb varstva okolja ter nevladne organizacije, ki na področju varstva okolja delujejo v javnem interesu, njihovo vlogo in glavne usmeritve. Usmeritve in prednostne naloge so opredeljene tudi na področju mednarodnih aktivnostih s ciljem vključevanja zahtev varstva okolja tudi v zunanjo politiko in razvojno sodelovanje, učinkovito izpolnjevanje in uveljavljanje mednarodnih pogodb, ki so povezane z okoljem ter za pospešeno čezmejno sodelovanje s sosednjimi državami in regijami. Ukrepi na področju komuniciranja z javnostjo in izobraževanja na področju varstva okolja so ključni podporni ukrepi za uspešno izvajanje programa, ki lahko pripomorejo k spreminjanju družbenih navad, sistema vrednost in netrajnostnega življenjskega sloga. V zvezi s tem je potrebno zagotoviti dostop do okoljskih informacij, sodelovanje javnosti pri oblikovanju okoljskih politik, obveščanje in ozaveščanje javnosti ter okoljsko vzgojo, s čemer bomo zagotavljali pogoje in razmere za enakovredno in trajnejše zmanjšanje negativnih vplivov na okolje.

Glavna usmeritev za doseganje ciljev programa je v okviru financiranja že dokaj uveljavljeno temeljno načelo varstva okolja »načelo plačila za obremenjevanje okolja«. Zato program opredeljuje ekonomske instrumente in okoljske dajatve kot osnovni vir sredstev, poleg tega pa določa nadaljnje usmeritve v sistemu financiranja varstva okolja.

Za spremljanje izvajanja in vrednotenja programa so v zadnjem poglavju navedene naloge in roki za njihovo izvedbo ter vrsta kazalcev za mednarodno primerljivost doseganja ciljev in stanja okolja.

2. NAČELA IN STRATEŠKE USMERITVE

NPVO predstavlja okvir za okoljsko politiko v Sloveniji v času veljavnosti programa in usmeritvami za naprej, s ciljem doseči visoko raven varstva okolja ob upoštevanju temeljnih načel varovanja in ohranjanja okolja. Program je izhodišče za okoljsko razsežnost Strategije razvoja Slovenije in prispeva k vključevanju okoljskih zadev v sektorske politike, med drugim z določanjem okoljskih prednostnih nalog v razvoju Slovenije. Zato so predlagani in sprejeti ukrepi v korist varovanja in ohranjanja okolja skladni s cilji gospodarskih in socialnih razsežnosti trajnostnega razvoja in obratno. NPVO izpostavlja osnovna načela varstva in ohranjanja okolja: preprečevanje onesnaževanja, načelo previdnosti, načelo »onesnaževalec plača« ter celovit način razmišljanja o življenjskem krogotoku izdelka.

Strateške usmeritve na področju varstva okolja ter instrumenti za doseg ciljev NPVO:

Razvoj nove in dosledno izvajanje obstoječe zakonodaje

S slovenskim članstvom v Evropski uniji (EU) je Slovenija pridobila pravico soodločanja pri sprejemanju odločitev v EU ter so-oblikovanja evropskih politik. Slovenija se že vključuje v zakonodajni postopek EU, ko so nekateri zakonodajni akti že v zaključni fazi sprejemanja in je oblikovanje in uveljavljanje stališč težje. Skladno z letnimi programi Sveta EU in Evropske komisije bo tudi Slovenija letno pripravljala programe s prednostnimi nalogami¹ in tako zagotavljala pravočasno in usklajeno pripravo nacionalnih stališč do zakonodajnih predlogov.

Prednostne naloge na področju okolja² se nanašajo na obravnavo strateških dokumentov - tematskih strategij, kot jih določa 6. okoljski akcijski program Skupnosti na področju okolja, ter na obravnavo predloženih zakonodajnih aktov, med katerimi je posebej izpostavljena nova zakonodaja Skupnosti na področju kemikalij, nova direktiva o kopalnih vodah, o varstvu podzemnih voda, ter direktivi o dostopu javnosti do pravnega varstva glede okoljskih zadev ter o okolju v urbanih območjih.

Za doseganje visoke ravni varstva okolja je nujno vzpodbujanje bolj učinkovitega izvajanja in uveljavljanja zakonodaje na področju okolja. Vpeljati je treba redno poročanje in spremljanje izvajanja zakonodaje ter uporabo okoljskih indikatorjev povsod, kjer je to mogoče. Zato je prednostna naloga krepitev vloge in učinkovitejše delo inšpekcijske službe in drugih nadzornih organov. Ena od novejših pobud je tudi boj proti okoljskemu kriminalu ter izpostavljanje okoljske odgovornosti.

Trajnostna raba naravnih virov

Z gospodarsko rastjo se predvsem v gospodarsko razvitih državah povečuje poraba naravnih virov in pritiski na okolje. Zato v razvitem svetu že prihaja do zavestnega ter odgovornega ravnanja na področju rabe naravnih virov z integracijo ukrepov materializacije oziroma preprečevanja nastajanja in recikliranja odpadkov, spodbujanjem energetske in surovinske manj intenzivnih novih tehnologij, spodbujanjem trajnostne proizvodnje in potrošnje in podobno.

¹ Dokument »Prednostne naloge Slovenije za delo v Svetu Evropske unije v letu 2004« (maj, 2004) določa prednostne naloge tudi na področju okolja na področju evropskih zadev od začetka članstva pa do konca leta 2004.

² »Prioritete sodelovanja MOPE – Urada za okolje pri delu institucij EU v letu 2004« (februar, 2004)

Koncept uravnoveženega gospodarskega, socialnega in okoljskega razvoja se v Sloveniji ne uresničuje v celoti³. Gospodarska razvitost se povečuje ob hkratnem socialnem razvoju, vendar počasnejšem uveljavljanju skrbi za okolje. Tako je gospodarska rast delno dosežena tudi na škodo okolja, na kar vpliva visoka energetska intenzivnost ter neugodne stopnje rasti emisijsko najbolj intenzivnih industrij in intenzivnega kmetijstva ter drugih sektorskih netrajnostnih politik.

Za reševanje tega prednostnega okoljskega problema, ki zahteva najširši pristop, se v okviru Evropske unije pripravlja posebna tematska strategija »Tematska strategija o trajnostni rabi naravnih virov«⁴. Osnovni cilj strategije je prekinitev povezanosti med gospodarsko rastjo in obremenjevanjem okolja. V ta namen bodo v dokumentu opredeljeni predlogi in ukrepi, ki bodo omogočali trajnostno rabo naravnih virov tako, da ne bo prišlo do nadaljnjega obremenjevanja okolja, hkrati pa bodo doseženi cilji Lizbonske strategije glede gospodarske rasti (predvidena je 3 %).

Strategija se nanaša na vse naravne vire, tako na surovine, ki so potrebne za večino gospodarskih dejavnosti, kot tudi na različne okoljske medije (zrak, voda, tla), ki so osnova za življenje ter vključuje pet glavnih aktivnosti držav članic:

- analizo snovnih pretokov materialov in odpadkov, vključno z uvozom in izvozom;
- pregled učinkovitosti okoljskih ukrepov in vpliv subvencij, povezanih z naravnimi viri in odpadki;
- uvedba ciljev za učinkovito rabo naravnih virov, zmanjševanje rabe, prekinitev povezanosti med gospodarsko rastjo in negativnimi vplivi na okolje;
- promocija in spodbujanje proizvodnje in tehnologij, ki so okoljsko učinkovitejše in trajnostno rabo materialov, energije, vode in drugih virov;
- razvoj in izvajanje širše vrste instrumentov (raziskave in razvoj, prenos tehnologij, ekonomski instrumenti, programi dobre prakse, indikatorji učinkovitosti rabe virov).

Implementacija politik in razvoj novih, ki bodo pripomogle k prekinitvi povezanosti med pritiski na okolje in gospodarsko rastjo je dolgotrajen proces, zato je časovno obdobje strategije kar 25 let. Slovenija že sodeluje v postopku priprave strategije v okviru Evropske komisije, zato bodo le-temu sledile tudi vse nadaljnje aktivnosti.

Integracija oziroma upoštevanje okoljskih vsebin v sektorskih politikah

Vključevanja okoljskih zahtev v vse politike in dejavnosti je bistveno za uveljavljanje in spodbujanje trajnostnega razvoja. Država, regije in lokalna skupnost (občina) morajo pri sprejemanju politik, strategij, programov, planov, načrtov in splošnih pravnih aktov ter pri izvajanju drugih zadev iz svoje pristojnosti spodbujati takšen gospodarski in socialni razvoj družbe, ki pri zadovoljevanju potreb sedanje generacije upošteva enake možnosti zadovoljevanja potreb prihodnjih in omogoča dolgoročno ohranjanje okolja.

Vključevanje okoljskih vsebin v sektorske politike se zagotavlja z:

- upoštevanjem okoljskih ciljev pri pripravi sektorskih politik z namenom priprave učinkovitih sektorskih programov ukrepov, ki pripomorejo tudi k doseganju okoljskih ciljev;
- rednim spremljanjem integracije s pomočjo ustreznih indikatorjev, na podlagi skupne metodologije za vsak sektor, in poročanje o procesu sektorske integracije;
- vključitvijo okoljskih meril v programe financiranja;

³ »Poročilo o razvoju 2004« (UMAR, marec 2004)

⁴ »Towards a thematic strategy on the sustainable use of natural resources« COM(2003)572 final

- vzpostavitev in izvajanjem sistema presoje vplivov na okolje in celovito okoljsko presojo;
- upoštevanjem ciljev programa v strateških dokumentih države in prihodnjih finančnih perspektiv.

Eden izmed učinkovitih instrumentov integracije okoljskih vsebin v sektorske politike je izvajanje celovite presoje vplivov na okolje (CPVO). CPVO se izvaja za vse tiste plane, programe, politike, ki imajo pomemben vpliv na okolje. Mednje pa vsekakor sodijo vsi plani, v katerih so predvideni projekti, za katere se zahteva presoja vplivov na okolje (PVO), plani na območjih Nature 2000, prostorski akti in različni sektorski programi in to na lokalnih, regionalnih in državni ravni.

CPVO je formalno, sistematično ovrednotenje pomembnih vplivov na okolje pri izvedbi določenega plana ali programa in to še predno pride do potrditve določenega plana ali programa. CPVO je pomembna, ker v dosedanje prakso in postopke priprave razvojnih dokumentov vnaša širši koncept okolja in sistematično presojanje vplivov na okolje, zahteva iskanje alternativnih rešitev, spremljanje možnih vplivov planov na okolje in večjo udeležnost tako pripravljavcev planov kot zainteresirane javnosti ter omogoča transparentnost pri odločanju.

Z razliko od presoje vplivov na okolje (PVO), ki ugotavlja, ali bi bodoči projekt vplival na okolje, pa CPVO med različnimi možnostmi (alternativami) presodi, katera pot oziroma razvojna politika je najprimernejša oziroma najmanj škoduje okolju - in s tem posredno človeku. Takšen pristop, ko se pred potrditvijo, torej že v fazi priprave razvojnega plana poišče najboljše možnosti seveda v največji možni meri odpravi morebitne negativne vplive na okolje. S tem se v celoti uveljavljajo vsa temeljna načela politike varstva okolja kot so načelo celovitosti, preventive, previdnosti, sodelovanja, javnosti, dopustnosti posegov, načelo trajnostnega razvoja, ipd.

Okoljske tehnologije

Okoljske tehnologije so tiste tehnologije, katerih uporaba je okolju manj škodljiva. To so torej tehnologije, ki varujejo okolje, ga manj onesnažujejo, zagotavljajo trajnostno rabo naravnih virov, omogočajo boljše recikliranje odpadkov in proizvodov ter ravnajo s preostalimi odpadki na okolju bolj sprejemljiv način, kot tehnologije, ki jih zamenjujejo. Okoljske tehnologije obsegajo tudi tehnologije in procese za obvladovanje onesnaževanja (npr. nadzor nad onesnaževanjem zraka, ravnanje z odpadki), za proizvodnjo in storitve, ki manj onesnažujejo in manj obremenjujejo naravne vire ter načine bolj učinkovite uporabe naravnih virov. Obsegajo tudi tehnologije za obdelavo odpadkov in drugih onesnaževal, ko le ti že nastanejo. Okoljske tehnologije so kompleksne in lahko vključujejo znanje in izkušnje, postopke, blago in storitve ter opremo, kakor tudi organizacijske postopke in postopke vodenja.

Z vidika gospodarstva so pomembne zato, ker znižujejo stroške in povečujejo konkurenčnost s tem, da znižujejo porabo energije in drugih naravnih virov, z vidika okolja pa predvsem zato, ker zmanjšujejo emisije in producirajo manjše količine odpadkov. Glede na to se morajo uveljaviti v vseh gospodarskih dejavnostih in sektorjih.

Osnovni cilji, ki jih bo treba za zagotavljanje trajnostnega razvoja oziroma izpolnjevanje Lizbonske strategije na področju okoljskih tehnologij doseči, so predvsem:

- razvoj novih okoljskih tehnologij,
- izboljšanje in pospešitev prenosa okoljskih tehnologij v uporabo,

- znižanje tveganj investorjev pri investicijah v okoljske tehnologije.

Prioritetna področja, ki jih v svojem programu za uvajanje in spodbujanje okoljskih tehnologij poudarja EU so klimatske spremembe, naravni viri in odpadki, zaščita tal, zdravje in kakovost življenja ter narava in biotska raznovrstnost. Na nacionalni ravni bodo uvedeni naslednji ukrepi:

- določitev prioritetnih okoljskih tehnologij za RS in njihovih ciljnih učinkov na okolje ter razvoj gospodarstva
- vključitev gospodarskih in raziskovalnih subjektov v aktivnosti iz EU programa o okoljskih tehnologijah
- določitev in sprostitev finančnih instrumentov za delitev tveganja pri investiranju v okoljske tehnologije
- sprostitev finančnih instrumentov za spodbujanje tehnologij obnovljivih energijskih virov in energijsko učinkovitih tehnologij
- revizija okolju škodljivih subvencij
- zelena naročila oziroma spodbujanje nabav (javnih in privatnih) okoljskih tehnologij ter okolju prijaznih proizvodov in storitev
- zvečanje okoljske zavesti podjetij in potrošnikov (promocija »od množine h kakovosti«, čistejše tehnologije, eko dizajn, okoljski standardi ipd).

Spodbujanje trajnostne proizvodnje in potrošnje

Za doseganje trajnostnega razvoja sta ključna spreminjaje potrošniških navad in drugačne proizvodnje. Trajnostna potrošnja in proizvodnja zahtevata celostni pristop, saj se vprašanja trajnostnega obnašanja dotikajo vseh politik in vseh sektorjev. Na splošno rečeno, gre tako za zmanjšanje porabe energije kot surovin, naravnih virov in nastajanja odpadkov. Učinkovitejša proizvodnja mora sprejeti razmišljanje o »celotnem življenjskem krogu« proizvodov oziroma integralno politiko do proizvodov (IPP), ki vključuje tako ekonomske instrumente (davke, subvencije, okoljsko knjigovodstvo, internalizacija stroškov) kot zakonodajo (zelena javna naročila), sisteme okoljskega ravnanja (EMAS, LCA, ISO 14001) in eko-oblikovanje proizvodov in uporabo okoljskih tehnologij do ponujanja možnosti izbire potrošnikom z uvajanjem okoljskega in energijskega označevanja izdelkov ter ozaveščanja s pomočjo seznanjanja (razširjanje in dostopnost informacij) in prepoznavanja okoljskih problemov (ekološki odtisi) itd. Poleg proizvodnje (npr. kemična industrija,) gre tudi za storitvene dejavnosti (zdravstvo, trgovina, gradbeništvo itd.), pa za kmetijstvo, promet, energetiko itd., do socialne in okoljske odgovornosti.

Najbolj obetavne so nove tehnologije za varčno rabo energije v gospodinjstvih in terciarnem sektorju. Sistematično uvajanje najboljših razpoložljivih tehnologij lahko zniža porabo energije za 20 do 50 %. Velike možnosti ponujajo nove tehnologije za ravnanje z odpadki; najnovejše investicije v tem sektorju kažejo, da je mogoče izrabiti 99,5 % energije, vsebovane v odpadkih. Bistvene so nove tehnologije za ravnanje z naravnimi viri v industriji, ki hkrati ponujajo sinergijo za višjo proizvodno produktivnost, kakovost izdelkov in servisa ter učinkovito rabo naravnih virov. V kmetijstvu biološko kmetovanje narašča s stopnjo 20 % letno navkljub subvencijam v tradicionalne, netrajnostne metode kmetovanja.

Toda v mnogih primerih rast ni trajnostna. Premagati bo treba številne ovire, da pridemo do stopnje, ko vlada ne bo posegala v razpršenost tehnologij obnovljivih virov in ko bodo te tehnologije močnejše nastopile na trgu z energijo. Koliko bo trg sprejel učinkovitejše tehnologije, je odvisno predvsem od razmerij terminskih cen med različnimi viri energije in drugimi naravnimi viri, nadalje od podpor vlade za novo nastajajoče tehnologije, vladne

politike do norm in standardov za ekoučinkovitost in prostovoljne dogovore s strani industrije. Pomembno je upoštevati tako potrošnikovo preferiranje ekoučinkovitih izdelkov kakor tudi varstvo potrošnikov samo. Bistveni pa sta vsekakor dolgoročna vizija in močna politična zavezanost.

Trajnostna potrošnja

Za trajnostno ravnanje potrošniki potrebujejo poleg možnosti izbire tudi ustrezne informacije, ki jih obveščajo, seznanjajo in poučujejo tako o vplivu proizvodov na zdravje in okolje, kakor tudi o vplivu na okolje in zdravje posameznikovega lastnega ravnanja in obnašanja pri rabi izdelkov in virov. Ob tem je pomembno, da posamezniki prevzamejo odgovornost za trajnostno potrošnjo dobrin in storitev. Cilji spodbujanja trajnostne potrošnje so:

- nenehno ozaveščanje in informiranje javnosti,
- promocije primerov dobrih praks in prijaznega ravnanja,
- predstavitev koncepta trajnostne potrošnje v izobraževalni proces.

Glavno vlogo pri ozaveščanju, informiranju in promociji trajnostne potrošnje ima Urad za varstvo potrošnikov v okviru Ministrstva za gospodarstvo kot ključni akter na področju varstva potrošnikov v Sloveniji. V Sloveniji že deluje mreža svetovalnih pisarn za potrošnike, vendar bi kazalo postaviti še nove oziroma kadrovske okrepiti obstoječe zato, da bodo vidnejše mesto zavzele okoljske informacije in nasveti potrošnikom o tem, kako ravnati in kako se obnašati do okolja. MOPE in Urad proučujeta možnosti vzpostaviti nacionalni center za okoljske informacije. Pri tem bi morale imeti pomembno vlogo prav nevladne organizacije kot partnerice pri skupnih prizadevanjih za bolj umirjeno potrošnjo.

Za dosego ciljev spodbujanja trajnostne potrošnje bo do konca leta 2004 pripravljen »Priročnik o trajnostni potrošnji«, ki bo predstavil, kako lahko v vsakodnevem življenju vsak posameznik ravna in poskrbi, da bodo negativni vplivi na okolje manjši ali celo odpravljeni. Priučiti se odgovornega odnosa do okolja in postati trajnostno naravnani potrošnik ne pomeni se odrekati stvarim, ampak zgolj spremeniti potratne in nepremišljene razvade in navade.

Na Svetovnem vrhu o trajnostnem razvoju (Johannesburg, 2002) smo se države dogovorile in obvezale k spodbujanju trajnostnih vzorcev obnašanja in trajnostne proizvodnje s pripravo 10-letnega okvirnega programa trajnostne potrošnje in proizvodnje. V EU se premišljeno lotevajo te tematike, saj je to ena od prednostnih nalog pri delu mednarodne službe v okviru Direktorata za okolje. EU se je namreč zavezala predstaviti se kot zgledna in vodilna regija pri doseganju trajnostne potrošnje. Pripravljen je že pregled politik trajnostne potrošnje in proizvodnje po državah članicah, pa tudi izčrpen vodič s primeri dobrih praks.

Trajnostna proizvodnja

Integralna (okoljska) politika do proizvodov predstavlja mehanizme, s katerimi naj bi se čimbolj zmanjšalo okoljske vplive proizvodov v njihovem celotnem življenjskem krogu, to je od pridobivanja rudnin in surovin za materiale do proizvodnje, prodaje, uporabe in ravnanja z odpadki, ki nastanejo zaradi teh proizvodov do končnega odlaganja. Obsega tako obvezne kot neobvezne mehanizme, pri čemer je za primerno vpeljavo neobveznih mehanizmov treba zagotoviti ustrezno raven okoljske zavesti tako potrošnikov kot tudi gospodarskih subjektov.

V svoji integralni politiki do proizvodov EU postavlja predvsem naslednje osnovne cilje:

- spodbujanje proizvodnje okolju bolj prijaznih proizvodov,
- spodbujanje primernejšega ravnanja podjetij z okoljem in obveščanje javnosti o vplivih njihovih dejavnosti na okolje,
- dvigovanje okoljske zavesti potrošnikov in gospodarskih subjektov.

V RS se bodo prioriteto zagotavljali ti cilji za proizvode, ki rabijo energijo, za proizvode široke potrošnje z velikim vplivom na okolje ter za proizvode, ki se pogosto naročajo v okviru javnih naročil z naslednjimi ukrepi:

- vzpostavitev in delovanje sistema za podeljevanje znaka EU za okolje ter spodbujanje organizacij, za označitev svojih proizvodov,
- vzpostavitev in delovanje sistema za okoljsko ravnanje in presoje (EMAS) ter spodbujanje organizacij za vključitev v ta sistem,
- prilagoditev javnih naročil državnih organov (javne uprave) naročanju proizvodov, ki so okolju bolj prijazni (»zelena« javna naročila),
- določitev minimalnih okoljskih zahtev za določene proizvode,
- vključitev načela »onesnaževalec plača« v cene proizvodov preko ustreznih okoljskih taks,
- promocija razmišljanja na način celotnega življenjskega kroga proizvoda gospodarskim subjektom in potrošnikom.

Ob ustreznih pravnih okvirjih, upoštevanju vseh zunanjih stroškov proizvodnje in potrošnje, tehnološkemu razvoju, večji okoljski zavesti potrošnikov ter delovanju nevladnih okoljskih organizacij se odpirajo možnosti višje kvalitete življenja, ki bi ob upočasneni rasti prebivalstva, širjenju nizko surovinskih in energetskih tehnologij, produktov ter okoljsko odgovornih življenjskih stilov lahko na planetarni in državnih ravneh izpolnila kriterije trajnostnega razvoja. Ključno je vključevanje okoljske vzgoje v vse ravni izobraževanja ter oblike stalnega življenjskega usposabljanja. Prav tako je za usmerjanje ravnanja potrošnikov poleg ustrezne cenovne politike pomembna promocija okolju primerne načina življenja.

Ekonomska politika varstva okolja

Ekonomska politika varstva okolja mora temeljiti na spodbujanju dolgoročnega trajnostnega družbenega gospodarskega razvoja. Najti je potrebno način, ki bo sprejemljiv za integralen razvoj vseh gospodarskih dejavnosti sodobne družbe, kot so industrija, promet, kmetijstvo, gozdarstvo, turizem, rekreacije in druge, skladno s tem pa mora biti poseg človeka v okolje sprejemljivega obsega, tako da bo omogočen obstoj in razvoj v skladu z trajnostnimi načeli varstva okolja oziroma trajnostno porabo naravnih dobrin. Za doseg tega cilja je potrebno okoljevarstvene vidike integrirati v gospodarski proces.

Proizvodnja in potrošnja sta neposredno povezani s politiko varstva okolja, neposredno tudi preko vseh ostalih gospodarskih dejavnosti. V kolikor gospodarski subjekti in gospodinjstva ne bodo nosili stroškov za povzročeno škodo v okolju, se bodo le-ti akumulirali v obliki degradacije okolja in tako bremenili prihodnje generacije in tako posledice onesnaževanja okolja ne bodo pravilno obravnavane v strateških družbenih odločitvah. Vključitev okoljskih stroškov v poslovne stroške posameznih gospodarskih subjektov omogoča lahko hkrati ustrezno motivacijo za zmanjševanje obremenjevanja oziroma "sredstvo" integracije ekonomske in okoljevarstvene politike. Ekonomska politika varstva okolja mora torej vsebovati instrumente, ki tako proizvajalce kot potrošnike silijo oziroma stimulirajo k trajnostni proizvodnji oziroma potrošnji. Le-ti spodbujajo lahko bolj racionalno uporabo naravnih virov ali oglašajo bolj okolju prijazne izdelke (s tem, da jih naredijo bolj konkurenčne in ustvarijo trg za njih). Ekonomski instrumenti lahko tlakujejo pot za kasnejše administrativne ukrepe.

Z uvajanjem okoljske reforme javnih financ, ki vključuje povezan in uravnotežen sistem postopnega zmanjšanja fiskalnih obremenitev oz. dajatev na delo in kapitalske transakcije ob hkratnem povečanju fiskalnih obremenitev (davkov, taks, trošarin) na rabo okoljskih dobrin

(tla, voda, zrak, energija, surovine itd) oz. razvrednotenja okolja., omogoča doseganje dveh koristi hkrati, zato se v tej povezavi govori tudi o "dvojni dividendi". Poleg tega gre tudi za spremembo javnofinančnih izdatkov oz. zmanjšane teh izdatkov za netrajnostne namene ali programe ob sočasnem povečanju izdatkov za (nove) namene/programe, ki so v skladu s kriteriji trajnostnega razvoja, za angažiranje še ne uporabljenih proračunskih virov sredstev za trajnostno razvojne projekte in programe in za uveljavljanje trajnostno razvojnih kriterijev v sistem javnih naročil. »Recikliranje« javnofinančnih prihodkov od okoljskih dajatev omogoča proračunsko nevtralnost. S pomočjo okoljske zelene reforme javnih financ je mogoče spremeniti smer gospodarskega razvoja v razvoj, ki upošteva načela trajnostnega razvoja oziroma postaviti temelje za tržno delovanje v smeri trajnostnega razvoja.

Dvig okoljske ozaveščenosti in dialog z vsemi zainteresiranimi ter sodelovanje javnosti

Pomemben dejavnik v zadevah varstva okolja, ki po eni strani prispeva k dvigu družbene občutljivosti za okoljske probleme, po drugi strani pa spodbuja k participaciji v postopkih odločanja, je vsekakor javnost. V skladu z načelom javnosti je na najširši možni način opredeljena pravica javnosti do dostopa do okoljskih podatkov, udeležbe v postopkih odločanja, povezanih s posegi v okolje, in dostopa do sodne pravice. K takšnemu odpiranju je zavezana vsaka moderna demokratična država. V pogojih članstva v EU ali sklenjene ustrezne mednarodne pogodbe pa nekatere teh pravic dobijo tudi državljani teh držav, recipročno pa tudi državljani Republike Slovenije. To načelo izhaja iz Aarhuške konvencije in direktiv EU, ki se nanašajo na pravico javnosti do podatkov, do udeležbe v postopkih in do varstva njenih pravic. Načelo varstva pravic obsega pravice posameznika, da varuje svojo ustavno pravico do zdravega življenjskega okolja in na določen način uvaja to pravico kot eno od osnovnih človekovih pravic.

Izboljšanje sodelovanja in partnerstva med različnimi družbenimi skupinami in nevladnimi organizacijami ter pospeševanje boljšega razumevanja in udeležbe v okoljskih zadevah med evropskimi državljani zahteva:

- zagotovitev dostopa do informacij, udeležbo in sodišča z ratifikacijo Aarhuške konvencije⁽¹⁾ s strani vseh držav članic EU;
- podporo zbiranja dostopnih informacij za državljane o stanju in trendih v okolju v povezavi s socialnimi, gospodarskimi in zdravstvenimi trendi;
- splošno okoljsko ozaveščanje;
- razvijanje splošnih pravil in načel dobrega gospodarjenja z okoljem v postopkih dialoga.

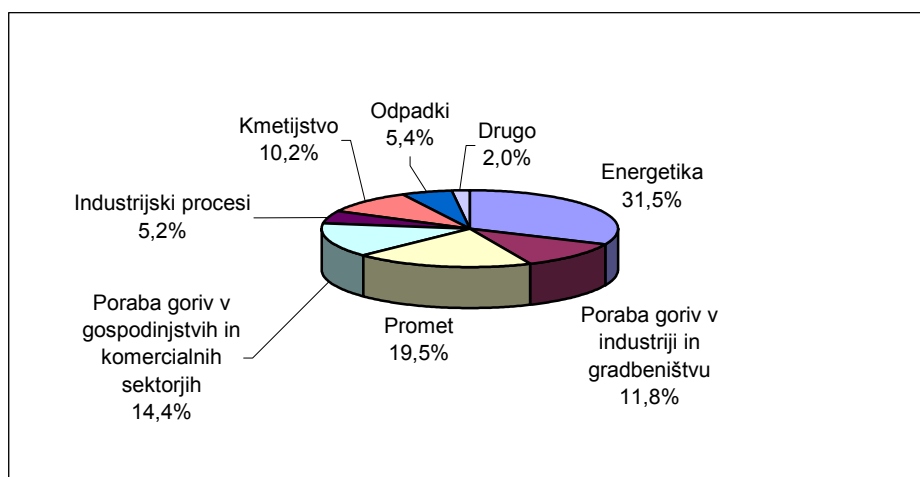
¹ Konvencija o dostopu do informacij, sodelovanju javnosti v odločanju in dostopu do sodišča v okoljskih zadevah, Aarhus, 25. junija 1998.

3. STANJE OKOLJA

Poznavanje stanja in sprememb v okolju je osnova za učinkovito okoljsko politiko in pravočasno ukrepanje. Državni zbor RS je decembra 2003 potrdil Poročilo o stanju okolja 2002, na osnovi katerega temelji ocena stanja okolja po posameznih prednostnih področjih ter prednostni ukrepi v NPVO. Poleg podatkov iz PSO 2002 so bili za oceno stanja okolja uporabljeni tudi najnovejši podatki MOPE in Agencije RS za okolje.

Klimatske spremembe

Emisije toplogrednih plinov so po letu 1986 začele zniževati in so dosegle minimum v letih 1991–1992, nato so spet začele naraščati, ter v obdobju 1998–2000 ustalile. Po letu 2000 emisije ponovno naraščajo, predvsem v sektorju energetika. Zaskrbljujoče je namreč naraščanje porabe električne energije, ki je narašča hitreje od bruto družbenega proizvoda. Poleg tega Slovenijo bremeni visoka energetska intenzivnost, saj v primerjavi z gospodarsko razvitostjo Slovenija porabi precej več energije kot stara Evropska petnajsterica. Ugoden je delež vseh obnovljivih virov energije v razpoložljivi primarni energiji, ki je leta 2002 dosegel 11,2 %. Projekcije v okviru Programa za zmanjševanje emisij toplogrednih plinov kažejo, da bo s predvidenimi ukrepi mogoče doseči cilje Kjotskega protokola.

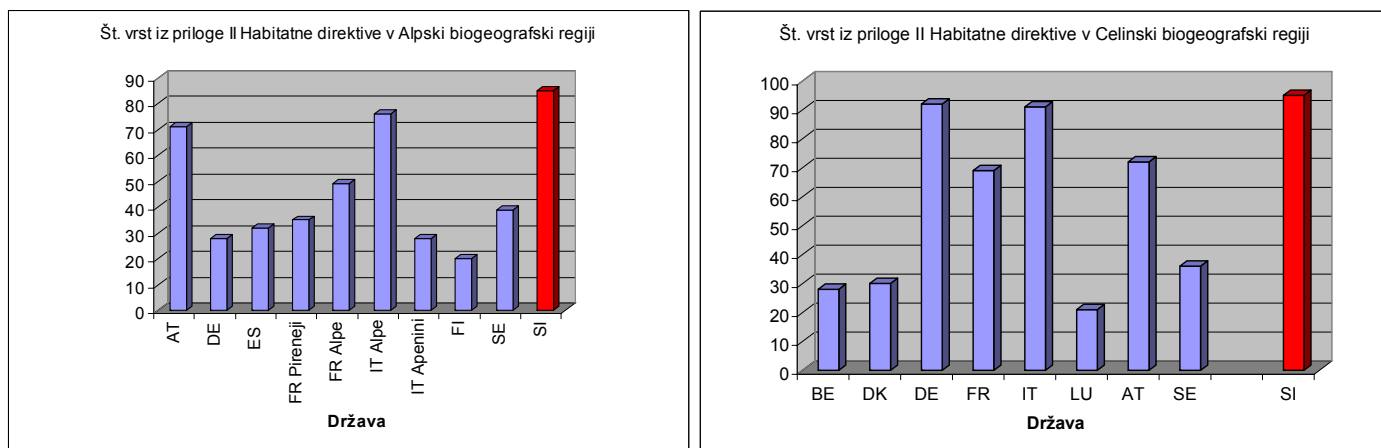
Slika 1: Skupne emisije vseh toplogrednih plinov v ekvivalentu CO₂ po sektorjih onesnaževanja leta 2002

Vir: Evidence emisij toplogrednih plinov za leta 1986 ter 1990-2002, ARSO 2004

Zaradi tanjšanja ozonske plasti v stratosferi, ki je posledica škodljivega delovanja vrste snovi, predvsem pa plinov, ki se sicer nahajajo v opremi za hlajenje, klimatizacijo, sistemih za zaščito pred požari in gasilnih aparatih, se je 1995 začelo občutnejše opuščanje klorofluoroogljikovodikov. Slovenija ozonu škodljivih snovi ne proizvaja, za ok. 90 % pa se je zmanjšala poraba snovi, ki povzročajo tanjšanje ozonskega plašča.

Narava in biotska raznovrstnost

Slovenija je po biotski raznovrstnosti ena izmed izstopajočih držav v Evropi. Najvišji delež ogroženih živalskih in rastlinskih vrst sodi v skupino dvoživk, sesalcev in ptičev⁵. V Sloveniji je približno 850 vrst ozkih endemitov, večina jih je vezanih na podzemeljske habitatne tipe, alpinska in subalpinska travišča ter skalovja in melišča. Habitatni tipi z večjim številom ogroženih vrst, ki so ogrožene zaradi izgube tega habitatnega tipa, pa so predvsem suha in vlažna travišča, obalni in morski habitatni tipi ter stoječe in tekoče vode. Vlada Republike Slovenije je 29. aprila 2004 določila območja Natura 2000 v Sloveniji z Uredbo o posebnih varstvenih območjih (območjih Natura 2000). Določenih je 286 območij, od tega jih je 260 določenih na podlagi direktive o habitatih in 26 na podlagi direktive o pticah. Območja zajemajo 35,5 % površine Slovenije. Večji del območij porašča gozd, velik je delež brez vegetacije (pretežno stene), 9 % površin je nad gozdno mejo, pomemben je tudi delež travišč. V zavarovanih območjih (Triglavskem narodnem parku, regijskih in krajinskih parkih ter rezervatih in naravnih spomenikih) je 25 % skupne površine Natura 2000 območij. Območja se pretežno prekrivajo, saj je 60 % površin, predlaganih na podlagi direktive o habitatih, znotraj predlaganih posebnih varstvenih območij po direktivi o pticah. Število vrst za katere se opredeljujejo območja Nature 2000 je prikazano na sliki 2.

Slika 2: Število vrst za katere se opredeljuje območja Natura 2000 v Alpski in celinski biogeografski regiji (mednarodna primerjava EU15)

Vir: MOPE, 2004

Slovenija je ena najbolj gozdnatih držav Evropske unije. Stanje poškodovanosti gozdov in osutost dreves se ne poslabšuje, bolj so ogroženi iglavci (jelka), med listavci pa hrast. Gozdne in pozidane površine se še povečujejo, zmanjšuje pa delež kmetijskih površin na račun zaraščanja in pozidave. Nimamo še celovitega pregleda nad stanjem onesnaženosti tal. Dovoljene vsebnosti težkih kovin (cink, kadmij, svinec) so presežene na lokacijah v okolici industrijskih središč (na območju Celja, zgornje Mežiške doline, na nekaterih lokacijah v okolici Maribora in Jesenic lokalno).

Trenutno opravljajo dela z gensko spremenjenimi organizmi v 21 zaprtih sistemih, na fakultetah, zavodih in inštitutih ter v podjetjih. V 19 primerih se uporabljajo gensko spremenjeni mikroorganizmi, v 5 primerih transgene rastline, v 5 transgene živali, v preostalih 3 zaprtih sistemih pa se ukvarjajo z gensko spremenjenimi celičnimi kulturami, humanimi in živalskimi celičnimi kulturami ter embrionalnimi celicami. Kontrola nad uvozom GSO še ni vzpostavljena, vendar pa je iz podatkov o uvozu dveh glavnih poljščin (koruza, soja) po

⁵ Stanje ogroženosti vrst za posamezno skupino je za boljše poznane taksonomske skupine prikazano v PSO 2002 (MOPE, 2003)

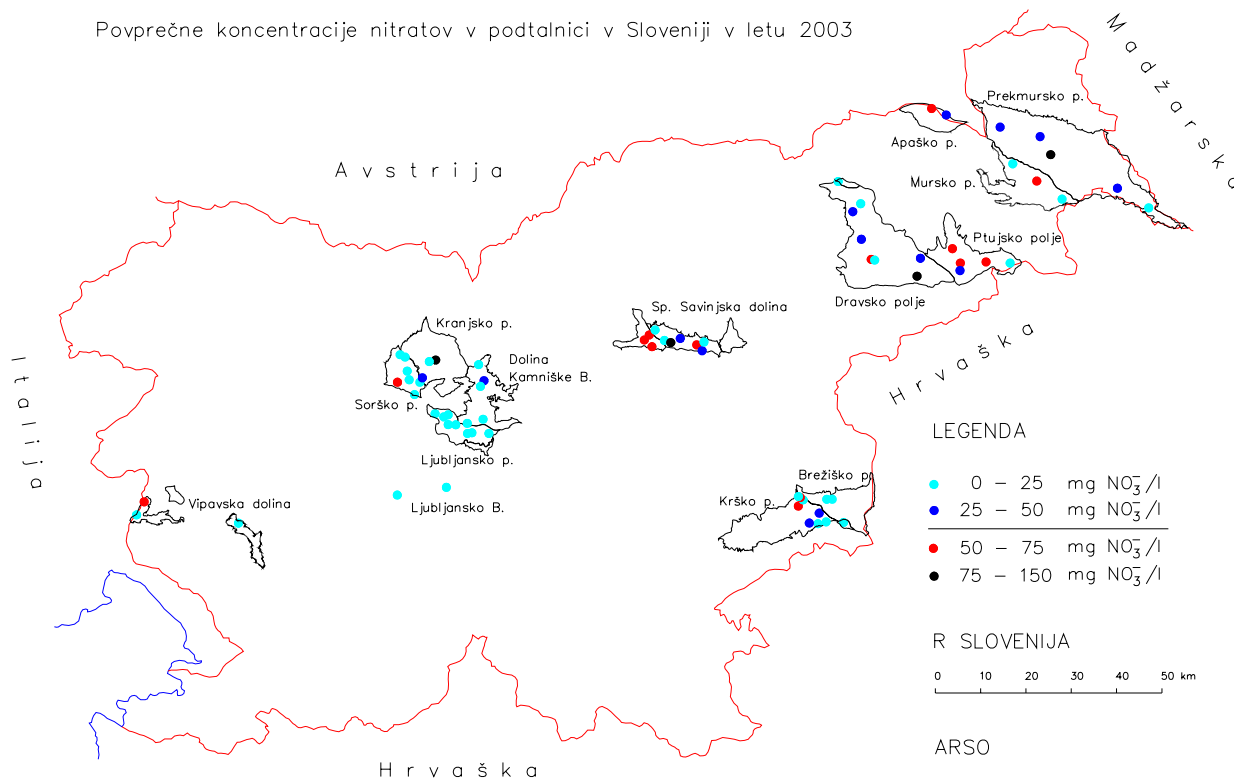
poreklu uvoza z veliko verjetnostjo moč sklepati, da so prisotni tudi gensko spremenjeni organizmi.

Kakovost življenja

Na področju voda je za obdobje 1992–2000 opazno izboljšanje kakovosti vodotokov. Delež vodotokov v drugem kakovostnem razredu (dobro stanje) se je povečal na račun močno onesnaženih. Izgradnja čistilnih naprav in kanalizacijskih sistemov poteka skladno s programom na tem področju. Do leta 2005 je predvidena izgradnja večine velikih čistilnih naprav (Maribor, Ljubljana, Celje, nadgradnja čistilne naprave Koper in Izola), zato se bo bistveno povečal tudi delež čiščene odpadne vode.

V obdobju 1997–2000 je bilo najbolj kritično onesnaženje podzemne vode s pesticidi, predvsem atrazinom in njegovim metabolitom desetilatrazinom, ter z nitrati (najbolj onesnaženi vodonosniki v severovzhodni Sloveniji). Poraba sredstev za varstvo rastlin od leta 1997 spet narašča. Slovenija se s porabo 3,6 kg/ha obdelovalnih zemljišč (leto 2000) uvršča med večje porabnike v Evropi.

Povprečne koncentracije nitratov v podtalnici v Sloveniji v letu 2003

Slika 3: Povprečne koncentracije nitratov v podzemnih vodah v letu 2003

Vir: ARSO, 2004

Pri nitratih se je naraščanje sicer ustavilo, vendar so mejne vrednosti še vedno marsikje presežene. Poraba mineralnih gnojil se polagoma zmanjšuje, vendar je onesnaženje predvsem podzemnih voda, s presežki hranil iz kmetijstva, še vedno problem. Zlasti na območjih, kjer so kmetijske površine v tesnem stiku s plitvo ležečimi podzemnimi vodami (območja na plitvih rjavih tleh v porečjih Mure, Save, Drave in Savinje) je pridelava intenzivna, dušikova bilanca pozitivna (+ 64 kg N/ha), kar pomeni tudi, da kmetje pretirano gnojijo.

Na področju zraka je najbolj opazno zmanjšanje emisij SO₂, ki so se zmanjšale za 47 % glede na leto 1990, največ v sektorju energetika, ki ima pri nastajanju emisij največji delež. Povprečne dnevne koncentracije SO₂ občasno prekoračujejo mejne vrednosti le v okolici termoelektrarne Šoštanj. Emisije NO_x so se zmanjšale za 8 % glede na leto 1990, vendar premalo za doseganje ciljne vrednosti 45 kt.

Zaskrbljujoče je hitro naraščanje deleža cestnega tovornega prometa. Zaradi porasta števila motornih vozil in povečane mobilnosti se je ustrezno povečala tudi poraba motornih goriv ter s tem emisije CO₂ kot najpomembnejšega toplogrednega plina. Po letu 1995 se je zelo zmanjšala emisija svinca iz prometa, saj je takrat začel veljati nov predpis o kakovosti tekočih goriv. S prepovedjo prodaje osvinčenega bencina so se emisije še dodatno zmanjšale.

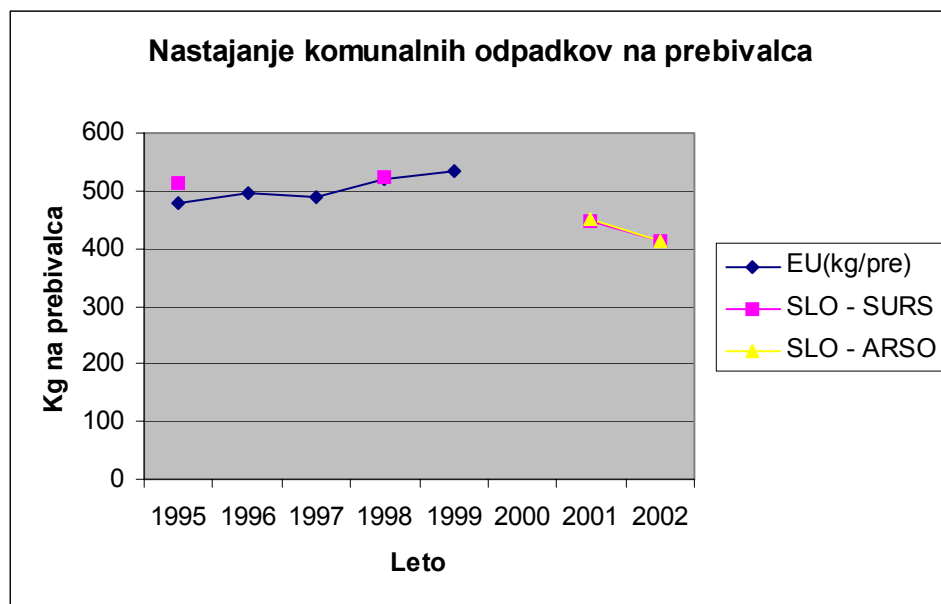
V okviru evidence proizvajalcev in uvoznikov nevarnih kemikalij se sistematično zbirajo podatki o nevarnih kemikalijah. Največ kemikalij je iz skupine zdravju škodljivih in so v daleč največjem obsegu namenjene industriji in obrti. Delež uvoženih kemikalij je znašal 86 %, delež proizvedenih v Sloveniji pa 14 %.

Hrup v naravnem in življenjskem okolju narašča, pri čemer hrup v urbanih okoljih v splošnem presega hrup v ruralnem okolju, saj število prebivalstva v urbanem okolju narašča približno dvakrat hitreje kot v neurbanem okolju. Najpomembnejši dejavnik okoljskega hrupa je cestni promet. V zadnjih letih se je drastično povečalo število registriranih motornih vozil, bistven povzročitelj hrupa v mestih so tudi zastarela vozila (predvsem mestnega potniškega prometa). Po podatkih meritev hrupa v Ljubljani je širše območje središča mesta hrupno nadpovprečno obremenjeno. Ocenjeno je, da živi na teh območjih ok. 50.000 prebivalcev, kar je približno petina prebivalcev Ljubljane.

Na področju elektromagnetnih sevanj doslej, pri 22 obstoječih visokonapetostnih daljnovodih, ni bilo preseganja mejnih vrednosti. Ostala visokofrekvenčna elektromagnetna sevanja v okolju, ki so posledica telekomunikacijskih naprav, radijskih in televizijskih oddajnikov ter radarjev, se vedno nahajajo na višinskih lokacijah, zato v njihovi bližini ni stanovanjskih in drugih objektov in ni možnosti prekomerne izpostavljenosti elektromagnetnim sevanjem. Tudi sevalne obremenitve baznih postaj za mobilno telefonijo so pod dopustnimi mejnimi vrednostmi in so čezmerne le v neposredni bližini anten baznih postaj v glavnem snopu sevalne karakteristike antene.

Odpadki

Pri izvajanju dejavnosti letno nastane 1,7 mio ton odpadkov oziroma 873 kg na prebivalca letno. V Sloveniji proizvedemo letno ok. 450 kg komunalnih odpadkov na prebivalca (v EU15 500 kg/prebivalca/leto), vendar količine glede na najnovejše podatke padajo (411 kg/prebivalca v letu 2002).

Slika 4: Nastajanje komunalnih odpadkov na prebivalca po letih

Vir: ARSO, 2004

Delež prebivalstva, vključenega v sistem rednega zbiranja in odvoza komunalnih odpadkov se je s 76 % leta 1995 povečal na 94 % leta 2001. Ločeno zbiranje odpadkov je doslej začelo izvajati 70 % izvajalcev javne službe ravnanja s komunalnimi odpadki. Po uradni evidenci Agencije RS za okolje, bilo konec leta 2002 v Sloveniji aktivnih 48 odlagališč nenevarnih odpadkov, v izgradnji so bila 3 odlagališča. Po letu 2003 naj bi predvidoma obratovalo še 40 odlagališč nenevarnih odpadkov. Podatki o količinah odloženih nenevarnih odpadkov, ki so za leto 2002 primerljivi tudi s podatki Statističnega urada RS kažejo, da se je količina le teh v letu 2002, glede na leto 2000, zmanjšala za ca 14 %. Od celotne količine nenevarnih odpadkov, je bil v letu 2002 delež odloženih komunalnih odpadkov ok. 85 %, od tega večinski delež (81 %) pripada mešanim komunalnim odpadkom, ostalo so odpadki iz vrtov in ločeno zbrane frakcije. Skupni delež ostalih odloženih odpadkov iz dejavnosti (gradbeni odpadki, odpadna embalaža, odpadki iz naprav za obdelavo odpadkov, anorganski odpadki iz termičnih procesov, odpadki iz organskih kemijskih procesov, odpadki iz proizvodnje lesa in papirja in drugi odpadki), ki so glede na svoje lastnosti nenevarni odpadek, je ok. 13 %.

4. CILJI IN PROGRAMI UKREPOV

4.1. PODNEBNE SPREMEMBE

4.1.1 ZMANJŠEVANJE EMISIJ TOPLOGREDNIH PLINOV

Slovenija je oktobra 1998 podpisala, julija 2002 pa ratificirala Kjotski protokol, s katerim je prevzela - enako kot Evropska unija in večina držav, ki vanjo vstopajo – obveznost 8 % zmanjšanja emisij toplogrednih plinov (TGP) v prvem ciljnem obdobju 2008-2012 glede na izhodiščno leto 1986. Takrat so bile emisije TGP v Sloveniji 20,601 milijona ton ekvivalenta⁶ CO₂, 8 % zmanjšanje pa pomeni, da Slovenija v obdobju 2008-2012 v povprečju ne bo smela preseči 18,953 milijona ton emisij ekvivalenta CO₂ na leto. Projekcije kažejo težnjo naraščanja emisij, če ne bodo uporabljeni dodatni ukrepi za njihovo zmanjšanje.

Obveznost zmanjševanja emisij po Kjotskem protokolu velja za naslednje pline: ogljikov dioksid (CO₂), metan (CH₄), didušikov oksid (N₂O), fluorirane ogljikovodike (HFC), perfluorirane ogljikovodike (PFC) in žveplov heksafluorid (SF₆). Referenčno leto za prve tri pline je za Slovenijo leto 1986, za druge tri pline oziroma skupine plinov pa leto 1995. Pravila o izvajanju Kjotskega protokola omogočajo doseganje ciljev z zmanjšanjem emisij TGP in s povečanjem ponorov (vezave CO₂). Kot dopolnilo k domačim ukrepom zmanjševanja emisij TGP so na voljo trije Kjotski mehanizmi, in sicer: skupno izvajanje (projekti v industrializiranih državah oz. državah Aneksa I konvencije), mehanizem čistega razvoja (projekti v državah v razvoju) in mednarodno trgovanje z emisijami.

Operativni program zmanjševanja emisij toplogrednih plinov

Operativni program, ki ga je Vlada RS sprejela 30. julija 2003, opredeljuje ključne instrumente za doseganje kjotskih ciljev, obveznosti posameznih sektorjev pri uvažanju teh instrumentov ter prilagajanje instrumentov za doseganje zahtevanih ciljev, pri čemer naj bodo stroški za izpolnitev kjotskih obveznosti čim manjši.

CILJ: Zmanjšanje emisij toplogrednih plinov za 8 % v obdobju 2008-2012 glede na leto 1986, med drugim z dosego naslednjih področnih ciljev:

- 12 % delež obnovljivih virov energije v celotni energetski oskrbi države do leta 2010;
- zmanjšanje energetske intenzivnosti (za 30 % do leta 2015 v primerjavi z letom 2000);
- 2 % delež biogoriv v prometu do leta 2005 in 5,75 % do leta 2010;
- 16 % delež SPTE do leta 2012 v proizvodnji električne energije;
- 30 % nižja poraba energije v novih stavbah in možnost znižanja porabe energije v javnem sektorju za 15 %.

Emisije toplogrednih plinov je mogoče zmanjševati zlasti z zamenjavo tehnologij, zamenjavo goriv in surovin ter z zmanjšanjem obsega ali opustitvijo nekaterih dejavnosti. Emisije so povezane predvsem z obsegom in načinom proizvodnje in porabe energije. Razmeroma cenena fosilna goriva (premog, nafta, plin) so v preteklosti omogočala ekstenzivni gospodarski razvoj in večanje količinske proizvodnje, čeprav ne vedno v prid kakovosti življenja. Poleg emisij zaradi kurjenja goriv se toplogredni plini sproščajo tudi iz nekaterih industrijskih procesov, v kmetijstvu, pri ravnanju z odpadki ter v prometu, kar povečuje

⁶ Vsi toplogredni plini so zaradi primerljivosti izraženi v ekvivalentu CO₂, ki ga dobimo, če količino katerega koli od njih pomnožimo z njegovim toplogrednim potencialom (za CO₂ je ta enak 1, za metan 21, za N₂O 310 itd.).

kompleksnost problematike. Dodatna značilnost je torej velika razpršenost virov neposrednih in posrednih emisij, tako da je njihovo zmanjševanje odvisno od množice odločitev individualnih porabnikov.

V Operativni program zmanjševanja emisij toplogrednih plinov so vključeni ukrepi, katerih instrumenti za njihovo izvedbo so na celotnem območju EU harmonizirani ter imajo znatne in merljive učinke zmanjšanja emisij TGP. V Operativnem programu so upoštevani naslednji instrumenti za doseganje kjotskih ciljev:

- 1 trgovanje z emisijami toplogrednih plinov
- 2 trgovanje z zemeljskim plinom
- 3 trgovanje z električno energijo
- 4 taksa na emisijo ogljikovega dioksida
- 5 prilagoditev industrije okoljskim standardom (IPPC)
- 6 uvajanje trošarinskih dajatev na fosilna goriva in električno energijo
- 7 spodbujanje soproizvodnje toplote in električne energije
- 8 spodbujanje proizvodnje električne energije iz obnovljivih virov
- 9 spodbujanje povečanja rabe obnovljivih virov
- 10 promocija energijske učinkovitosti in energijska učinkovitost javnega sektorja
- 11 spodbujanje učinkovite rabe energije pri porabnikih
- 12 energijsko označevanje gospodinjskih aparatov
- 13 energetske lastnosti stavb
- 14 toplotne izolativne lastnosti gradbenih proizvodov
- 15 predpisi o rednem nadzoru sestave izpušnih plinov in nastavitvah motorjev vozil
- 16 strategija prostorskega in regionalnega razvoja, izgradnja ustrezne prometne infrastrukture ter prometne ureditve,
- 17 obveščanje potrošnikov o emisiji CO₂ motornih vozil
- 18 spodbujanje rabe biogoriv
- 19 zmanjšanje onesnaženosti zunanjega zraka zaradi prometa
- 20 zmanjšanje emisij F-plinov
- 21 kmetijska okoljska politika
- 22 ravnanje z odpadki

Ti instrumenti so razvrščeni po:

- skupinah povzročiteljev emisij TGP, na katere učinkujejo,
- potencialih zmanjšanja emisij TGP, in
- specifičnih stroškov za izvedbo ukrepa, ki ga spodbujajo.

Potenciali so izraženi z letno količino zmanjšanja emisij TGP (kt CO₂/leto), specifični stroški za izvedbo ukrepa pa v EUR na tono letnega zmanjšanja emisije CO₂. Med posameznimi instrumenti so seveda precejšnje razlike v pričakovanem učinku zmanjšanja emisij.

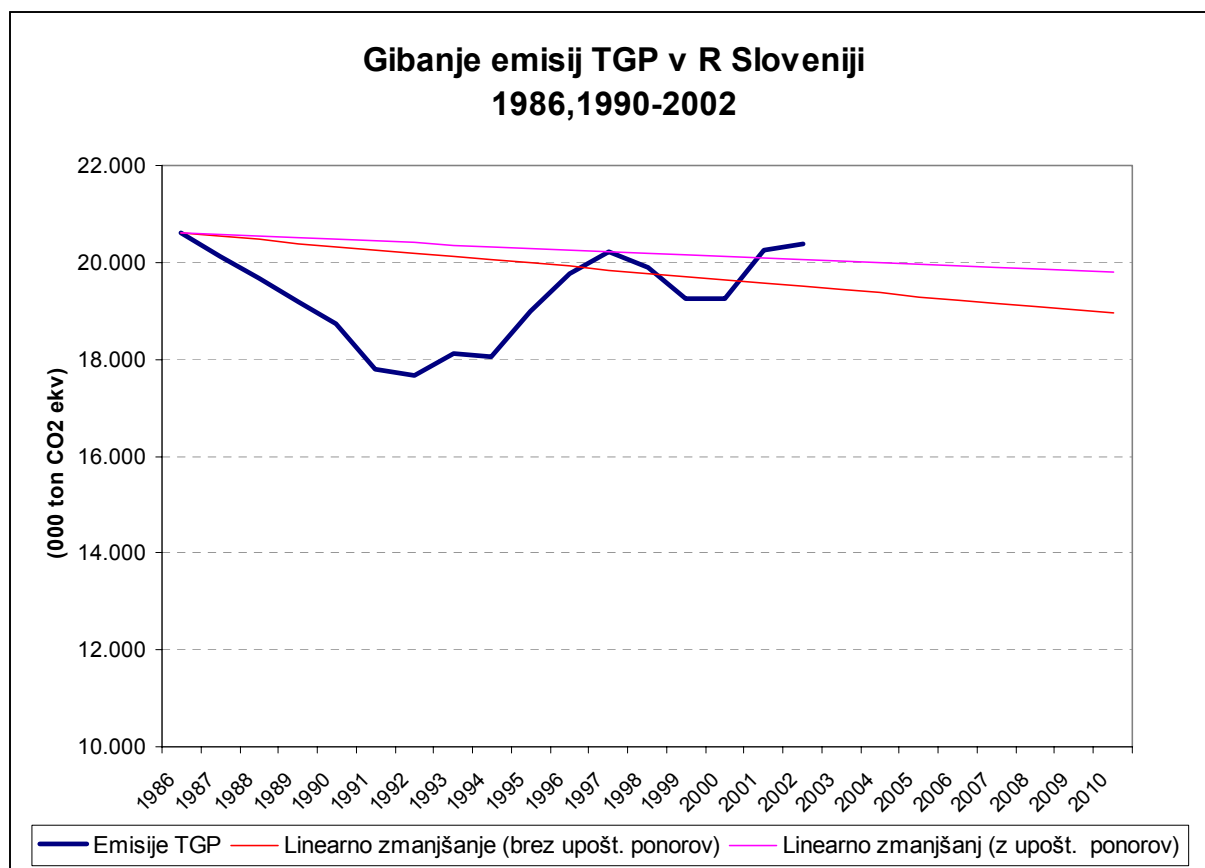
V tabeli 1 so prikazane emisije v letu 1986 ter projekcije emisij TGP po sektorjih in ponori (predvsem gozdovi) za leta 2005, 2008, 2010, 2012 ter povprečje za prvo ciljno obdobje 2008-2012, z dodatnimi ukrepi, s pomočjo katerih naj bi zagotovili izpolnitev obveznosti iz Kjotskega protokola.

Tabela 1: Skupne emisije toplogrednih plinov po sektorjih v letu 1986 (bazno leto) ter projekcije za leta 2005, 2008, 2010, 2012 in povprečje za obdobje 2008-2012, z dodatnimi ukrepi

Sektorji	Emisije toplogrednih plinov [1000 t ekv. CO ₂ /leto]					
	1986 (bazno leto)	2005	2008	2010	2012	Povprečje 2008 -12
1 Energetika	15.603	16.476	15.651	15.899	15.446	15.689
proizvodnja elektrike in toplote	6.729	6.624	5.608	5.729	5.288	5.560
<i>elektrarne</i>	5.556	5.570	4.646	4.763	4.291	4.586
<i>TE in toparne</i>	836	836	736	736	780	749
<i>toplarne (DO kotlovnice in SPTE)</i>	170	212	220	223	212	219
<i>premogovništvo in naftna industrija</i>	168	6	6	6	5	6
Industrija in gradbeništvo	4.171	2.262	2.313	2.366	2.322	2.337
<i>industrija</i>	3.899	2.131	2.174	2.222	2.176	2.194
<i>gradbeništvo</i>	272	131	139	144	146	143
promet	2.008	4.063	4.227	4.315	4.382	4.309
drugi sektorji	2.311	3.140	3.140	3.139	3.117	3.133
<i>komercialni sektorji</i>	632	1.515	1.538	1.554	1.548	1.548
<i>gospodinjstva</i>	1.201	1.367	1.344	1.327	1.313	1.328
<i>kmetijstvo in gozdarstvo</i>	478	258	258	257	256	257
pridobivanje in distribucija energetskih surovin (ubežne emisije)	384	386	364	350	336	350
2 Industrijski procesi	1.309	1.109	1.138	1.157	1.198	1.164
proizv. cementa, apna in kalc. karbida	762	535	538	541	543	541
proizvodnja aluminija	366	334	291	310	329	310
uporaba HFC/PFC in SF ₆	7	98	118	132	121	124
ostala industrija	174	143	191	175	204	188
3 Poraba premazov, topil in redčil	128	41	37	35	35	36
4 Kmetijstvo	2.564	2.141	2.146	2.149	2.140	2.145
6 Odpadki	997	1.026	904	822	716	815
Trdni odpadki	809	981	867	791	694	784
odpadne vode	188	45	36	31	22	31
Emisije SKUPAJ	20.601	20.793	19.875	20.061	19.535	19.847
5 Ponori						
ponori skupaj	- 2.950	- 3.606	- 3.754	- 3.853	- 3.952	- 3.853
dovoljeni ponori		- 1.750	- 1.708	- 1.680	- 1.652	- 1.680
ocena izkoriščenosti dovoljenih ponorov			- 840	- 840	- 840	- 840
Skupaj: Emisije – izkoriščeni ponori	20.601	20.793	19.035	19.221	18.695	19.007
odstopanje od ciljnih emisij	1.648	1.840	82	268	- 258	54
odstotek odstopanja od ciljnih emisij			0,4	1,4	- 1,4	0,3
Ciljne emisije v letih 2008 – 2012 (- 8%)	18.953					18.953

Vir: MOPE, 2004

Na sliki 5 do prikazane vrednosti letnih emisij toplogrednih plinov v Sloveniji v obdobju od 1986 do 2002. Ravni liniji prikazujeta linearno zmanjševanje emisij od leta 1986 naprej za dosego obveznosti iz Kyotskega protokola; zgornja linija je z upoštevanjem ponorov, spodnja pa brez njih.

Slika 5: Gibanje emisij TGP v Sloveniji v letu 1986 in obdobju 1990-2002

(Črta med letoma 1986 in 1990 ne predstavlja pravih vrednosti, ampak je samo linearna interpolacija). Ravni liniji predstavljata enakomerno zmanjševanje emisij, ki vodi k izpolnitvi obveznosti iz Kjotskega protokola (zgornja z upoštevanjem ponorov, spodnja brez njih).

Vir: MOPE, 2004

Vzpostavitev mehanizma spremljanja emisij toplogrednih plinov

Za izvajanje Kjotskega protokola so nujno potrebni podatki o emisijah in ponorih toplogrednih plinov⁷ (TGP) za posamezne države. Le na osnovi teh bo mogoče spremljati napredek pri zmanjševanju oziroma omejevanju emisij in s tem izpolnjevanje obveznosti iz Kjotskega protokola. Metodologija za pripravo teh podatkov je predpisana v okviru Okvirne konvencije ZN o spremembi podnebja (UNFCCC), prav tako pa je predpisan tudi postopek priprave poročil in poročanja Konferenci pogodbenic te konvencije, ter način poročanja Evropski komisiji.

CILJ: Vzpostavitev sistema za spremljanje izvajanja Operativnega programa zmanjševanja emisij toplogrednih plinov, vključno s sistemom izdelave evidenc emisij toplogrednih plinov:

- organizacija posebne službe za pripravo evidenc emisij TGP ter vzpostavitev registra v okviru Agencije RS za okolje (ARSO) 2004
- priprava državnega poročila (MOPE) 2004
- vzpostavitev sistema trgovanja s pravicami emisij 2005

⁷ Konvencija o spremembi podnebja in Kjotski protokol se nanašata na toplogredne pline, ki jih ne obravnava Montrealski protokol. Ti plini, ki so zapisani v Aneksu A Kjotskega protokola, so: ogljikov dioksid (CO₂), metan (CH₄), didušikov oksid (N₂O), fluorirani ogljikovodiki (HFC), perfluorirani ogljikovodiki (PFC) in žveplov heksafluorid (SF₆).

4.1.2 SNOVI, KI POVZROČAJO TANJŠANJE OZONKEGA PLAŠČA

Ozon⁸ nastaja pod vplivom ultravijoličnega sevanja na kisik. V ozračju ga je relativno malo, od tega se 90% ozona nahaja v ozonosferi, sloju zraka med 15 in 30 km nad površjem zemlje. Ozonske molekule absorbirajo večino ultravijoličnih žarkov, zaradi česar nastaja stratosferski ozonski plašč, ki varuje zemeljsko oblo pred škodljivim ultravijoličnim sevanjem.

Z znanstvenimi raziskavami je bilo dokazano, da se je v zadnjih dvajsetih letih koncentracija ozona v stratosferi občutno zmanjšala. Na določenih področjih je razredčenost ozonske gostote ter razpadanje ozona kritično, posledično povečanje ultravijoličnega sevanja pa predstavlja veliko nevarnost za zdravje ljudi in okolje.

Da bi se zagotovil večji nadzor nad nastajanjem navedenega pojava je bila leta 1985 na Dunaju v okviru Agencije za okolje Organizacije združenih narodov in s sodelovanjem Svetovne meteorološke organizacije sprejeta Konvencija o zaščiti ozonskega plašča, nato pa leta 1987 sprejet in od 1989 uveljavljen Montrealski protokol o snoveh, ki škodljivo delujejo na ozonski plašč. Določila protokola so bila kasneje večkrat spremenjena in dopolnjena (leta 1990 v Londonu, 1993 v Kopenhagenu, 1995 na Dunaju, 1997 v Montrealu in leta 1999 v Pekingu), zlasti z namenom zaostretev glede porabe fluorokloroogljikovodikov ter halonov in njihove postopne nadomestitve z nenevarnimi snovmi.

Operativni program ravnanja s haloni

Haloni se uvrščajo med pomembne povzročitelje pojava tanjšanja stratosferske ozonske plasti z zelo visokimi faktorji škodljivosti za ozonsko plast. Mednje spadajo difluoroklorobromometan (halon 1211) s faktorjem škodljivosti 3, trifluorobromometan (halon 1301) s faktorjem 10, dibromotetrafluoroetan (halon 2402) s faktorjem škodljivosti 6 in njihove izomere. So v celoti halogenirane spojine, ki imajo v atmosferi relativno dolgo življenjsko dobo.

Z operativnim programom za ravnanje s haloni so podane smernice za ravnanje s haloni in odpadnimi haloni ter izdelki, napravami in opremo, ki vsebuje halone, s ciljem preprečevanja izpuščanja halonov v atmosfero in opuščanja njihove rabe oziroma nadomeščanja z nadomestnimi sredstvi.

CILJI:

- do 31. 12. 2003 dokončno prenehanje uporabe naprav in opreme, ki vsebuje halon in niso namenjeni nujni uporabi,
- do 31. 3. 2004 objava seznama vzdrževalcev opreme, ki izpolnjujejo zahtevane pogoje za ravnanje z ozonu škodljivimi snovmi,
- do 31.12. 2004 zajem halonov iz odpadnih naprav in opreme in okolju varno skladiščenje,
- do 31.12. 2005 predvidena zamenjava z nadomestnimi sredstvi in prenehanje uporabe halonov za namene »nujne uporabe in predvidena dokončna odstranitev in uničenje halonov)

V programu so navedeni ukrepi, ki so potrebni za zagotovitev varnega ravnanja s haloni in napravami ter opremo, ki te snovi vsebuje, in sicer tako pri obratovanju, rabi, vzdrževanju in razgradnji naprav ter opreme kot pri zajemanju, predelavi in odstranjevanju odpadnih halonov:

⁸ Ozon (O₃) je brezbarven plin značilnega vonja z zelo veliko oksidacijsko sposobnostjo, je alotropska oblika kisika s tremi atomi v molekuli.

- nadomeščanje halonov z nadomestnimi sredstvi (nadomestna sredstva pri prenosnih gasilnih aparatih in pri stacionarnih gasilnih sistemih);
- ocena količin porabe halona za primere nujne uporabe in časovna ocena dokončne odstranitve halonov ter odpadne opreme, ki vsebuje halone;
- strokovno usposabljanje in izpopolnjevanje serviserjev opreme;
- zagotavljanje okolju varnega odstranjevanja halonov.

Operativni program ravnanja s klorofluoroogljikovodiki (CFC)

Klorofluoroogljikovodiki (v nadaljevanju CFC) so plini, ki kemično reagirajo z ozonom v stratosferi. Posledica je tanjšanje ozonske plasti oziroma nastajanje tako imenovanih ozonskih lukenj in s tem večjo ultravijolično sevanje. Z Dunajsko Konvencijo o zaščiti ozonske plasti so se države podpisnice, med katerimi je tudi Slovenija, zavezale za prenehanje uporabe ozonu škodljivih snovi, med katerimi so tudi CFC.

CILJI:

- do 31. 3. 2004 objava seznama vzdrževalcev opreme, ki izpolnjujejo zahtevane pogoje za ravnanje z ozonu škodljivimi snovmi,
- do 31.12.2004 vpeljava ustreznih nadomestnih analiznih metod, ki ne temeljijo na uporabi CFC ter prenehanje uporabe obnovljenih CFC za vzdrževanje hladilnih naprav, proizvedenih pred 3.1.1998,
- do 31.12.2005 predvideno prenehanje uvoza CFC in izdelkov zaradi potreb bistvenega pomena ter uporaba ustreznih MDI (inhalatorji z določenim odmerkom zdravila) brez CFC,
- do 31.12.2012 predviden dokončen zajem CFC iz hladilno zamrzovalnih in klimatskih naprav.

V Operativnem programu za ravnanje s klorofluoroogljikovodiki so podane smernice za ravnanje s CFC in odpadnimi CFC ter izdelki, napravami in opremo, ki vsebuje CFC, s ciljem preprečevanja izpuščanja CFC v atmosfero in opuščanja njihove rabe oziroma nadomeščanja z nadomestnimi sredstvi:

- strokovno usposabljanje vzdrževalcev opreme po pravilniku	2004
- vpis vzdrževalcev opreme v evidenco zbiralcev odpadkov	2004
- ravnanje z opremo, ki vsebuje več kot 3 kg CFC	2004
- ravnanje z opremo, ki vsebuje manj kot 3 kg CFC	2004
- zagotavljanje ukrepov za okolju varno odstranjevanje CFC	2004
- opustitev CFC za raziskovalne in analizne namene	2004
- prepoved ponovnega polnjenja naprav s obnovljenimi CFC	2004
- opustitev MDI s CFC	2005

4.2 NARAVA IN BIOTSKA RAZNOVRSTNOST

4.2.1 NACIONALNI PROGRAM VARSTVA NARAVE

Zakon o varstvu okolja v prvem odstavku 35. člena določa, da Državni zbor Republike Slovenije na predlog vlade sprejme nacionalni program varstva okolja (NPVO), ki vsebuje dolgoročne cilje, usmeritve in naloge na področju varstva okolja. Tretji odstavek istega člena določa, da Nacionalni program varstva okolja vsebuje tudi nacionalni program varstva narave po predpisih o ohranjanju narave. 94. člen zakona o ohranjanju narave pa določa, da Nacionalni program varstva narave (NPVN) zajema ohranjanje biotske raznovrstnosti in varstvo naravnih vrednot, in se z njim opredeli obseg javnega interesa pri ohranjanju biotske raznovrstnosti in varstvu naravnih vrednot za najmanj 10 let.

Vsebina NPVN so cilji in usmeritve za:

- ohranitev biotske raznovrstnosti s programom ukrepov varstva rastlinskih in živalskih vrst, njihovih habitatov in ekosistemov;
- varstvo naravnih vrednot s programom ustanavljanja zavarovanih območij in obnovitve naravnih vrednot;
- način izpolnjevanja mednarodnih obveznosti;
- vzgojo in izobraževanje na področju ohranjanja narave;
- ozaveščanje javnosti o pomenu ohranjanja narave;
- zagotavljanje finančnih virov za izvajanje varstva narave.

Zakon o ohranjanju narave določa tudi, da se vsebino (naloge) podrobneje razčleni v operativnih programih, ki jih sprejme vlada. Vsebine nekaterih operativnih programov so podrobneje določene tudi z drugimi pravnimi akti. Strategija ohranjanja biotske raznovrstnosti predvideva kot obliko operativnega programa pripravo in izvajanje medresorskega štiriletnega akcijskega načrta ohranjanja biotske raznovrstnosti (vrst, ekosistemov oz. habitatnih tipov in genskih virov) za poglobitve sektorske razvojne politike. Za doseganje ugodnega stanja vrst in habitatnih tipov na območjih NATURA 2000 je dopolnjen zakon o ohranjanju narave prav tako predvidel operativni program. V strukturi NPVN so cilji in ukrepi zato zastavljeni po sklopih, ki določajo vsebino sklopov operativnih programov. V teh operativnih programih bodo posamezne točke razdelane bolj podrobno.

Strategija ohranjanja biotske raznovrstnosti v Sloveniji, ki jo je s sklepom dne 20.12.2001 sprejela Vlada RS določa za obdobje 2002-2012 sklop specifičnih ciljev in usmeritev za usklajeno izvajanje ukrepov, ki prispevajo k doseganju treh glavnih ciljev Konvencije o biološki raznovrstnosti:

- ohranjanje biotske raznovrstnosti,
- trajnostno rabo njenih sestavin,
- pošteno in pravično delitev koristi genskih virov.

Strategija poudarja pristop ohranjanja biotske raznovrstnosti *in-situ*, pri čemer je ključno ohranjanje ekosistemov skozi ohranjanje ugodnega stanja pripadajočih združb rastlinskih in živalskih vrst (habitatnih tipov). Izpostavlja tudi nujnost ohranjanja predvsem najbolj ogroženih tipov ter gozdov - zelo pomembnih zaradi ohranjanja populacij evropsko ogroženih vrst.

V Strategiji so postavljene tudi usmeritve za ključne dejavnosti trajnostne rabe sestavin biotske raznovrstnosti in trajnostnega razvoja (kmetijstvo, gozdarstvo, lovstvo, ribištvo, upravljanje z vodami, promet, industrijo in energetiko ter turizem). Na ta način upošteva strategija tudi določila konvencije o biološki raznovrstnosti, da je treba ogrožanje odpravljati

pri njihovih vzrokih. V tem delu daje strategija pomemben prispevek konceptu trajnostnega razvoja in določnejšemu vključevanju drugih resorjev vanj. Prispevala naj bi tudi k povezovanju ukrepov ključnih resorjev za ohranjanje raznovrstnosti. Ključni resorji pa so poleg prej naštetih še tisti, ki s svojimi dejavnostmi ključno prispevajo k uspešnosti ohranjanja raznovrstnosti (znanost, šolstvo, zdravstvo, finance, upravna akademija pod okriljem Ministrstva za notranje zadeve).

NPVN je postavljen v mednarodni okvir in okvir trajnostnega razvoja. Trajnosten razvoj kot »zadovoljevanje potreb sedanjih generacij, ne da bi bile s tem ogrožene možnosti prihodnjih generacij za zadovoljevanje njihovih«, mora priznavati tudi ohranjeno naravo kot kvaliteto, kot zbirko sestavin, ki je danes ne uporabljamo v celoti, potrebovale pa jo bodo prihodnje generacije. Za doseg takšnega razvoja je treba zahteve po ohranjanju narave upoštevati pri izrabi prostora in abiotskih naravnih virov. Gospodarske in nekatere družbene dejavnosti z izkoriščanjem naravnih virov (npr. sestavin biotske raznovrstnosti, vode, zemljišč, mineralnih surovin) ali s poseganjem v prostor bistveno vplivajo na ohranjenost narave. Zato morajo povezovati in vključevati, kjer je mogoče in ustrezno, ohranjanje in trajnostno rabo sestavin biotske raznovrstnosti oz. naravnih vrednot v ustrezne sektorske in medsektorske načrte, programe in politike. Za doseganje ciljev NPVN je zato ključnega pomena aktivnejše vključevanje drugih resorjev. Pri pripravi in izvajanju predpisov, strategij, programov in drugih dokumentov, ki določajo rabo naravnih dobrin, urejanje prostora, upravljanja z vodami, regionalni razvoj, energetika, promet, razvoj turizma je bistveno vključevanje skrbi za ohranjanje narave. Za zagotovitev varstvenih ukrepov in ustrezne količine finančnih sredstev zanje je bistven stalen dialog s sektorjema kmetijstva in gozdarstva. Doseganje ciljev bo zagotovljeno s pripravo in izvajanjem ukrepov, po potrebi natančneje določenih v operativnih programih, usmerjenih v doseganje vrednosti indikatorjev.

Evropska Unija obravnava ohranjanje narave kot skupno nalogo. V okviru vključevanja okoljskih vidikov v druge sektorske politike skladno s pogodbami med državami članicami Unije je zajeto tudi ohranjanje narave. Amsterdamska pogodba določa, da "morajo biti zahteve varstva okolja integrirane v opredelitev in izvajanje politik in dejavnosti Evropske unije, zlasti s poudarkom na promociji trajnostnega razvoja". *Strategijo Evropske unije o biotski raznovrstnosti* je parlament Evropske unije kot programski akt sprejel leta 1998 in določa smernice za zagotavljanje skladnosti pri doseganju ciljev in izpolnjevanju mednarodnih zahtev, ki izhajajo iz konvencij, katerih podpisnica je Evropska unija. Upošteva tudi obvezno zakonodajo in politike Evropske unije, ki se jih je Slovenija obvezala izpolnjevati s pridružitvenim sporazumom. To so predvsem sektorske politike kakor *Skupna kmetijska politika*, *Skupna ribiška politika* in *Politika razvoja podeželja* ter politika Evropske unije na področju varstva narave, okolja in genskih virov, kakor jo določajo zlasti *Direktiva o ohranjanju prostoživečih vrst ptic*, *Direktiva o ohranjanju prostoživeče flore, favne in habitatov*, *Direktiva o skupni politiki do voda*, *Uredba sveta o ohranjanju, zbiranju in uporabi genskih virov v kmetijstvu* ter *Akcijski načrti biotske raznovrstnosti za ohranjanje naravnih virov, kmetijstvo, ribištvo, monitoring ter ekonomsko in razvojno sodelovanje*. Povezanost z okoljskimi zahtevami in ohranjanjem biotske raznovrstnosti se izraža v praksi pri možnostih črpanja sredstev iz finančnih mehanizmov Evropske unije. Ohranjanje narave je tesno povezano z vključevanjem te vsebine v druge resorje, zato so v posamičnih podpoglavjih nakazane tudi te povezave.

Inštitucionalni sistem ohranjanja narave in njegova izpolnitev

V obdobju preteklih petih let se je po ratifikaciji pomembnejših konvencij in sporazumov s področja ohranjanja narave in sprejetju zakona o ohranjanju narave s podzakonskimi predpisi postavilo ogrodje sistema ohranjanja narave. V tem obdobju so se reorganizirale in

konsolidirale tudi službe varstva narave, kot ključen korak k učinkovitemu izvajanju sistema varstva narave v praksi.

**** vstavi**

CILJ: Vzpostavitev celotnega sistema ohranjanja narave ter učinkovitega izvajanja 2008

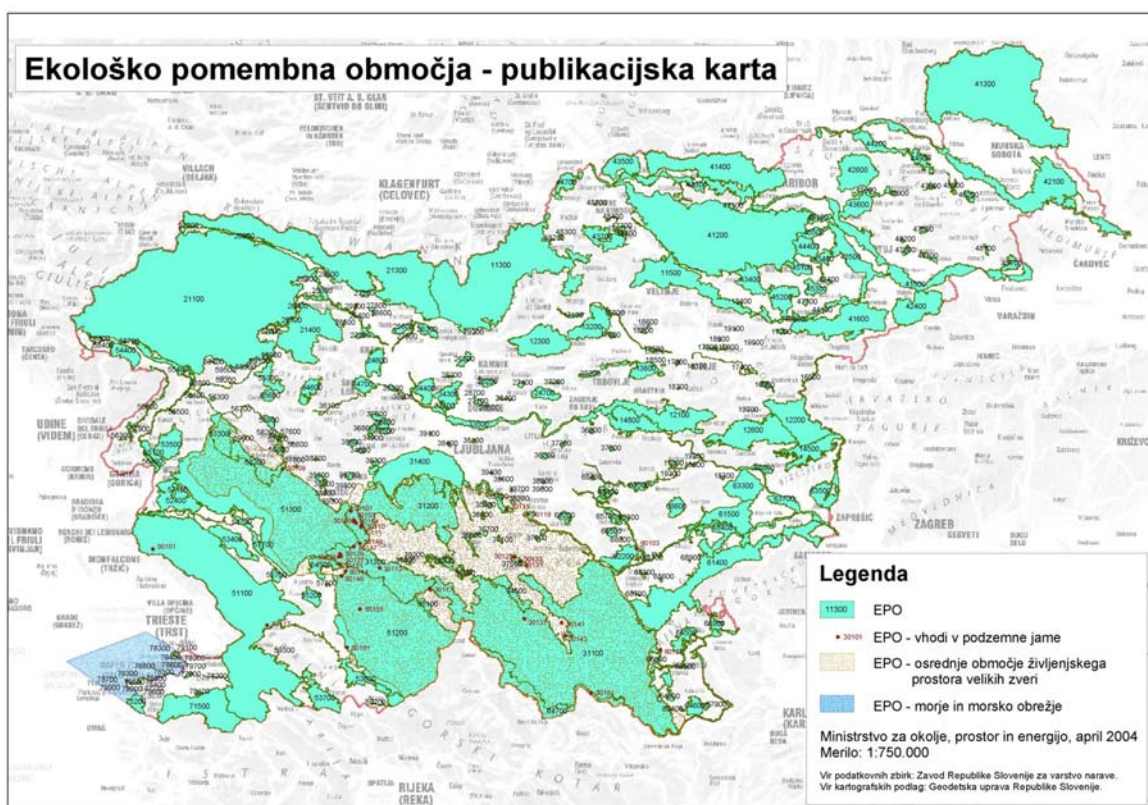
Za vzpostavitev celotnega sistema se predvideva sprejetje vseh podzakonskih predpisov, ki so predvideni po sistemskih zakonih najkasneje do leta 2008. Vzporedno s tem se izoblikuje učinkovita in kadrovsko dograjena služba na strokovni, upravni in upravljavski ravni in inšpekcijski ravni. Delovanje službe varstva narave vključuje tudi redno izobraževanje in usposabljanje vseh, ki so vključeni v ta sistem. Osnovna naloga službe za naravovarstveni nadzor vključuje vzpostavitev celovitega sistema naravovarstvenega nadzora (tudi prostovoljnega), za vzpostavitev katerega je potreben poseben program. Ob vzpostavitvi celovitega sistema naravovarstvenega nadzora se pričakuje tudi povečanje površin pokritih z naravovarstvenim nadzorom, za 40 %. Pomembna je tudi vključitev vsebin varstva biotske raznovrstnosti (in usmerjanje) v vse sektorje, zlasti s področja rabe naravnih dobrin, urejanja prostora in urejanja voda ter v regionalni razvoj in turizem. Ukrep se usmerja v povečanje deleža vseh relevantnih državnih strategij z izpostavljenimi oblikami razvoja, ki ohranja biotsko raznovrstnost. Vsebine naravovarstvenih smernic pa naj bi bile ustrezno vključene v vse relevantne državne plane, načrte in projekte. V delovanje sistema se aktivno vključuje tudi organizirana civilna družba. Do leta 2008 naj bi se število društev, ki delujejo v javnem interesu ohranjanja narave povečalo na vsaj pet.

I. OHRANJANJE BIOTSKE RAZNOVRSTNOSTI

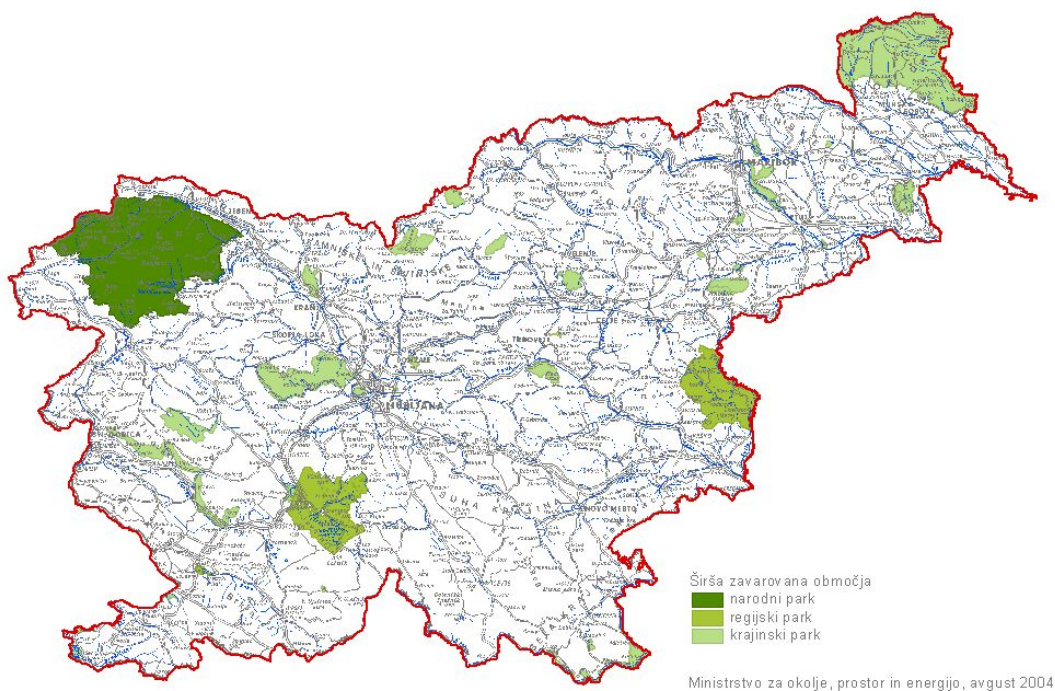
Cilji in ukrepi v NPVN so postavljeni na podlagi ocene stanja ohranjenosti narave. Ocene so bile pripravljene v okviru priprave Strategije ohranjanja biotske raznovrstnosti v Sloveniji in v okviru prevzemanja zakonodaje EU s področja ohranjanja narave.

Kvalitete slovenske narave so zlasti visoka biotska raznovrstnost, saj je Slovenija po biotski raznovrstnosti ena izmed izstopajočih držav v Evropi, kar ugotavljajo na osnovi različnih metodologij tako domači kot tuji strokovnjaki. Slovenija ima v primerjavi z državami Evropske unije še več območji z ohranjenimi habitatnimi tipi, ki nastanejo kot posledica ekstenzivne kmetijske in gozdarske rabe. Ogroženih je kljub temu na primer 10 % vseh praprotnic in semenk ter 56 % vretenčarjev (sesalci, ptiči, plazilci, dvoživke, ribe), najbolj ogroženi habitatni tipi pa so podzemski, obalni in morski, stoječe in tekoče vode, suha in vlažna travišča. Največjo odgovornost za ohranjanje biotske raznovrstnosti nosi Slovenija pri endemičnih vrstah ter vrstah, njihovih habitatih in habitatnih tipih, ki izginjajo tako v pri nas kot v Evropi – obalne, morske in celinske vode, barja in močvirja, mokrotna in vlažna travišča, podzemeljske habitatne tipe in gozdove.

Odgovornost za ohranjanje biotske raznovrstnosti se kaže v deležu varovanih in zavarovanih območij. Tako je kar 47,7 % Slovenije določenih kot ekološko pomembno območje. Od teh območij sta dve tretjini vključeni v evropsko omrežje NATURA 2000, ki zajema tako 35,5 % ozemlja države. Območij zavarovane narave je približno 10 %. Širših zavarovanih območij (parkov) na državni ravni je 5, na lokalni ravni pa še 35.

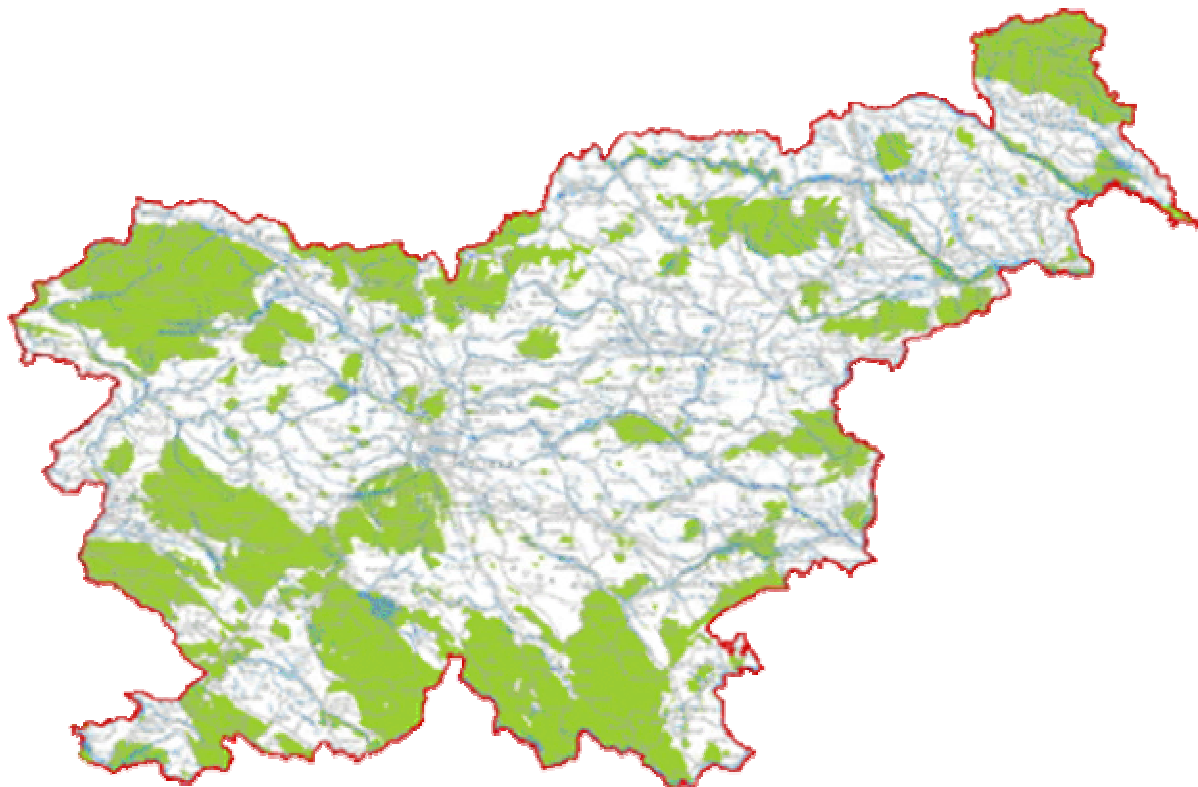

Slika 6: Ekološko pomembna območja
Vir: MOPE, 2004

Slika 7: Širša zavarovana območja v RS
Vir: MOPE, 2004

Omrežje NATURA 2000 predstavlja območja, najprimernejša za ohranjanje ali doseganje ugodnega stanja vrst in habitatnih tipov v interesu Evropske unije, katere del je Slovenija. Za doseganje takšnega stanja so predvideni ukrepi, ki so lahko varstveni ali pa ukrepi, ki se zagotavljajo s prilagojeno rabo naravnih dobrin ali prilagojenim upravljanjem z vodami. Načrtovanje teh ukrepov je vsebina programa upravljanja s posebnimi varstvenimi območji, ki je operativni načrt ohranjanja narave, sprejme pa ga vlada z namenom uresničevanja Nacionalnega programa ohranjanja narave.

Slika 8: Posebna varstvena območja (območja NATURA 2000)

Vir: MOPE, 2004

Ohranjanje biotske raznovrstnosti bo zagotovljeno s pripravo in izvajanjem operativnih programov, ki so po vsebini tudi akcijski načrti oz. strategije, ter drugih aktivnosti na tem področju.

Operativni program - akcijski načrt ohranjanja biotske raznovrstnosti s programom upravljanja Natura 2000 območij

To je ključni operativni program (ki je po vsebini tudi akcijski načrt) v naslednjem obdobju in prispeva k doseganju ciljev postavljenih v slovenskem, evropskem in mednarodnem okvirju. Okvirne vsebine tega programa določata že Zakon o ohranjanju narave in Strategija ohranjanja biotske raznovrstnosti v Sloveniji.

2005

CILJ: Ohranjanje visoke stopnje biotske raznovrstnosti:

- ohranitev oz. doseganje ugodnega stanja ogroženih vrst in habitatnih tipov
- ohranitev oz. doseganje ugodnega stanja (obsega in kvalitete) habitatov vrst in habitatnih

- tipov, za katere so opredeljena območja, pomembna za ohranitev biotske raznovrstnosti (ekološko pomembnih območij, območij Natura 2000)
- učinkovito in usklajeno ohranjanje narave v zavarovanih območjih z upravljalskimi načrti in drugimi ukrepi
 - dvig standarda vseh ravnanj z živalmi prostoživečih vrst.

Cilji ohranjanja visoke stopnje biotske raznovrstnosti bodo doseženi z naslednjimi ukrepi:

- Vzpostavitev sistema upravljanja območij Natura 2000, ki vključuje sprejetje načrtov upravljanja in določitev upravljalcev, nato pa povečanje deleža Natura 2000 območij (po številu in površini), ki so v sistemu upravljanja na 50% do 2008 (do 2014 na 100%).

- Zagotovitev upravljanja obstoječih zavarovanih območij se bo izvajala preko uskladitve ustanovitvenih aktov. Do 2008 je načrtovana uskladitev dveh ustanovitvenih aktov za širša zavarovana območja (kot so krajinski parki) in 20 ustanovitvenih aktov za ožja zavarovana območja (kot so naravni rezervati, naravni spomeniki) z ZON. S tem bo doseženo povečanje deleža zavarovanih območij, ki imajo upravljalca. Število usklajenih aktov do 2014: skupaj 5 širših zavarovanih območij in 50 ožjih zavarovanih območij.

- Vzpostavitev centralne enote za zavarovana območja najkasneje do 2008 bo doprinesla k zagotovitvi enotnega sistema upravljanja zavarovanih območij.

- Zavarovanje tistih območij, pomembnih za ohranjanje biotske raznovrstnosti, na katerih je treba zagotavljati številne in raznolike ukrepe ter usmerjati ravnanja in nekatere dejavnosti (zlasti turizem in rekreacija). Prednostno se aktivnosti za zavarovanje odvijajo na naslednjih območjih: Kočevsko, Kolpa, Notranjske, Kras, Ljubljansko barje, Pohorje. Povečanje deleža zavarovanih območij različnih kategorij za 5% površine Slovenije do 2008 oz. za 10% površine Slovenije do 2014.

- Vključitev čim večje površine območij, pomembnih za ohranjanje biotske raznovrstnosti v izvajanje ustreznih (z vidika ohranjanja ugodnega stanja vrst in habitatnih tipov) kmetijsko okoljskih programov s spodbujanjem drugega pogodbenega varstva za izvajanje ustrezne rabe ali ravnanja. Načrtovano je povečanje deleža površin, vključenih v ustrezne ukrepe SKOP do 1/3 negozdnih kmetijskih površin znotraj ekološko pomembnih območij do 2008.

- Odkup čim večjega deleža območij, pomembnih za ohranjanje biotske raznovrstnosti, zlasti tistih, na katerih za vzdrževanje stanja ni treba zagotavljati redne rabe. Površina območij, pomembnih za ohranjanje biotske raznovrstnosti v državni lasti, naj bi se povečala za 20 ha letno.

- Dograditev in izpopolnitev sistema izplačevanja odškodnin zaradi omejitve lastninske pravice na nepremičninah na zavarovanih območjih, kar bo omogočalo sprotno izplačevanje odškodnin.

- Obnovitev okrnjenih delov narave, ki so pomembni za ohranjanje biotske raznovrstnosti in sicer 5% okrnjenih delov narave do 2014 z vključevanje sektorjev: kmetijstvo, gozdarstvo, upravljanje z vodami, energetika, promet, urejanje prostora.

- Vzpostavitev standarda za zadrževanje živali v ujetništvu skladno s predpisi, ki vključuje akcije za dvig standarda živali, ki jih ljudje zadržujejo v ujetništvu. Prav tako vključuje vzpostavitev zatočišč za živali prostoživečih vrst, iz katerih se čim večji delež sprejetih živali vrne v naravo, ter vzpostavitev (pravnega) sistema ex-situ varstva v primeru resne ogroženosti vrste.

- Dograditev in izpopolnitev sistema izplačevanja odškodnin zaradi škode, ki jo povzročijo živali zavarovanih vrst bo rezultirala v sprotnem izplačevanju odškodnin. Pomembno je tudi zagotavljanje trajnostne rabe in poseganja v populacije (katerekoli vrste), s katerima se ne ogroža njihovega ugodnega stanja ohranjenosti. Indikator uspeha je povečanje števila izdanih dovoljenj in števila načrtov trajnostne rabe.

- Vzpostavitev sistema spremljanja stanja biotske raznovrstnosti na osnovi sklopa kazalcev (stanje, pritiski, odzivi), ki vključuje izpopolnitev sistema ugotavljanja ogroženosti vrst in habitatnih tipov, kar je temelj za zadovoljivo poročanje mednarodnim institucijam (EU, organi konvencij...) in javnosti. V obdobju do leta 2008 se bo revidiral Rdeči seznam ogroženih vrst in zasnoval Rdeči seznam ogroženih habitatnih tipov. Sem spada tudi povečanje števila izvedenih raziskovalnih projektov, ki zagotavljajo znanje za ta področja in učinkovito prispevajo k izpopolnitvi informacijskega sistema za ohranjanje biotske raznovrstnosti. Pri tem je pomembno vključevanje drugih sektorjev (znanost/raziskovanje) z upoštevanjem prioritet s področja varstva narave pri razporejanju sredstev za ciljne raziskovalne projekte oz. druge ustrezne programe.

- Izobraževanje/ozaveščanje šolajočih se in javnosti o pomenu biotske raznovrstnosti s poudarkom na omrežju Natura 2000 - vključuje usposabljanje strokovnih služb in NVO na področju ohranjanja biotske raznovrstnosti in upravljanja s sestavinami biotske raznovrstnosti v obliki izvajanja rednega letnega strokovnega seminarja. Ustrezno vključevanje temeljnih in aplikativnih vsebin s področja varstva narave v vse izobraževalne programe, zlasti na ravni visokošolskih in univerzitetnih študijskih programov (šolstvo/znanost) rezultira v višjem številu ustreznih učnih programov. Za to je potrebna tudi izpopolnitev in širitev stroke varstva narave na univerzitetni ravni (katedra za varstvo narave). Rezultat vseh podukrepov je povečan delež prebivalstva s pozitivnim odnosom do biotske raznovrstnosti.

Operativni program - strategija upravljanja populacij velikih zveri

Operativni program (ki je po vsebini tudi strategija) upravljanja populacij velikih zveri zajema nadzor velikostjo populacij in distribucijo, upravljanje in odpravljanje konfliktov z ostalimi interesi v prostoru.

2005

CILJ: Ohranjanje ugodnega stanja ogroženih vrst velikih zveri in zmanjševanje konfliktov

Sprejetje podrobnejših ukrepov in njihovo izvedbo za zagotavljanje cilja prinaša izvajanje strategije upravljanja z rjavim medvedom in priprava akcijskega načrta za to vrsto, ter priprava strategij upravljanja z volkom in risom.

Operativni program - strategija ravnanja s tujerodnimi invazivnimi vrstami

Nadzor in preprečevanje vnosa katerih-koli tujerodnih vrst naj bi bistveno zmanjšala širjenja invazivnih tujerodnih vrst oz. preprečevala nova naseljevanja.

2006

CILJ: Ohranjanje čim bolj naravne sestave biocenoze

Operativni program (ki je po vsebini tudi strategija) vključuje podrobnejše ukrepe in njihovo izvedbo za zagotavljanje cilja.

II. OHRANJANJE NARAVNIH VREDNOT

Zakon o ohranjanju narave celovito ureja varstvo naravnih vrednot tako, da vzpostavlja sistem varstva naravnih vrednot, ki vključuje poleg ureditve normativnega dela varstva tudi programski, finančni in organizacijski vidik varstva naravnih vrednot. S sistemom varstva naravnih vrednot se zagotavljajo pogoji za ohranitev lastnosti naravnih vrednot oziroma naravnih procesov, ki te lastnosti vzpostavljajo oziroma ohranjajo ter pogoji za ponovno vzpostavitev naravnih vrednot.

Naravne vrednote so skoraj v celoti povzete po evidenci naravne dediščine, ki je se je gradila in izpopolnjevala od samega začetka delovanja profesionalnih služb in prizadevanj posameznikov ter društev na področju varstva narave od leta 1920 do danes. Skupno število naravnih vrednot je 8.096. Od tega jih je državne pomena 3.597 (44,4 %), lokalnega pomena pa 4449 (55,6 %).

Za doseganje ciljev je ključnega pomena izvajanje ukrepov varstva naravnih vrednot (zavarovanje, začasno zavarovanje, pogodbeno varstvo, in obnovitev). Tudi varstvo naravnih vrednot je tesno povezano z vključevanjem varstvenih vsebin v ostale sektorje.

Operativni program varstva naravnih vrednot

Akcijski načrt varstva naravnih vrednot celovito ureja varstvo naravnih vrednot, saj vključuje poleg ureditve normativnega dela varstva tudi programski, finančni in organizacijski vidik varstva naravnih vrednot. S tem se zagotavljajo pogoji za ohranitev lastnosti naravnih vrednot oziroma naravnih procesov, ki te lastnosti vzpostavljajo oziroma ohranjajo, ter pogoji za ponovno vzpostavitev naravnih vrednot. 2006

CILJI:

- Ohranitev lastnosti, zaradi katerih so deli narave opredeljeni za naravno vrednoto določene zvrsti ter v največji možni meri tudi vseh drugih lastnosti
- Obnovitev poškodovanih oz. uničenih naravnih vrednot
- Zagotovitev rabe naravnih vrednot na način, ki jih ne ogroža
- Zagotovitev ex-situ varstva za naravnih vrednot, katerih ohranjanje v naravi, na mestu nahajališča ni možno

Doseganje ciljev bo zagotovljeno s pripravo in izvajanjem ukrepov, podrobneje razdelanih v operativnem programu, splošni pokazatelj uspeha pa delež ohranjenih naravnih vrednot po zvrsteh:

- Zagotavljanje pogodbenega varstva in skrbništva na naravnih vrednotah. Načrtuje se povečanje deleža naravnih vrednot z vzpostavljenim pogodbenim varstvom oz. skrbništvom (20 pogodb do 2008 oz. 100 pogodb do 2014).

- Zavarovanje naravnih vrednot, zlasti tistih, ki so velikega nacionalnega ali mednarodnega pomena in ki so neposredno ogrožene – kot ožja zavarovana območja ali v sklopu širših zavarovanih območij. Spodbujanje zavarovanja lokanih naravnih vrednot zlasti tistih, ki so neposredno ogrožene - kot ožja zavarovana območja ali v sklopu širših zavarovanih območij. Povečanje deleža naravnih vrednot, ki so zavarovane kot ožja zavarovana območja ali v okviru širših zavarovanih območij (3% do 2008 oz. 5% do 2014).

- Izpopolnitev informacijskega sistema za naravne vrednote, prevrednotenje naravnih vrednot določenih zvrsti, preveritev stanja naravnih vrednot vseh naravnih vrednot v naravi, ki vključuje vzpostavitev in vodenje ažurnega registra naravnih vrednot.

- Izobraževanje/ozaveščanje javnosti o pomenu varstva naravnih vrednot (ukrep vključuje vsebine ukrepa *Izobraževanje/ozaveščanje šolajočih se in javnosti o pomenu biotske raznovrstnosti s poudarkom na omrežju Natura 2000*, s predvidenim rezultatom povečanja deleža prebivalstva s pozitivnim odnosom do varstva naravnih vrednot)
- Vzpostavitev sistema ex-situ varstva za minerale in fosile v skladu s predpisi, katerega izvajanje bo pomenilo povečanje števila izdanih pooblastil za ex-situ varstvo.
- Obnovitev naravnih vrednot, prednostno tistih, na katerih imajo lahko nezahtevni obnovitveni ukrepi ali aktivnosti velik pozitiven učinek. Povečanje števila obnovljenih naravnih vrednot predvideva obnovitev 20 naravnih vrednot na leto.
- Ureditev oz. fizična zaščita naravnih vrednot, ki jih ogledovanje in obiskovanje lahko ogrozi. Povečanje števila opremljenih naravnih vrednot predvideva ureditev oz. fizično zaščito 10 naravnih vrednot na leto.

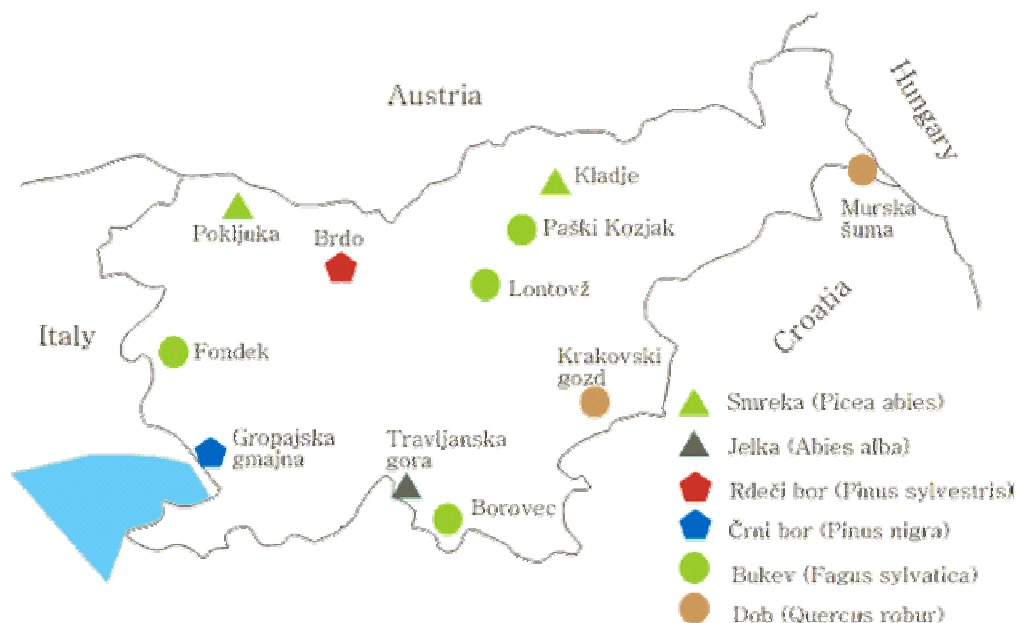
4.2.2 GOZDOVI

Gozdovi prekrivajo več kot polovico slovenskega ozemlja in so za Slovenijo pomembni kot prvina okolja in iz gospodarskega vidika. Zato je zagotavljanje stabilnosti in vitalnosti gozdov, ki so sposobni opravljati socialne, ekološke in proizvodne funkcije in vloge, temeljno načelo in cilj slovenske gozdarske politike. V Sloveniji se zaradi družbenega in gospodarskega razvoja ter naravnih vplivov (podnebna spremenljivost, daljinski transport, lokalni viri emisij, idr.), vse bolj stopnjujejo pritiski na gozd in gozdni prostor. Učinki takšnih pritiskov, večinoma kot posledica človekove dejavnosti, se odražajo v spremenjeni vitalnosti in stabilnosti slovenskih gozdov.

Državni monitoring poškodovanosti gozdov

Državni monitoring poškodovanosti gozdov, ki se sicer deloma že izvaja, bo potrebno prilagoditi, ter na novo vzpostaviti nekatere aktivnosti v skladu s programom EU na tem področju, t.i. Forest Focus, ki zahteva:

1. spremljanje stanja gozdnih ekosistemov na 16x16 km mreži (intenzivnostna raven 1) - popis stanja krošenj;
2. intenzivno spremljanje stanja gozdnih ekosistemov na stalnih raziskovalnih ploskvah (intenzivnostna raven 2; slika 9) - popis stanja krošenj, popis stanja tal, spremljanje preskrbljenosti iglic/listja s kemijskimi elementi, spremljanja rasti in prirastka sestojev, spremljanje zračnih usedlin, spremljanje stanja talne raztopine, spremljanje kakovosti zraka, spremljanje meteoroloških parametrov, popis pritalne vegetacije, spremljanje fenologije.
3. spremljanje gozdnih požarov in izvajanje preventivnih ukrepov za preprečevanje gozdnih požarov - spremljanje in zbiranje podatkov o gozdnih požarih, izvajanje ukrepov za osveščanje javnosti o pomenu izvajanja preventivnih ukrepov za preprečevanje gozdnih požarov, o nevarnostih in škodah, ki jih povzročajo gozdni požari, izvajanje izobraževanja oseb, ki sodelujejo pri izvajanju preventivnih ukrepov za preprečevanje gozdnih požarov.

Slika 9: Lokacije 11 ploskev intenzivnega spremljanja stanja gozdnih ekosistemov v Sloveniji
Vir: Gozdarski inštitut Slovenije, 2004

CILJ: vzpostavitev monitoringa poškodovanosti gozdov (program »Forest Focus« v Sloveniji):

- spremljanje stanja gozdov na že osnovani 16 x 16 km mreži (monitoring gozdnih ekosistemov, vključno s požari, spremljanje biotske raznovrstnosti in ogljikovega ciklusa v gozdnih ekosistemih) 2004-2006
- nadaljevanje aktivnosti prvega obdobja in nadgradnja programa z dodatnimi snemanji biotske raznovrstnosti in sekvestracije ogljika 2006-2008
- ocena odziva gozdnega ekosistema na onesnažen zrak 2008
- ocena kopičenja, sproščanja in spiranja onesnažil v gozdnih ekosistemih 2008
- ocena kritičnih vnosov in obremenitev gozdnih ekosistemov z SO₂, NO_x, NH₃ 2006
- in s težkimi kovinami 2007
- oblikovanje scenarijev možnega razvoja gozdov (osnove za oblikovanje strategij ravnanja z gozdom in okoljem), s pomočjo modelov vpliva onesnaženega zraka na stanje gozdnih ekosistemov in meritev *in situ* 2006-2007
- zasnova spremljanja stanja biotske raznovrstnosti, izpolnitev ocen bilance ogljika in ovrednotenje vpliva podnebnih sprememb v povezavi s toplogrednimi plini na gozdne ekosisteme 2006-2008
- razvoj proučevanja kazalnikov in spremljanje indikatorjev, ki se navezujejo na tiste funkcije gozdnih ekosistemov, ki omogočajo njihovo trajnost (npr. zdravstveno stanje gozdnih ekosistemov), oz. omogočajo proizvodno sposobnost, vrstno sestavo talne vegetacije in zaščitno vlogo tal in vodnih virov 2004-2008
- spremljanje požarne ogroženosti slovenskih gozdov, izboljševanje postopkov za usmerjeno izvajanje preventivnih ukrepov za preprečevanje gozdnih požarov 2004-2008

V okviru navedenega se vzpostavi organizacijska shema programa Forest Focus (postavitev, preizkus in vzdrževanje terenskih objektov in usposabljanje ustreznega laboratorija, izobraževanje izvajalcev programa, vzpostavitev podatkovnega centra programa, priprava na vrednotenje podatkov, poročila, izobraževanje izvajalcev, sodelovanje v domačih in mednarodnih ekspertnih skupinah, priprava programa obveščanja javnosti idr.) in nacionalnega ekspertnega telesa v okviru odbora programa.

4.2.3 TLA

Tla so opredeljena kot zgornji del zemeljske skorje, sestavljena iz mineralnih in organskih snovi, vode, zraka in živih organizmov, sožitje žive in nežive narave, ki omogoča obstoj vseh kopenskih organizmov. Tla so življenjski prostor mnogih organizmov, za primarne producente so vir hranil in vode ter medij, v katerem najdejo fizično oporo. Proizvedena biomasa se v zapletenih in medsebojno povezanih snovnih in energetskih sistemih kroženja vrača nazaj v tla, kjer se z razgradnjo spreminja v mineralne snovi. Zaradi izjemno počasnega nastajanja tal so tla neobnovljivi oziroma le delno obnovljivi naravni vir s katerim je potrebno racionalno (trajnostno) gospodariti. Tla kot naravni vir ogrožajo:

- erozija (veterna, vodna);
- onesnaževanje (točkovno in razpršeno);
- urbanizacija;
- zmanjšanje deleža organske snovi;
- salinizacija;
- povečanje kislosti tal;
- zmanjšanje biološke pestrosti in
- zbitost tal.

Nekatere posledice degradacije so vidne (erozija, urbanizacija), druge manj (onesnaženost, biološka pestrost), vendar ravno tako ogrožajo človekov obstoj. Vzroki onesnaženosti tal so emisije iz industrijske proizvodnje, intenzivnega kmetijstva, odlaganja odpadkov ter kurišč in prometa. V tleh se nalagajo organske in anorganske nevarne snovi, ki ostajajo v njih tudi po prenehanju onesnaževanja, saj nekatere le počasi razpadajo ali se iz tal izločajo. Stanje kakovosti tal je potrebno spremljati, saj le na ta način lahko pravočasno ukrepamo oziroma usmerjamo človekovo dejavnost tako, da ima čim manjši negativni vpliv na tla in okolje.

Pregled stanja onesnaženosti tal in vzpostavitev monitoringa

V Evropski uniji so ukrepi za varstvo tal zajeti v okviru različnih področij, predvsem na področju varstva voda pred onesnaženjem z nitrati iz kmetijskih virov, odpadkov v zvezi z vnašanjem blat čistilnih naprav v tla, ter tudi v okviru varstva zraka. Na kakovost tal vplivajo tudi ukrepi z omejevanjem emisij iz industrijskih objektov in objektov za rejo živine. V letu 2002 pa je EU pristopila k pripravi posebne tematske strategije za varstvo tal, v okviru katere bo pripravljena nova Direktiva o spremljanju stanja tal (Soil monitoring Directive). Slovenija še nima celovitega pregleda stanja onesnaženosti tal.

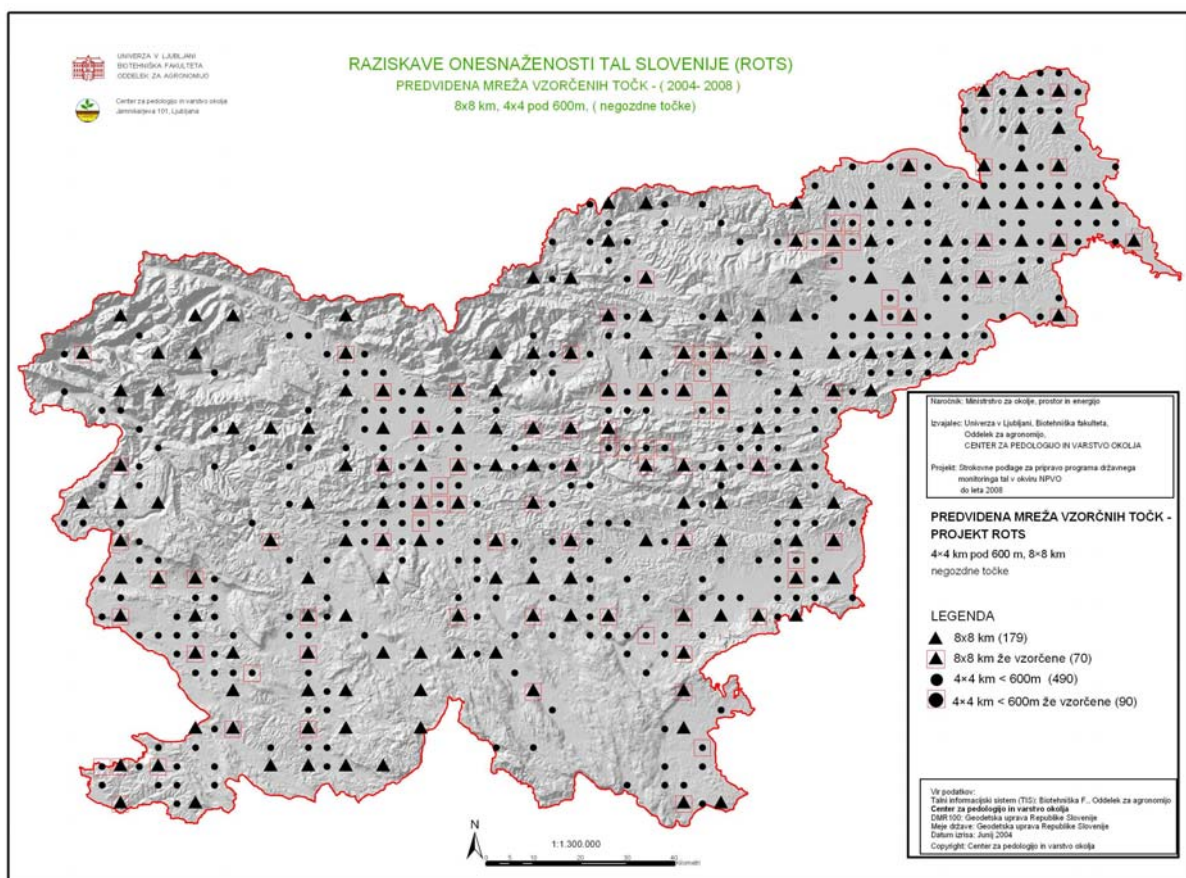
CILJ:

- do 2008 zaključiti s pregledom stanja onesnaženosti tal
- vzpostavitev državnega monitoringa tal

Pregled stanja onesnaženosti tal bo potekal v dveh fazah in sicer v osnovni mreži 8x8 km in zgostitveni mreži 4x4 km (> 600 m) za negozdna zemljišča, za gozdna zemljišča pa na 11 vzorčnih točkah v okviru programa monitoringa poškodovanosti gozdov (Forest Focus) (slika 10):

- 179 vzorčnih točk v mreži 8 x 8 km na negozdnih zemljiščih (76 točk že opravljeno) in
 - 11 vzorčnih točk na gozdnih zemljiščih v okviru monitoringa poškodovanosti gozdov
- 2006
- v zgostitveni mreži 4x4 km na negozdnih zemljiščih na nadmorski višini nižji od 600 m do skupnega števila 490 vzorčnih točk
- 2008

Vzpostavitev monitoringa onesnaženosti tal, ki bo urejal obveznost, način in pogostnost spremljanja stanja onesnaženosti tal bo potekala usklajeno s pripravo EU direktive na tem področju, predvidoma do konca leta 2006. Vzporedno z vzpostavitvijo rednega spremljanja onesnaženosti tal je predvidena tudi institucionalna krepitev za njegovo izvajanje.

Slika 10: Predvidena mreža vzorčnih točk za pregled stanja onesnaženosti tal

Vir: BF, Agronomija – Center za pedologijo in varstvo okolja, 2004

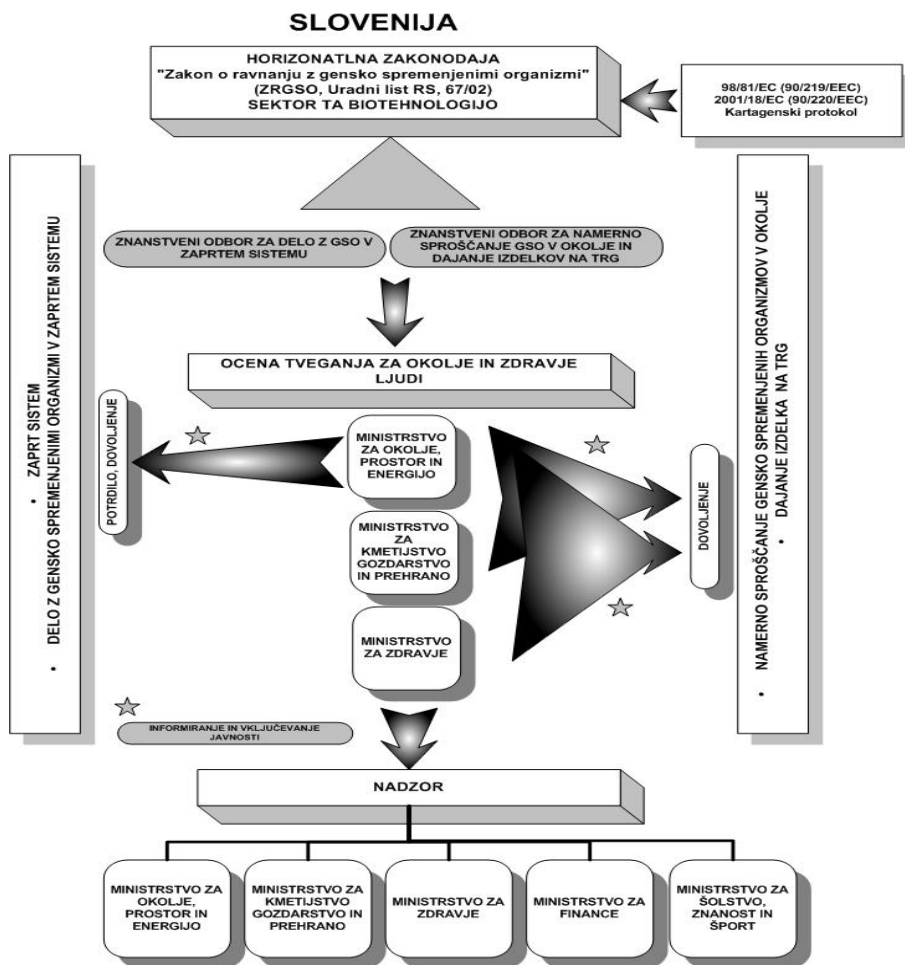
4.2.4 GENSKO SPREMENJENI ORGANIZMI

Gensko spremenjeni organizem(mi) (GSO) definiran kot organizem, z izjemo človeka, ali mikroorganizem, katerega genski material je spremenjen s postopki, ki spreminjajo genski material drugače kot to poteka v naravnih razmerah s križanjem ali naravno rekombinacijo, je dandanes predmet številnih sektorskih politik. Te z upoštevanjem načel previdnosti, presoje posameznega primera, načela postopnosti, bioetike, sledljivosti, odgovornosti vključno z načelom povzročitelj plača in nenazadnje obveznega subsidiarnega ukrepanja postajajo del mednarodno uveljavljenega sistema biološke varnosti na področju ravnanja z GSO, ki zagotavlja izvajanje primerljivih ukrepov ravnanja s tovrstnimi proizvodi moderne biotehnologije.

Rezultati ravnanj s prvo generacijo GSO, ko predpisi na nivoju Evropske unije še niso bili vsebinsko tako dorečeni, da bi njihovo izvajanje pridobilo zaupanje javnosti, je skoraj zagotovo bil povod za »tihi« moratorij na postopke dovoljevanja t.i. druge generacije GSO v obdobju 1998 do 2003. Ključni razlogi za to so bili nepreglednost postopkov dovoljevanja, pomanjkljivost sistema sledenja in označevanja, pomanjkljiva dognanja in izkušnje z GSO, zlasti o vplivih nenamernih sproščanj na okolje in zdravje ljudi, različni pristopi v ocenjevanju potencialnih tveganj za okolje in zdravje ljudi, različni pristopi izvajanja nadzora nad sproščanjem, in nenazadnje, pojavu monopola s patentno zaščito postopkov in izdelkov. S sprejetjem svežnjev predpisov v decembru 2003 ter z ustanovitvijo Evropske agencije za hrano, je Evropska komisija končno vzpostavila pogoje za pregleden in zaupanja vreden postopek dovoljevanja namernega sproščanja GSO v okolje in dajanja izdelkov na trg, na principu »one door – one key«. Varnost potrošnika se tako zagotavlja z izdajo enega dovoljenja za uporabo istega GSO v prehrani ljudi in živali. Pomemben korak je bil dosežen tudi na področju mednarodne trgovine z GSO s postopkom vnaprejšnjega obveščanja o nameravanem čezmejnem gibanju. Možnost soobstoja GSO, ekološke in tradicionalne pridelave kmetijskih rastlin pa je prepuščena v odločitev posamezni državi članici glede na lastnosti prejemnega okolja in sistema ekonomske in naravne možnosti za kmetovanje.

Okvirni sistem biološke varnosti v Sloveniji, to je sistem kontrole nad potencialnimi tveganji, ki jih za ljudi in okolje lahko povzroči ravnanje z GSO vključuje; zakonodajo, administrativno usposobljenost pristojnih organov, strokovno–znanstveni potencial v podporo pri odločanju pristojnega organa in javen dostop do informacij podprtem s participacijo javnosti v postopkih dovoljevanja (slika 11).

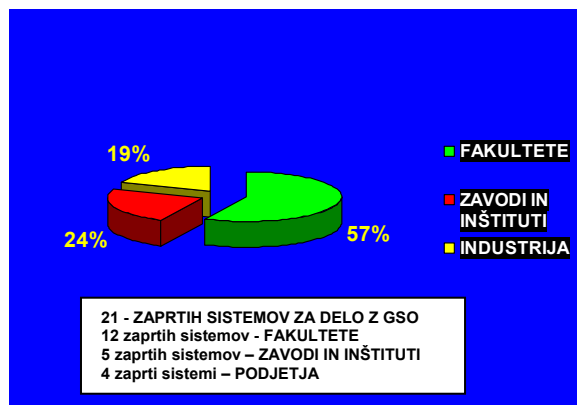
S postavitvijo posredovalnice informacij za biološko varnost (<http://www.bch.bf.uni.lj.si/>) so vzpostavljeni pogoji za izvajanje nadzora nad čezmejnem gibanjem GSO s postopkom vnaprejšnjega obveščanja med državo izvoznico in uvoznico. Seveda pa je ključen element vseh postopkov dovoljevanja strokovna podpora ekspertov, to je članov dveh znanstvenih odborov, ki dajejo mnenja k izdelani oceni tveganja za posamezni GSO, ki jo zagotovi prijavitelj. S spremembo členov Zakona o gensko spremenjenih organizmih, ki se nanašajo na neposredno sodelovanje in vključevanje pristojnih organov Evropske unije v postopke dovoljevanja namernega sproščanja GSO v okolje in dajanja izdelkov na trg, je v Sloveniji omogočeno izvajanje prava EU na področju ravnanja z GSO v celoti in izpolnjen predpogoj za vključitev v enotna pravila delovanja notranjega trga skupnosti in prostega pretoka blaga. S polnopravnim članstvom tako ostaja v pristojnost MOPE izdaja soglasij za registracijo zaprtih sistemov za delo z GSO, soglasij oziroma dovoljenj za delo z GSO v zaprtih sistemih in za namerno sproščanje GSO v raziskovalne-poskusne namene. Pričakovati je, da se bo večina zahtev za izdajo dovoljenja za ravnanje z GSO nanašala na delo z GSO v zaprtim sistemu.

Slika 11: Okvirni sistem biološke varnost na področju ravnanja z GSO

Vir: MOPE, 2003

V Sloveniji še ni bilo izdanega dovoljenja za uvoz GSO, vendar pa je zaradi potencialne možnosti uvoza in posledično prisotnosti GSO v rastlinskem materialu namenjenem za krmo ali pripravo krmnih mešanic (sojine tropine, koruza in oljna ogrščica) bila konec leta 2003 opravljena študija prisotnosti GSO na trgu. Potrjena je bila prisotnost genskega konstrukta gensko spremenjene soje, katerega uporaba je v EU dovoljena, v vzorcih koruze in oljne ogrščice pa GSO niso bili dokazani.

Slika 12: Število evidentiranih zaprtih sistemov za delo z GSO v Sloveniji

Vir: MOPE, 2003

Sledljivost in detekcija GSO

Izvajanje zakonodaje na področju ravnanj z GSO zahteva poleg inšpekcijskega nadzora zagotavljanje tudi druge kontrolne ukrepe, kot je sledljivost in detekcijo GSO v vseh fazah njihovega dajanja na trg. Kontrolni ukrepi obsegajo jemanje vzorcev surovin, polizdelkov in izdelkov zaradi ugotavljanja prisotnosti GSO, analiziranje in testiranje odvzetih vzorcev, razvoj analitičnih in testnih metod ter druge naloge, povezane s kontrolo določanja, kontrolo monitoringa, ki ga mora izvajati prijavitelj, in sporočanja rezultatov analiz in testiranj pristojnim organom. Kontrolni ukrepi zagotavljajo lažje izvajanje ukrepov obvladovanja tveganja v skladu s previdnostnim načelom in umik proizvodov, če se odkrijejo nepredvideni učinki na zdravje ljudi, zdravje živali ali okolje, vključno s ekosistemi.

CILJ: Zagotoviti sledljivost in detekcijo GSO v vseh fazah dajanja na trg:

- imenovanje institucije (Nacionalnega inštituta za biologijo) za pooblaščen kontrolni in referenčni laboratorij za preverjanje in analizo GSO 2005
- vzpostavitev monitoringa ravnanj z GSO 2006

Nacionalna lista varnih GSO

Za primere dovoljevanja namernega sproščanja GSO v okolje se z Zakonom o ravnanju z gensko spremenjenimi organizmi uveljavlja prilagojeni postopek za pridobitev dovoljenja. Uveljavitev prilagojenega postopka se lahko izvaja na predlog pristojnega organa, če so pri sproščanju določenih GSO v določene ekosisteme dosežene zadostne izkušnje in ti GSO izpolnjujejo posebna predpisana merila. Vsi GSO, ki izpolnjujejo predpisana merila, se uvrstijo na t.i. nacionalno listo varnih GSO, ki jo potrdita oba znanstvena odbora in je sestavni del evidenc registra GSO.

CILJ: Priprava nacionalne liste varnih GSO in njena vključitev v javne evidence registra informacijskega sistema za biološko varnost 2006

Zagotavljanje soobstoja konvencionalnih, gensko spremenjenih in ekoloških pridelkov

Evropska komisija v priporočilu smernic razvoja nacionalnih strategij in najboljših praks za zagotavljanje soobstoja gensko spremenjenih poljščin s konvencionalnim in ekološkim kmetovanjem državam članicam prepušča odločitev glede na dane razmere kmetijske strukture ter sistema ekonomske in naravne možnosti za kmetovanje. Ker se v EU namerno sproščajo v okolje le tiste gensko spremenjene rastline za katere je bilo izdano dovoljenje na podlagi izdelane ocene potencialnega tveganja za zdravje ljudi in okolje, ostaja nerešeno vprašanje izvajanja načela povzročitelj plača in s tem povezano ovrednotenje eksternih stroškov za primere naključne prisotnosti vsebnosti avtoriziranih gensko spremenjenih rastlin (semen) v konvencionalno ali ekološko pridelanih in za primere ogrožanja biotske raznovrstnosti. Ob upoštevanju varstvenih usmeritev za ohranitev in povezanost ekološko pomembnih območij in območij Natura, ter ukrepov opredeljenih v Programu razvoja podeželja, je nujna izdelava pravil ravnanja in določiti merila vrednotenja eksternih stroškov soobstoja.

CILJ: Priprava pravil ravnanja in določitev meril vrednotenja eksternih stroškov za soobstoj 2006

Mednarodna trgovina z GSO

V skladu s previdnostnim načelom vzpostavitev skupnega sistema za vnaprejšnje obveščanje o nameravanem čezmejnem prometu in skladnega izvajanja predpisov za zagotavljanje primerne stopnje zaščite na področju varnega prenosa, ravnanja in uporabe GSO, ki utegnejo ogroziti ohranjanje in trajnostno rabo biotske raznovrstnosti, ob hkratnem upoštevanju tveganj za zdravje ljudi. Posredovalnica informacij za biološko varnost (2003) je podlaga za vzpostavitev sistema za vnaprejšnje obveščanje o nameravanem čezmejnem prometu, za izvajanje samega postopka pa je v letu 2005 potrebna administrativna okrepitev pristojnega organa.

4.3 KAKOVOST ŽIVLJENJA

4.3.1 NACIONALNI PROGRAM UPRAVLJANJA Z VODAMI

Upravljanje z vodami je v slovenskem pravnem redu urejeno s predpisi na področju voda, okolja in varstva narave na evropsko primerljiv način in celovito obravnava področja varstva, rabe in tudi urejanja voda. Podlage za sistemsko ureditev so na eni strani naravne danosti Slovenije, na drugi strani pa evropski pravni akti, strategije in smernice na področju voda, predvsem Okvirna vodna direktiva, dobre prakse za zmanjševanje posledic, preprečevanje in ukrepanje v primeru poplav ter strategija varstva morij. Njihov skupni in glavni cilj je celovito in dolgoročno naravnano upravljanje z vodami na primerljiv način na vseh povodjih držav članic Evropske skupnosti in tudi tistih držav izven skupnosti s katerimi te delijo skupna povodja. Kot podlago za upravljanje z vodami zakonodaja zato določa teritorialne in institucionalne podlage, finančna vire, kakovostne standarde ter instrumente za izvajanje s predpisi določene politike.

Teritorialne podlage upravljanja v Republiki Sloveniji temeljijo na naravno potekajočih hidrografskih mejah povodij in porečij in kot osnovno teritorialno-administrativno delitev določajo dve vodni območji: vodno območje Donave, ki se deli na porečja reke Mure, Drave in Save, ter vodno območje Jadranskih rek z morjem, ki se deli na povodje reke Soče ter povodje Jadranskih rek z obalnim morjem. Obe vodni območji sta tudi del mednarodnih povodij, zato je potrebno pri oblikovanju nacionalnih ciljev upravljanja upoštevati tudi skupne meddržavne oziroma mednarodne cilje.

Slovenija oblikuje in usklajuje meddržavne cilje v demokratičnem procesu dogovarjanja v okviru bilateralnih in mednarodnih pogodb, ki jih je Slovenija dogovorila z vsemi sosednjimi državami in državami s katerimi si deli mednarodna povodja. V njihovem okviru so za potrebe usklajevanja skupne problematike urejanja, rabe in varstva ustanovljena skupna delovna telesa, v zadnjem času še posebej za pripravo usklajenih načrtov upravljanja z vodami.

Glavni odgovorni nosilec upravljanja z vodami je ministrstvo pristojno za vode, znotraj katerega so naloge razdeljene med ožjim ministrstvom in njegovimi organi v sestavi, predvsem Agencijo RS za okolje in njenimi območnimi pisarnami, za izvajanje glavnih strokovnih nalog upravljanja z vodami pa je ustanovljen Inštitut za vode RS, ki skupaj z Geološkim zavodom in Morsko biološko postajo v Piranu izvaja naloge s področja površinskih in podzemnih voda, ter morja.

Ministrstvo za okolje, prostor in energijo je nosilec priprave temeljnih instrumentov za izvajanje politike upravljanja z vodami, ki so:

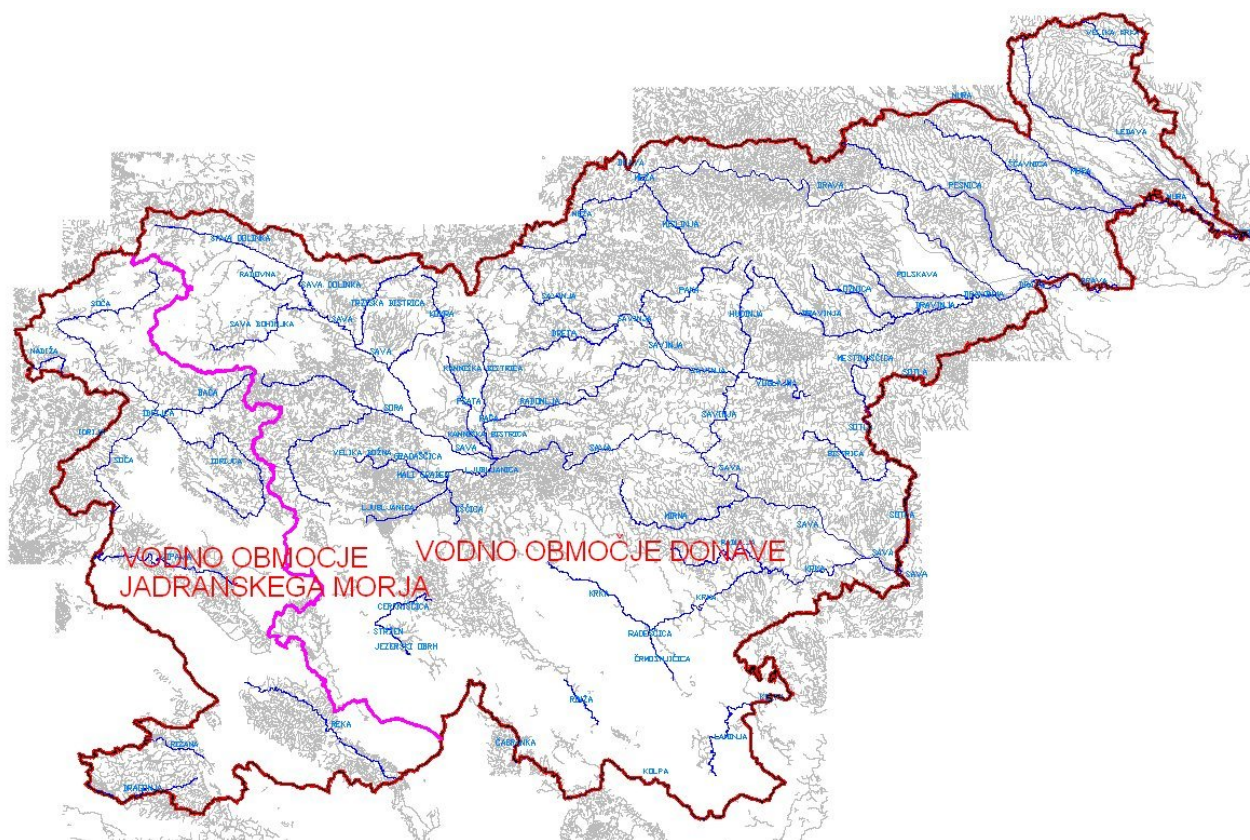
- Nacionalni program upravljanja z vodami, kot del NPVO skupaj z operativnimi programi in ostalimi aktivnostmi,
- Načrt upravljanja z vodami za vodno območje Donave, skupaj s nacionalnim delom krovnega načrta skupnega mednarodnega povodja Donave skupaj s pripadajočima programoma ukrepov,
- Načrt upravljanja za vodno območje Jadranskih rek z morjem in pripadajoči program ukrepov,
- Podrobnejši načrti upravljanja z vodami za posamezna povodja, porečja, njihove dele ali posamezno problematiko,

ter tudi nosilec procesa vključitve javnosti v proces upravljanja z vodami preko konferenc in

svetov za vode na posameznem povodju oz. porečju znotraj vodnih območij.

Vsi navedeni instrumenti so usmerjeni k skupnim ciljem, ki so doseganje dobrega stanja voda z upoštevanjem možnih izjem ter varstvo morja, zagotavljanje vodooskrbe prebivalcev s pitno vodo in doseganje ekonomske cene vode ter zmanjšanje škodljivega delovanja voda. Za doseganje teh ciljev je predvidena v obdobju 2005–2012 priprava in izvajanje operativnih programov in ostalih aktivnosti v okviru Nacionalnega programa upravljanja z vodami, po letu 2012 pa izvajanje programov ukrepov pripravljenih na podlagi načrtov upravljanja vodnih območij oziroma podrobnejših načrtov upravljanja.

Nacionalni program upravljanja z vodami je dokument, ki določa politiko upravljanja z vodami in pri tem zlasti cilje, usmeritve in prioritete, za področja varstva, rabe in urejanja voda in obsega operativne programe ter druge aktivnosti za doseg ciljev, določa roke za njihovo pripravo in izvedbo ter vire financiranja. Na podlagi teh dokumentov se izvaja načrtovanje in spremljanje stanja na ravni vodnih območij, o katerih je potrebno poročati Evropski komisiji. Za potrebe obravnave in izboljšanja stanja problematike, pomembne za lokalno raven je na podlagi državnih dokumentov predvidena priprava podrobnejših načrtov upravljanja, v prvi vrsti za porečja Mure, Drave, Save, Soče in Jadranskih rek ter morja. Prvi Načrt upravljanja z vodami vodnega območja Donave ter vodnega območja Jadranskih rek z morjem, ki sta vsebinsko določena z zakonom o vodah in ju sprejme Vlada RS je potrebno pripraviti v sodelovanju z javnostmi do leta 2009, v nadaljevanju pa še pripadajoča programa ukrepov do leta 2012. Poleg tega je potrebno zagotoviti stalno spremljanje doseganja ciljev in rezultatov izvedenih ukrepov ter na podlagi ugotovitev obnovo načrtov upravljanja vsakih šest let in tako na teh osnovah zagotoviti stalen proces upravljanja z vodami.

Slika 13: Vodni območji na področju RS
Vir: MOPE, 2004

I. UPRAVLJANJE Z VODAMI

CILJ: postavitve osnov za izvajanje dolgoročnega procesa upravljanja z vodami

Priprava načrtov upravljanja na vodnih območjih in pripadajočih programov ukrepov

Načrt upravljanja obsega vsebine, ki jih je potrebno pripraviti na podlagi predpisov in strokovnih smernic usklajenih in potrjenih s strani držav Evropske skupnosti:

- določitev teritorialnih in institucionalnih podlag za upravljanje z vodami 2004
- določitev karakteristik vodnih območij (ekoregij, tipologije vodnih teles, varstvenih območij, obremenitev in vplivov) in na podlagi tega določitev tistih vodnih teles, kjer bo potrebno določiti ukrepe za doseganje dobrega stanja voda 2005
- postavitve programov za izvajanje monitoringa stanja vodnih teles 2006
 - ocene ekološkega stanja površinskih voda (postavitev zbirke podatkov o bioloških elementih),
 - pregledne meritve stanja za oceno celovitega stanja,
 - redne meritve za ugotavljanje stanja in ocenjevanje učinkov ukrepov,
 - preiskovalne meritve zaradi ugotavljanja vzrokov za slabo stanje v primerih, ko razlog ni znan,
- predstavitev predloga načrta upravljanja voda in posvetovanje z javnostmi 2006
- objava načrtov upravljanja z vodami (NUV) 2009
- določitev instrumentov za ekonomske cene vode 2010
- izvajanje programa ukrepov 2012
- doseganje ciljev 2015

II. VARSTVO VODA

CILJ: Dobro stanje voda do 2015

Doseganje dobrega stanja voda bo zagotovljeno z pripravo in izvajanjem operativnih programov in drugih aktivnosti za varstvo voda ter s programom varstva morja.

Operativni program za varstvo voda pred onesnaženjem z nitrati iz kmetijske proizvodnje (2004-2008)

Kmetijska zemljišča pokrivajo 34 % površja Slovenije. Kmetijska dejavnost vpliva tako na kakovost naravnih virov in biološko raznovrstnost, kot tudi na spremembe v pokrajini. Kljub temu da se njen delež in pomen v okviru gospodarskih dejavnosti zmanjšuje, se kmetijstvo na zemljiščih, ki so v uporabi, intenzificira. Tako kmetijstvo na teh območjih močno obremenjuje okolje. V obdobju 1990–1998 se je poraba mineralnih gnojil podvojila. Po tem letu je nekoliko padla in leta 2002 dosegla vrednost ok. 400 kg/ha. V strukturi mineralnih gnojil prevladujejo dušična gnojila, ki dosegajo ok. 70 kg/ha. Povprečni vnos dušika z živinskimi gnojili znaša 154 kg/ha kmetijskih zemljišč. Kmetje preintenzivno gnojijo v večjem delu Slovenije, predvsem pa v ravninskem svetu, kjer je možna največja intenzivnost proizvodnje. Neustrezne in predvsem nezadostne so skladiščne kapacitete, zbiralniki kot so lagune, gnojišča ali gnojnične jame, ki morajo biti vodotesni in ne smejo imeti odtoka v površinske ali podzemne vode.

Vnos dušika v tla je mnogo večji od odvzema dušika z rastlinami in s tem predstavlja nevarnost, da se hranila vnašajo v vode in s tem vplivajo na njeno kakovost. Presežki dušika

se gibljejo od 24 kg/ha na Portugalskem do 256 kg/ha na Nizozemskem (Eurostat 2000), v Sloveniji pa predstavljajo v povprečju 64 kg/ha (MOPE, 2003). Podzemne vode so skoraj izključni vir pitne vode v Sloveniji, le-te pa ležijo pod našimi najbolj rodovitnimi, kmetijsko izkoriščanimi površinami. Ena od prednostnih nalog je torej njihova zaščita.

CILJ: Doseganje izboljšanja stanja kakovosti podzemnih voda (doseganje padajočih trendov vsebnosti nitratov v podzemnih vodah na vseh vodonosnikih in znižanje deleža merilnih mest, kjer je mejna vrednost presežena pogosto (25 – 50 %) ali zelo pogosto (več kot 50 %):

- ukrepi za strokovno utemeljeno gnojenje po načelih dobre kmetijske prakse in ob upoštevanju mejnih vrednosti letnih vnosov:
 - izgradnja skladiščnih kapacitet živinskih gnojil
 - obveznost priprave gnojilnih načrtov na podlagi analize tal
 - vključevanje v finančne sheme Programa za razvoj podeželja 2008
 - prilagajanje živinorejskih obratov okoljskim standardom - uvajanje najboljših poznanih in preizkušenih tehnologij (BAT) na podlagi referenčnih dokumentov (BREF)
 - izdelava programov prilagoditev oziroma sanacijskih programov in pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja 2007
- izjeme 2010

Operativni program odvajanja in čiščenja odpadnih voda (2004-2015)

Operativni program odvajanja in čiščenja komunalne odpadne vode je program koordiniranih ukrepov države in lokalnih skupnosti za postopno doseganje ciljev varstva okolja pred obremenjevanjem zaradi nastajanja komunalne odpadne vode. S tem programom so dana izhodišča za normativno razporejanje, tako v času kot kraju, ter smotrno porabo finančnih sredstev, ki so trenutno na voljo za investicije in investicijsko vzdrževanje na področju komunalnega opremljanja za namene odvajanja in čiščenja komunalne odpadne vode.

Ureditev odvajanja in čiščenja komunalne odpadne vode je za Republiko Slovenijo glede na višino potrebnih vlaganj največja okoljska investicija, ki je dolgoročna in za katero je pričakovati, da se ji bodo v obdobju do leta 2013 zastavili novi robni pogoji tako glede rokov izvedbe, predvsem pa glede stopnje varstva, ki jo morajo posamezni ukrepi odvajanja in čiščenja komunalne odpadne vode zagotoviti. Poglavitni cilj tega programa je, da se izpolnijo zahtevani okoljski cilj, s finančnimi sredstvi, ki v letnem povprečju v obdobju izvajanja tega programa v obdobju od 2005 do 2017 ne bodo presegala višine sredstev, ki so bila v letu 2003 na voljo investicijam in investicijskemu vzdrževanju objektov javne kanalizacije.

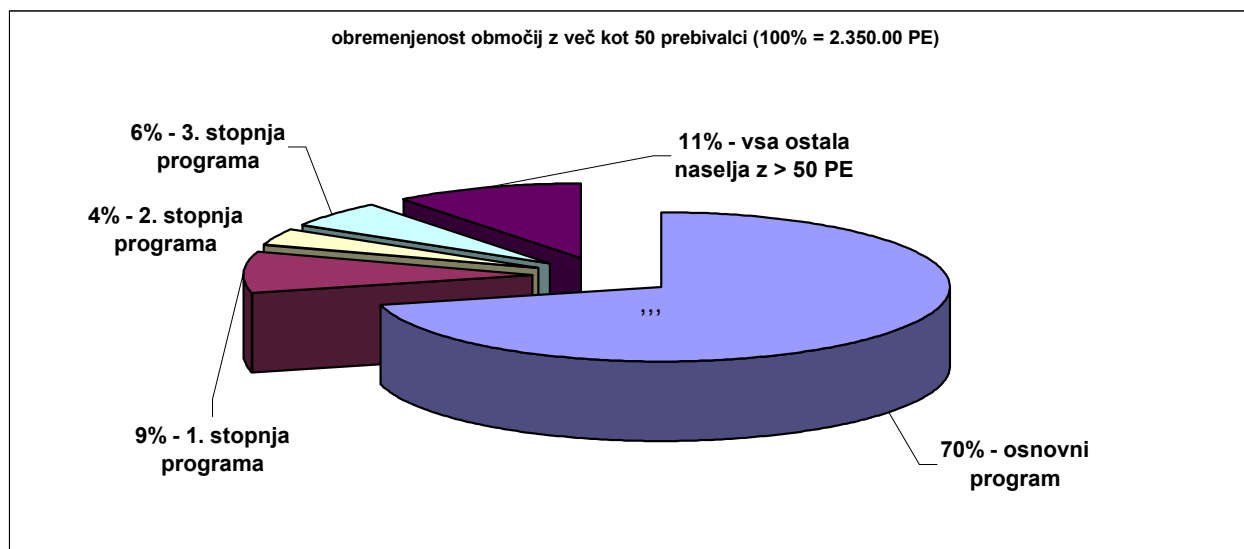
CILJ: zagotavljanje ustreznega zbiranja, odvajanja in čiščenja komunalnih odpadnih voda

Program obsega:

- Obveznosti izgradnje čistilnih naprav s pripadajočim kanalizacijskim omrežjem za območja poselitve > 100.000 PE 2005
- Obveznosti izgradnje čistilnih naprav s pripadajočim kanalizacijskim omrežjem za območja poselitve 15.000 – 100.000 PE 2010
- Obveznosti izgradnje čistilnih naprav s pripadajočim kanalizacijskim omrežjem za območja poselitve 2.000 – 15.000 PE 2015
- Obveznosti izgradnje čistilnih naprav s pripadajočim kanalizacijskim omrežjem za območja poselitve > 10.000 PE na občutljivih območjih 2008

Program obsega ukrepe s katerimi s katerimi je potrebno zagotoviti naslednje obveznosti:

- izpolnjevanje zahtev v zvezi z doseganjem dobrega kemijskega stanja površinskih in podzemnih vodah do leta 2013,
- izpolnjevanje zahtev glede predpisanih standardov kakovosti površinskih in podzemnih voda, če so namenjene oskrbi prebivalstva s pitno vodo,
- preprečevanje pojava eutrofikacije površinskih voda na občutljivih območjih in
- izpolnjevanje zahtev glede okoljskih standardov kakovosti za površinske vode, ki veljajo za kopalne vode.

Slika 14: Obremenjenost območij naselij ali delov naselij zaradi nastajanja komunalne odpadne vode, v katerih prebiva več kot 50 prebivalcev.

Vir: MOPE, 2004

Operativni programi za zmanjšanje onesnaženja površinskih voda z nevarnimi snovmi, kot so živo srebro in nevarni klorirani ogljikovodiki iz razpršenih virov ter prednostne snovi in nevarne snovi iz seznama II (2004-2008)

Namen programov zmanjševanja onesnaževanja z nevarnimi snovmi je postopno prenehanje emisij prednostno nevarnih snovi ter zmanjševanje emisij ter uhajanja ostalih nevarnih snovi, ki se posredno ali neposredno odvajajo v vodno okolje in imajo nanj škodljive učinke. Programi zajemajo tako točkovne kot razpršene vire emisij posamezne snovi. Končni cilj spodaj navedenih programov je doseganje dobrega kemijskega in ekološkega stanja v predpisanem časovnem razporedu.

CILJ: Ustavitev oziroma postopno odpravljanje odvajanja emisij ali uhajanja prednostno nevarnih snovi 2020

- Operativni program zmanjševanja onesnaževanja vodnega okolja z emisijami živega srebra iz razpršenih virov onesnaževanja

V Sloveniji sta bila ugotovljena le dva pomembna vira razpršenih emisij živega srebra in sicer zobozdravstvena dejavnost (uporaba živosrebrovih amalgamov) in zgorevanje fosilnih goriv (cementarne in termoelektrarne) z atmosfersko depozicijo. Vsi ostali razpršeni viri so zanemarljivi in ustrezno regulirani že z obstoječimi ukrepi. Posebna pozornost je v programu namenjena območju Soče in Idrijce, kjer je koncentracija živega srebra v okolju povišana

zaradi naravno pogojenih geoloških razmer in antropoloških vplivov v preteklem obdobju izkoriščanja rudnika.

Poleg tega program temelji tudi na uveljavljanju že sprejetih predpisov. To so predvsem predpisi, ki se nanašajo na omejevanje emisij iz različnih industrijskih in drugih dejavnosti z določitvijo mejnih emisijskih vrednosti emisij živega srebra v okolje ter predpisi, ki določajo standarde kakovosti v površinskih, podzemnih vodah, v bioti ter standarde kakovosti za pitno vodo.

Zaradi tega program obsega le dva ključna sklopa ukrepov:

- vzpostavitev sistema za zbiranje amalgamov iz zobozdravstvenih ordinacij in posledično zmanjševanje onesnaževanja z živim srebrom
- nadaljevanje preučevanja transporta in depozicije živega srebra v rekah, rečnih naplavinah in v prsti ter akumulacije živega srebra v prehranjevalnih verigah kopenskih in vodnih ekosistemov na območju Idrije in Soče 2004–2008
- **Operativni program zmanjševanja onesnaževanja z nevarnimi kloriranimi ogljikovodiki iz razpršenih virov onesnaževanja**

Program zmanjševanja onesnaževanja zajema 15 kloriranih ogljikovodikov, ki so razvrščeni v tri skupine oziroma kategorije:

- V prvi skupini so obravnavani tisti, za katere bodo neposredno veljala določila evropske uredbe, ki se nanaša na izvajanje Stockholmske konvencije in Protokola o POP-sih, zaradi česar zanje dodatni ukrepi niso potrebni. V to skupino spadajo; aldrin, dieldrin, endrin, heksaklorobenzen, DDT in heksaklorocikloheksan vključno z lindanom;
- Druga skupina obsega nevarne klorirane ogljikovodike, za katere je bilo ugotovljeno, da so v Sloveniji prisotni v zanemarljivih količinah in naj ne bi imeli negativnega vpliva na površinske vode. Za to skupino snovi, v katero sodijo pentaklorofenol, heksaklorobutadien, triklorobenzen, tetraklorometan in 1,2-dikloroetan dodatni ukrepi niso potrebni;
- V tretjo skupino so uvrščeni nevarni klorirani ogljikovodiki, ki se po razpoložljivih podatkih v Sloveniji uporabljajo v večjih količinah. Za ravnanje z njimi so že uvedeni nekateri ukrepi, poleg tega pa bo v okviru tega programa preučena potreba po nekaterih dodatnih ukrepih. V tej skupini so: trikloroeten, tetrakloroeten in triklorometan.

Za to skupino nevarnih snovi program predvideva predvsem ukrepe za obrate za kemično čiščenje tekstilij, in sicer:

- doseganje mejnih emisijskih vrednosti za emisije tetrakloroetilena v kemičnih čistilnicah in uporaba najboljših dostopnih tehnologij za kemično čiščenje 2007
- identifikacija vseh virov in ugotavljanje stanja 2005
- spremljanje emisij in nadzor nad ravnanjem z odpadnim tetrakloroetilenom (odstranjevanje kontaktne vode in drugih nevarnih odpadkov) 2007

- Operativni programi zmanjševanja onesnaževanja površinskih voda s prednostnimi snovmi in z ostalimi nevarnimi snovmi

Namen programa je določitev nevarnih snovi, ki jih evropski predpisi ne urejajo, imajo pa v slovenskem prostoru lahko zaradi velike uporabe pomembne negativne vplive na vodno okolje in s tem na dobro ekološko stanje površinskih voda. Za te snovi je potrebno zagotoviti potrebne ukrepe zmanjševanja ali preprečevanja onesnaževanja in spremljanje stanja vodnega okolja na nacionalnem nivoju. Poleg omenjenih snovi, so v ta program vključene tudi t.i. prednostne snovi, ki so na evropskem seznamu okvirne vodne direktive in katerih standardi kakovosti bodo določali dobro kemijsko stanje površinskih voda.

Cilji programa so naslednji:

- priprava seznama onesnaževal pomembnih za RS 2004
- pregledni monitoring površinskih voda za snovi, za katere je evidentirana velika poraba na območju RS, spremljanje stanja vodnega okolja se trenutno ne izvaja⁹ 2005-2006
- pregledni monitoring površinskih voda za snovi, ki se uvrščajo med prednostne snovi krovne vodne direktive, spremljanje stanja vodnega okolja se ne izvaja¹⁰ 2005-2006
- nadaljevanje spremljanja stanja v površinskih vodah¹¹ 2005-2006
- določitev standardov kakovosti površinskih voda (prednostne in ostale snovi)¹² 2006
- modifikacija obstoječih standardov kakovosti¹³ 2006
- ugotavljanje stanja v površinskih vodah ter določitev ukrepov po potrebi¹⁴ 2007-2008

Varstvo voda na vodovarstvenih območjih

CILJ: preprečevanje onesnaževanja ali druge vrste obremenjevanja, ki bi lahko vplivalo na zdravstveno ustreznost ali količinsko stanje vodnega telesa ali njegovega dela, ki se uporablja za odvoz ali je namenjeno za javno oskrbo s pitno vodo ali za proizvodnjo pijač:

- vzpostavitev registra vodovarstvenih območij v obliki geokodirane baze podatkov na podlagi predpisov lokalnih skupnosti, ki so bili sprejeti pred uveljavitvijo zakona o vodah, torej pred preходом pristojnosti varstva voda, ki se uporabljajo za odvoz ali so namenjene za javno oskrbo s pitno vodo ali za proizvodnjo pijač na državni nivo 2004
- sprejem uredb vlade o vodovarstvenih območjih za vodovarstvena območja iz registra vodovarstvenih območij na območjih poselitve, kjer je več kot 15.000 PE 2005
- sprejem uredb vlade o vodovarstvenih območjih za območja iz registra vodovarstvenih območij na območjih poselitve, kjer je manj kot 15.000 PE ter na območjih, kjer so že izdelane strokovne podlage 2007

⁹ antimon, arzen, barij, kobalt, kositer, selen, srebro, titan, ksilen, toluen, cianidi, cianurjev klorid (triklorotriazin), dibutilkositrove spojine, dimetilamin, dimetoat, epiklorhidrin, etilbenzen, fluoridi, foksini, heksakloroetan, kaptan

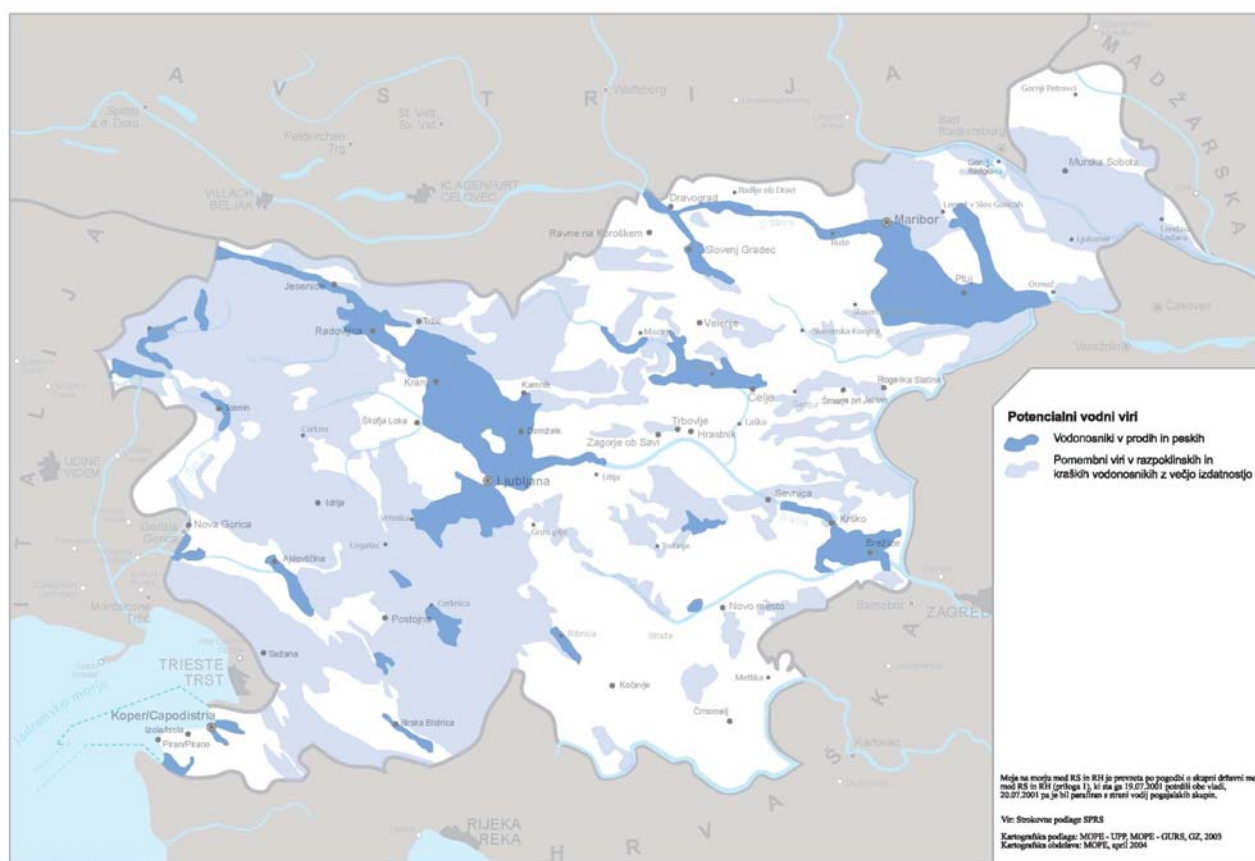
¹⁰ diuron, endosulfan, izoproturon, klorfenvinfos, klorpirifos, pentaklorobenzen, trifluralin, bor, benzen, bromirani difeniletri, DEHP, diklorometan, kloroalkani, nonilfenoli, oktilfenoli, tributilkositrove spojine

¹¹ 2,4-D, alaklor, atrazin, simazin, baker, cink, krom, nikelj, svinec, amonijev dušik, fosfati, nitritni dušik, PCB

¹² 2,4-D, diuron, endosulfan, izoproturon, klorfenvinfos, klorpirifos, pentaklorobenzen, simazin, trifluralin, amonijev dušik, fosfati, nitritni dušik, PAO, bromirani difeniletri, DEHP, diklorometan, kloroalkani, nonilfenoli, oktilfenoli, tributilkositrove spojine

¹³ Alaklor, atrazin, baker, bor, cink, krom, nikelj, svinec, antracen, naftalen, PAO (fenantren), benzen

¹⁴ Velja za vse snovi s seznama onesnaževal pomembnih za RS

Slika 15: Pomembni vodni viri v RS

Vir: Strategija prostorskega razvoja, MOPE 2004

Varstvo območij kopalnih voda

Območja kopalnih voda, kjer se običajno kopa večje število ljudi in kopanje ni prepovedano, so bila določena leta 2003 s predpisom o območjih kopalnih voda ter o monitoringu kakovosti kopalnih voda. Območja kopalnih voda, kjer so naravna kopališča (kopališča z upravljavci), pa so določena s predpisi o varstvu pred utopitvami.

CILJ: ohranjanje kakovosti kopalnih voda ter preprečevanje onesnaževanja ali druge vrste obremenjevanja, ki bi lahko vplivalo na stanje vodnega telesa ali njegovega dela, ki je določeno kot območje kopalne vode, ali na zdravstveno ustreznost kopalne vode na območju kopalne vode.

Za vsa območja kopalnih voda je predvidena izvedba naslednjih aktivnosti:

- vzpostavitev monitoringa ter vrednotenje kakovosti kopalnih voda v skladu s predpisi o minimalnih higienskih in drugih zahtevah za kopalne vode 2004
- vzpostavitev baze podatkov o kakovosti (higienski ustreznosti) kopalnih voda v RS pri ARSO 2004
- vzpostavitev sistema obveščanja preko medijev (internet, TV, lokalni mediji..) 2004
- pregled vplivnega območja za posamična območja kopalnih voda ter morebitni dodatni monitoring v primeru higienske neustreznosti vode 2004–2006
- priprava programa ukrepov za posamična območja kopalnih voda v primeru higienske neustreznosti vode 2007

Varstvo voda, določenih za zahtevano kakovost voda, da se omogoči življenje rib

Z ekološkega in ekonomskega vidika je treba varovati populacije rib pred različnimi škodljivimi posledicami izpustov onesnaževal v vode, kar bi lahko vplivalo na zmanjšanje števila rib določenih vrst, v nekaterih primerih pa celo na izginotje nekaterih vrst. Za doseg cilja so določene salmonidne in ciprinidne vode in mejne vrednosti izbranih parametrov za zagotavljanje zahtevane kakovosti salmonidnih in ciprinidnih voda, ki se ne smejo poslabševati. Varstvo voda v naravnih ali umetnih ribnikih, ki se uporabljajo za intenzivno gojenje rib je urejeno s posebnimi predpisi.

CILJ: Ohranjanje kakovosti voda, da se omogoči življenje in rast sladkovodnih rib

Za doseg cilja so predvidene naslednje aktivnosti:

- določitev salmonidnih in ciprinidnih voda 2004
- vzpostavitev monitoringa ter vrednotenje kakovosti sladkih voda, ki jih je treba zavarovati ali izboljšati, da se omogoči življenje rib 2004
- vzpostavitev baze podatkov o kakovosti sladkih voda, ki jih je treba zavarovati ali izboljšati, da se omogoči življenje rib, ki so v enotni bazi v ARSO 2004
- priprava programa ukrepov za zmanjševanje onesnaženja za posamična območja sladkih voda v primeru preseganja mejnih vrednosti, ki določajo kakovost površinskih voda za življenje sladkovodnih vrst rib 2007

Varstvo voda, določenih za zahtevano kakovost voda, da se omogoči življenje in rast morskih školjk in morskih polžev

V letu 2002 sta bili določeni dve območji za življenje in rast morskih lupinarjev (školjk in polžev), kjer je potrebno zagotavljati in ohranяти kakovost voda skladno s predpisi, s čemer se obenem zagotavlja tudi visoka kakovost proizvodov iz užitnih lupinarjev.

CILJ: Ohranjanje kakovosti voda, da se omogoči življenje in rast morskih školjk in morskih polžev

Za doseg cilja so predvidene naslednje aktivnosti:

- izvajanje monitoringa ter vrednotenje kakovosti voda na območjih, ki so določena za življenje in rast morskih lupinarjev 2004–2008
- vzpostavitev baze podatkov o kakovosti teh voda 2004
- priprava programa ukrepov za zmanjševanje onesnaženja teh območij v primeru preseganja mejnih vrednosti, ki določajo kakovost voda za življenje in rast lupinarjev 2008

Program varstva morja (morskega okolja)

CILJI: zaščita in ohranjanje morskega okolja

Program je določen na podlagi sprejetih obveznosti varstva morja v okviru ratificirane Barcelonske konvencije, in njenih protokolov ter na podlagi usmeritev iz gradiv za Evropsko Strategijo varstva morij in obsega:

1. Ustanovitev službe varstva obalnega morja 2006
2. Pripravo programa ukrepov za izvajanje Evropske strategije varstva morij, ki bo obsegal:
 - ukrepe za varstvo biotske raznovrstnosti
 - ukrepe za zmanjšanje emisij nevarnih snovi
 - ukrepe za zmanjšanje evtrofikacije

- ukrepe za zmanjšanje emisij ogljikovodikov
- ukrepe za zmanjšanje vnosa odpadkov
- ukrepe za zmanjšanje vplivov pomorskega prometa
- ukrepe za zagotovitev zdravega okolja,

ter pri tem izboljšanje baz znanja in podatkov, potrebnih za zaščito morij, vzpodbujanje sodelovanja med nacionalnimi in mednarodnimi ustanovami 2009

III. RABA VODA

Voda, kot naravni vir je ena od dobrin, ki pogojuje tako obstoj in zdravo življenje, kot tudi gospodarski razvoj. V Sloveniji neenakomerna razporejenost padavin in raznolikost odtočnih razmer pogojujeta različno razpoložljivost vode za rabo, tako za oskrbo prebivalcev z vodo, kot tudi za druge rabe. Zakonodaja določa pogoje in način rabe vode, kakovostne parametre za uporabnost vode za različne vrste rabe, metodologijo za njeno varstvo ter tudi izhodišča za določanja cene vode.

CILJ: zagotavljanje vodnih količin za vodooskrbo prebivalcev s pitno vodo ter postavitev instrumentov za določanje ekonomske cene vode

Operativni program vodooskrbe

Za zagotavljanje vodnih količin za oskrbo s pitno vodo je v pripravi operativni program, ki bo obsegal: 2004

- analizo obstoječega stanja oskrbe s pitno vodo v Sloveniji
- spremljanje in nadzor nad različnimi funkcijami vodovodnih sistemov
- podporo izvajanju zakonodajnih zahtev
- integracijo vodnega cikla (vodni vir, oskrba s pitno vodo, odvajanje in čiščenje odpadne vode)
- podporo delu lokalnim skupnostim in izvajalcem javne službe
- racionalizacijo izvajalcev javnih služb oskrbe s pitno vodo (združevanje na funkcionalno zaokroženih sistemih)
- program sanacije obstoječih sistemov za oskrbo s pitno vodo (npr. zamenjava azbestnih cevi, združevanja funkcionalnih območji...)
- opredelitev lastne vodooskrbe z vidika varovanja vodnih virov in varne oskrbe s pitno vodo

Uvajanje ekonomske cene vode

Voda kot vir življenja je naravna dobrina, za rabo katere velja v skladu z načeli trajnostnega razvoja tako načelo »povzročitelj obremenjevanja plača« stroške povzročene z obremenjevanjem okolja kakor tudi »uporabnik plača za rabo naravne dobrine«. Upoštevajoč dejstvo, da se vse bolj srečujemo s problemom redkosti kakovostne vode kot naravne dobrine kakor tudi z njenim onesnaženjem, velja toliko več pozornosti posvetiti finančnim vidikom omenjene problematike. Politika varstva voda naj preko učinkovitejših cenovnih politik vode kot naravne dobrine stimulira uporabnike vode k učinkovitejši rabi le-te.

CILJ: Ekonomska cena rabe vode do 2009

Program doseganja ciljev se deli na dve pomembni aktivnosti :

- analizo obstoječe rabe vode 2004
- pripravo in uvedbo instrumentov za določanje ekonomskih cen vode za vse vrste rabe 2010

Podrobneje aktivnosti obsegajo :

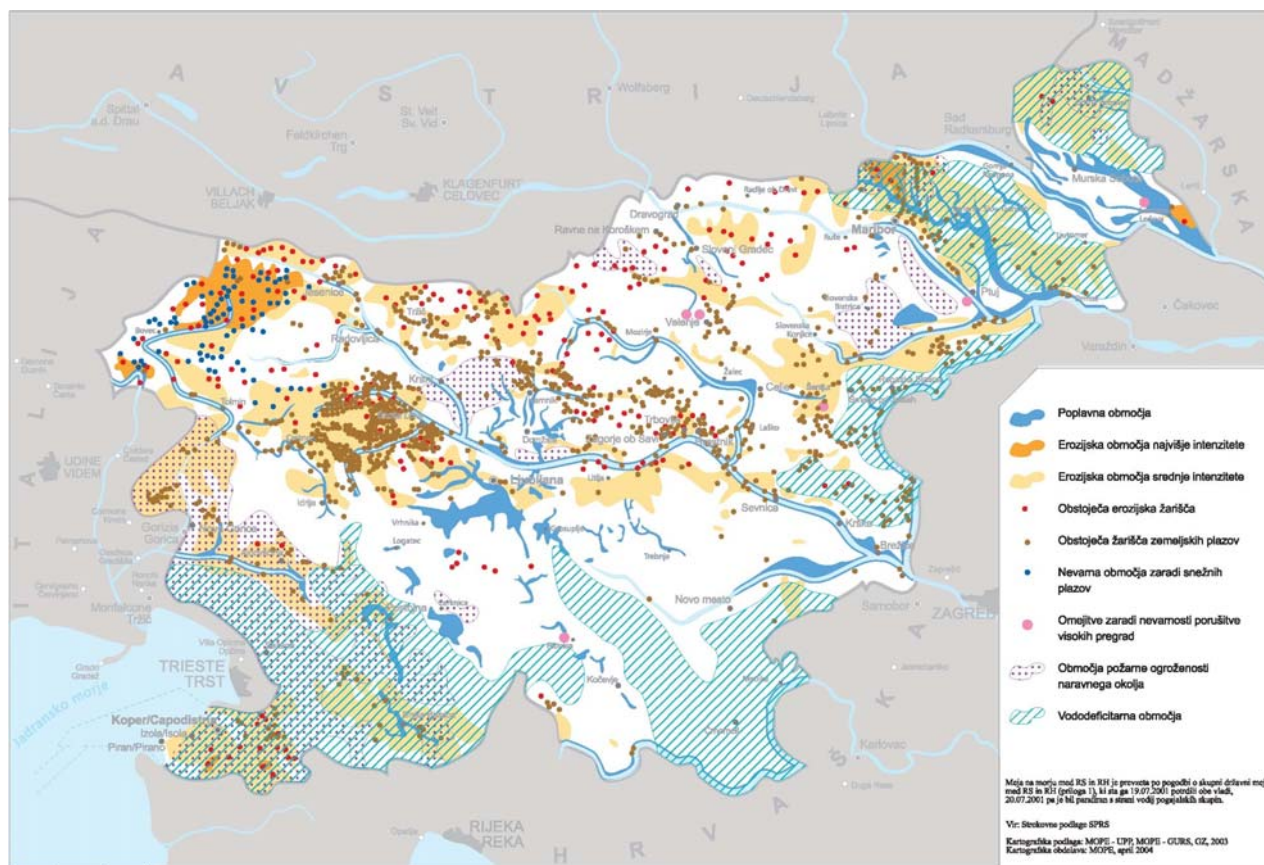
- ugotovitev socio-ekonomskega pomena posamezne vrste rabe vode (gospodinjstva, kmetijstvo, industrija, turizem in druge storitve, hidro-energetika, navigacija, pomorski transport, raba naplavin, ribištvo, vzreja vodnih organizmov za trg, nadzor in ukrepanje pred škodljivim delovanjem voda) z vidika vplivov in pritiskov na rabo vode;
- ocena trendov ključnih gospodarskih sektorjev glede njihovega vpliva na rabo vode (v smislu kakovosti in količin) ki vključuje predvsem sledeče trende:
 - rast prebivalstva;
 - predvidena gospodarska rast po posameznih gospodarskih sektorjih;
 - predviden tehnološki razvoj;
 - spremembe davčne politike;
 - predvidene investicije na področju upravljanja voda;
 - predvidene projekcije oziroma strategije razvoja kmetijstva, industrijske politike, nacionalnega energetskega programa, strategije razvoja prometa;
- vključenost vseh stroškov rabe vode v ceno izvajanja javne službe (oskrba prebivalstva s pitno vodo, odvajanja in čiščenje komunalne in padavinske odpadne vode), kar vključuje finančne stroške izvajanja javne službe (stroški poslovanja, investicijski stroški zagotavljanja infrastrukture potrebne za izvajanje javne službe in stroški investicijskega vzdrževanja) kakor tudi okoljske stroške oziroma ustrezen prispevek različnih vrst rabe vode, razdeljenih vsaj na industrijo, kmetijstvo in gospodinjstva k povračilu stroškov z namenom realizacije načela »povzročitelj obremenjevanja plača« in »uporabnik plača za rabo vode kot naravne dobrine«.

IV. UREJANJE VODA

Sodobno razumevanje naravnih procesov sooča človeka s spoznanjem, da naravnih procesov ni mogoče popolnoma podrediti človekovim interesom, temveč da je prilagajanje človeka naravi dolgoročno, edina možna pot za doseganje trajnega ravnotežja med človekom in naravo.

Te usmeritve, ki so določene z evropsko, kot tudi z slovensko zakonodajo imajo na področju urejanja voda za cilj doseganje trajnostnega, ekološko naravnega urejanja voda in od voda odvisnih ekosistemov ter v tem okviru zmanjšanje ogroženosti življenj in zmanjšanje materialnih škod zaradi prekomernih ali nezadostnih padavin.

Doseganje navedenih ciljev zahteva celovito obravnavo naravnih procesov, njihovih značilnosti in njihovih potencialov za ogrožanje življenj in materialne škode ter prilagoditev življenja ljudi tem procesom. Temu je zato potrebno prilagoditi tudi urejanje voda, ki mora obsegati tako negradbene, kot tudi gradbene ukrepe.

Slika 16: Poplavna, erozijska in vododeficitarna območja v RS

Vir: Strategija prostorskega razvoja, MOPE 2004

Negradbeni ukrepi so usmerjeni predvsem v ozaveščanje ljudi o naravnih procesih, o njihovi pojavnosti, potrebnih ravnanjih na območjih nevarnosti obsegajo izboljšanje hidrometeorološkega napovedovanja, spremljanje in beleženje poplavnih dogodkov, stalno opozarjanje in informiranje javnosti o naravnih nevarnostih poplav in plazov na območju, ustrezno urbanizacijo območij, prilagojeno tako razpoložljivim količinam vode, kot tudi nevarnostim pred poplavami in plazovi. Navedeni ukrepi prispevajo k boljši informiranosti ljudi tako, da:

- na poplavnih območjih prilagodijo urbanizacijo in okoljske ukrepe možnosti pojava poplav ter s tem zmanjšajo ogroženost življenj in materialne škode na najmanjšo možno mero,
- na plazovitih območjih prilagodijo urbanizacijo naravnim nevarnostim,
- organizirajo izvajanje ukrepov v primeru naravnih nesreč in
- na vododeficitarnih območjih življenje in dejavnosti prilagodijo in s tem zmanjšajo negativne vplive na zdravje, okolje in gospodarstvo.

Gradbeni ukrepi so za urejanje voda še vedno potrebni, saj je tekom stoletij človek s svojimi ravnanji, predvsem poselitvijo, močno posegel v naravni proces poplavnih in vodozbirnih območij. Za varovanje obstoječe poselitve v okviru zmanjšanja škodljivih posledic poplav, plazov, kot tudi za zadrževanje in ohranjanje vodnih količin za bogatenje potrebnih vodnih zalog, je z gradbenimi posegi potrebno ohranjati umetno urejen vodni režim. V ta namen se izvajajo gradnje:

- nasipov, pregrad in zadrževalnikov, jezov, utrjenih brežin, prekopov in umetnih kanalov in drugih vodnih objektov, pri čemer ne sme priti do poslabšanja razmer;

- črpališč, vodnih zajetij, transportnih cevovodov, objektov za bogatenje vodnih količin, vse z upoštevanjem sposobnosti obnavljanja vodonosnikov;
- objektov za izboljšanje hidromorfoloških elementov voda, z namenom ponovne vzpostavitve povezav med reko in njenimi površnimi deli, poplavnimi območji ter območji podzemnih voda, kar prispeva k večjemu zadrževanju voda na mestu nastanka kot tudi k izboljšanju ekološkega stanja voda in z vodo povezanih ekosistemov.

Naveden način urejanja voda pomeni uveljavljanje evropske dobre prakse za zmanjševanje posledic škodljivega delovanja voda in pomeni tudi sozvočje z drugimi cilji varstva in rabe voda. Doseganje ciljev bo potekalo na podlagi posameznih aktivnosti in operativnih programov, in sicer:

Posodobitev in prilagoditev hidrološkega monitoringa ter izboljšanje napovedovanja ekstremnih hidroloških pojavov

CILJ: izboljšanje ocenjevanja količinskega stanja voda ter napovedovanja in opozarjanja pred ekstremnimi hidrološkimi pojavi

Za doseganje tega cilja bodo potrebni naslednji ukrepi:

- Načrt optimiranja mreže hidrološkega monitoringa za potrebe ocenjevanja količinskega stanja voda

Hidrološki monitoring zasleduje nacionalne cilje, povezane z ugotavljanjem vodnih količin in pretočnih režimov ter ocenjevanjem stanja površinskih (reke, jezera, morje) in podzemnih voda (vodonosniki z medzrnsko in vodonosniki s kraško-razpoklinsko poroznostjo), s poudarkom na ocenjevanju dolgoročnih sprememb v vodnem ciklu. 2005

- Načrt prilagoditve mreže merilnih mest hidroloških in meteoroloških parametrov za potrebe napovedovanja ekstremnih hidroloških pojavov na porečju Save

Načrtovanje prilagoditve merilnih mest hidroloških in meteoroloških parametrov naj bi bilo usmerjeno predvsem v zagotavljanje vhodnih podatkov konceptualnim hidrološkim prognostičnim modelom (npr. WMS, HBV) in v izboljšanje zanesljivosti napovedovanja in opozarjanja pred pojavom hudourniških poplav. V okviru načrta naj bi bili dani posebni poudarki merilni mreži z dežemernimi in vodomernimi postajami s samodejnim prenosom podatkov (on-line), zlasti v površinskih delih rek, z namenom povečanja krajevne zanesljivosti opozoril pred hudourniški poplavi in skrajšanja pred opozorilnega časa (lead-time). 2008

- Uvedba konceptualnega hidrološkega modela za kontinuirano napovedovanje vodnih količin - na porečju Save in porečju Mure

Porečje Save in porečje Mure predstavljata skoraj dve tretjini ozemlja Slovenije s številnimi poplavnimi območji. Za učinkovito zmanjševanje posledic hidroloških ekstremov naj bi sedanjo dnevno deskriptivno napoved vodnatosti rek nadgradili s kvantitativnim kontinuiranim napovedovanjem pretoka. Uvedba hidroloških modelov bo vključevala podatkovno analitično fazo, umerjanje oz. kalibriranje in preverjanje oz. verifikiranje. Nadgraditi in prilagoditi bo potrebno prognostično delovno okolje novim tehnološkim zahtevam in podatkovnim slojem v smislu boljšega informiranja pristojnih državnih služb in javnosti ter integriranosti v mednarodne prognostične sisteme. 2008

- Publikacija o nacionalni vodni bilanci za obdobje 1971-2000

Kot podlaga racionalnejši rabi in urejanju voda na področju zmanjševanja posledic hidroloških suš in zmanjševanja posledic škodljivega delovanja voda je potrebno osnovno vedenje o razpoložljivosti vode, potrebno je poznavanje prostorskih in časovnih karakteristik

posameznih elementov vodne bilance. Za potrebe nacionalne vodne bilance naj bi se vzpostavile letne in obdobjne vodnobilančne sheme vodnih teles, ki bi poleg osnovnih elementov vodne bilance (padavine, izhlapevanje, odtok) upoštevale tudi spremembe zalog in porabo vode. 2006

Operativni program za zmanjševanje posledic hidroloških suš

CILJ: zagotavljanje zadostnih vodnih količin za rabo ter stanje voda in pripadajočih ekosistemov.

Operativni programa za zmanjševanje posledic hidroloških suš (sprejet naj bi bil predvidoma do konca leta 2005) obsega tako gradbene, kot tudi negradbene ukrepe:

- identifikacija območij površinskih voda in vodonosnikov, kjer je zaznati pojav ali trende hidroloških suš, 2005
- predlog gradbenih ukrepov za zadrževanje odтока v povodjih, kjer je vpliv hidroloških suš na stanje voda in pomembne rabe največja (gradnja zadrževalnikov, jezov, obnovitve nekdanjih mokrišč, starih strug, poplavnih logov, bogatenje nizkih pretokov površinskih voda in nivojev podzemnih voda na območjih hidroloških suš)
- aktivnosti za ozaveščanje in izobraževanje javnosti 2005
- priprava instrumentov za uporabo varčnih tehnologij (kmetijstvo, industrija) in zmanjševanje izgub in 2008
- začetek izvajanja programa gradbenih ukrepov v okviru sredstev Vodnega sklada 2007

Operativni program zmanjševanja škodljivega delovanja voda

CILJ: zmanjšanje ogroženosti pred poplavami in plazovi

Varstvo pred poplavami v smislu uvajanja Evropskih najboljših praks za zmanjševanje poplavne ogroženosti bo obsegalo:

- priprava programa prioriternih območij ogroženih zaradi poplav 2005
- priprava novih pobud za pričetek lokacijskih načrtov 2006
- izvajanje gradbenih ukrepov v okviru programa Sklada za vode 2007
- določitev območij nevarnosti in ogroženosti 2009
- vzpostavitev drugih instrumentov za zmanjšanje posledic poplav (raba prostora, gradbeni standardi, zavarovalništvo) 2009

Varstvo pred zemeljskimi in hribinskimi plazovi obsega:

- priprava programa prioriternih območij ogroženih zaradi plazov 2006
- izvajanje gradbenih ukrepov v okviru programa Sklada za vode 2007
- določitev območij nevarnosti in ogroženosti 2009

4.3.2 ZRAK

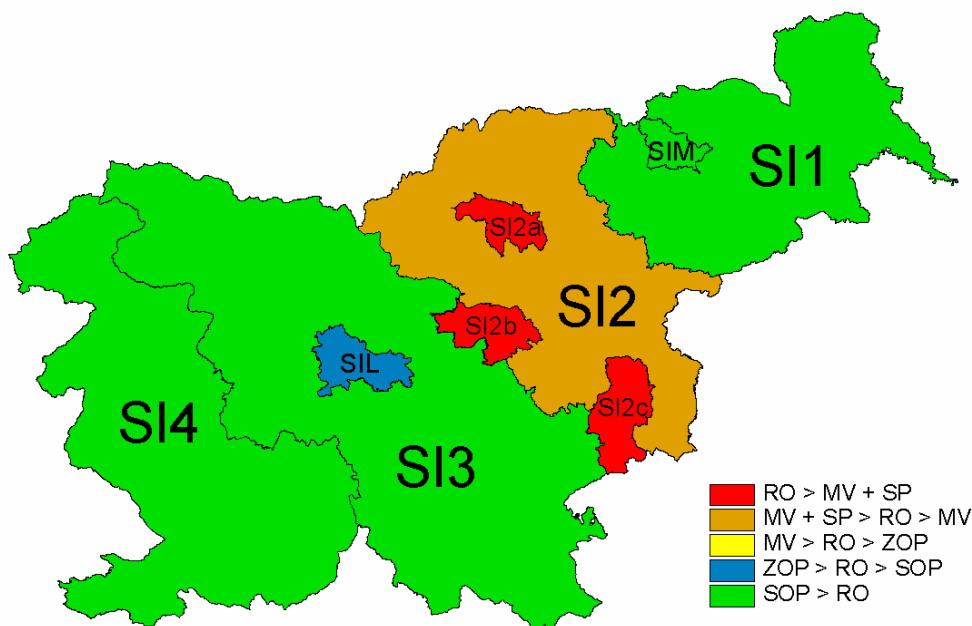
Onesnaženost zraka pomeni prisotnost snovi v zunanjem zraku, ki škodljivo vplivajo na zdravje ljudi in živali, povzročajo škodo na materialih ali moteče delujejo na ljudi. Te snovi so prisotne v majhnih količinah, vendar že majhne količine povzročajo te učinke. Onesnaževala, kot pravimo tem snovem, pridejo v zrak iz virov. Transport se odvija v atmosferi, lahko na majhne ali velike razdalje. Pri majhnih razdaljah je razredčenje dokaj hitro, pri večjih, ko je snov porazdeljena po prostoru, pa je manjše. Primer transporta na velike razdalje je prenos radioaktivnih snovi po Evropi zaradi izpusta v Černobilu po nesreči jedrskega reaktorja. Na pogoje redčenja močno vplivajo vremenske razmere. Poleg tega je kemijsko stabilnih malo snovi, zato v atmosferi potekajo kemijske reakcije. Nekatere snovi oksidirajo v delce in s počasi izločijo iz sistema z usedanjem ali izpiranjem z dežjem, druge pa se spremenijo v še nevarnejše snovi, na primer pri fotokemijskih reakcijah. Najbolj pogosta onesnaževala so žveplov dioksid, dušikovi oksidi, prašni delci, ogljikov monoksid, benzen, ozon in nekatere težke kovine.

Operativni program za ohranjanje in izboljšanje kakovosti zunanjega zraka

Kakovost zraka ne dosega povsod standardov, ki jih predpisuje zakonodaja. Ocena onesnaženosti zraka z SO₂, NO₂, delci, svincem, CO, benzenom in ozonom (ARSO, 2003), ki je bila narejena na podlagi monitoringa kakovosti zraka, podatkov o emisijah in s pomočjo izračunov koncentracij z disperzijskimi modeli je pokazala, da koncentracije ozona povsod presegajo opozorilne vrednosti, koncentracije žveplovega dioksida pa presegajo mejne vrednosti, povečane za sprejemljivo preseganje na območjih Trbovelj, Šoštanja in Krškega. Koncentracije ozona so problematične po vsej državi. Najvišje so na Primorskem, kjer največji delež prispeva transport ozona in njegovih predhodnikov iz Padske nižine. Ob jugozahodnem vetru se tak oblak širi tudi v notranjost države. Pri takšnih problemih tudi ukrepi, kot so zmanjšanje emisij predhodnikov ozona pri znižanju hitrosti avtomobilov na cestah oziroma omejevanje prometa niso učinkoviti. Na izpostavljenih območjih, predvsem ob najbolj obremenjenih cestah, letne mejne vrednosti presegajo tudi koncentracije dušikovega dioksida in delcev (PM₁₀), medtem ko koncentracije ostalih snovi ne presegajo mejnih vrednosti.

CILJ: Doseganje mejnih oz. ciljnih vrednosti po območjih (4 območja in 2 poseljeni območji – aglomeraciji) za:

- NO_x do 2010
- SO₂ in PM₁₀ do 2005
- NO₂ in Pb do 2010
- CO do 2005
- benzen in ozon do 2010

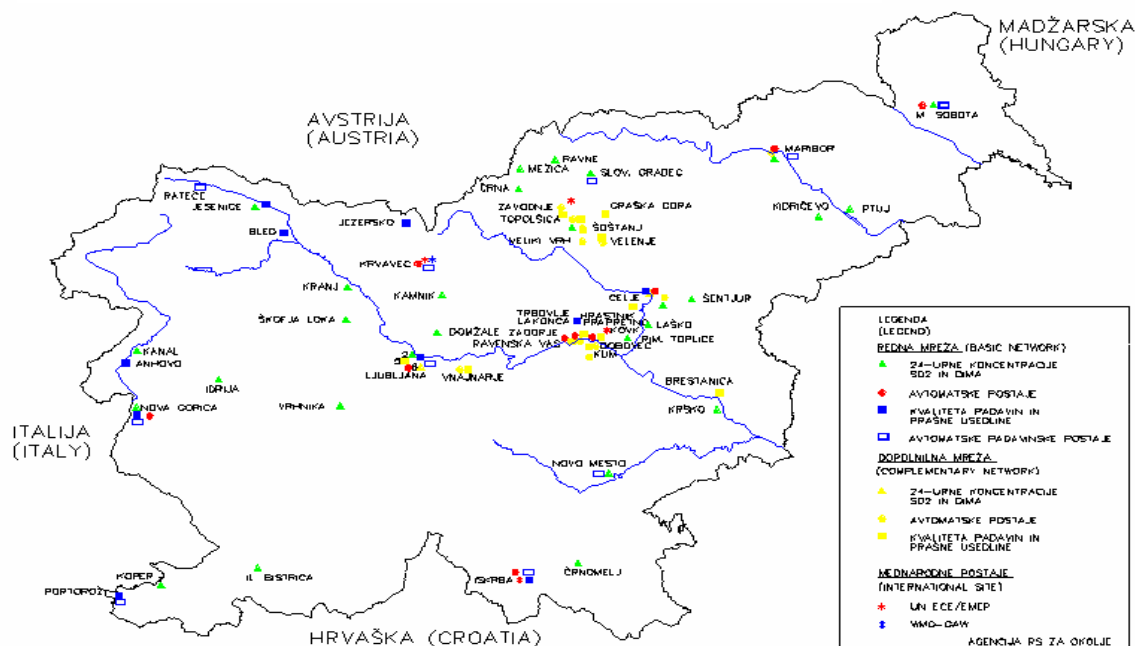

Slika 17: Stanje onesnaženosti zraka z SO₂ po območjih

Vir: MOPE ARSO, 2003

Osnovni ukrep za doseganje mejnih oz. ciljnih vrednosti je priprava programov za zmanjševanje onesnaženosti zraka, selektivno za posamezna onesnaževala glede na vzroke onesnaženja po posameznih območjih oz. aglomeracijah:

- Točkovni viri (emisije iz lokalnih virov) so vzrok za prekoračenje mejnih in alarmnih vrednosti koncentracij žveplovega dioksida. Za te vire je potrebna sicer finančno zahtevna sanacija, ki je za nekatere vire že v teku.
- Med razpršenimi viri so najpomembnejše emisije iz prometa, saj se povečane koncentracije dušikovih oksidov in delcev pojavljajo predvsem ob najbolj prometnih cestah. Med ukrepi so najpomembnejši:
 - zmanjševanje individualnega prometa na urbanih območjih ob hkratnem povečanju deleža uporabe javnega prometa;
 - preusmeritev tovornega prometa na železnice in zmanjšanje osebne potniškega prometa predvsem na krajših razdaljah v mestih;
 - ekonomski ukrepi, kot npr. podražitev parkiranja v mestnih središčih, dosledno kaznovanje za nepravilno parkiranje vozil sočasno s pocenitvijo in izboljšanjem javnega prometa, predvsem v smislu pogostejših voženj;
 - spodbujanje uporabe osebnih vozil, ki manj onesnažujejo okolje;
 - dosledna kontrola učinkovitosti delovanja katalizatorjev.
- Preprečevanje prekomejnega transporta onesnaževanja z doslednim izpolnjevanjem evropskih mehanizmov v skladu z mednarodnimi pogodbami (protokoli in konvencij).

Slika 18: Merilna mesta za onesnaženost zraka v Sloveniji

Vir: MOPE ARSO, 2001

Za ugotavljanje kakovosti zunanjega zraka in spremljanje učinkovitosti ukrepov je nujna vzpostavitev reprezentativne državne mreže merilnih mest ter zagotavljanje recipročne izmenjave podatkov znotraj območja EU.

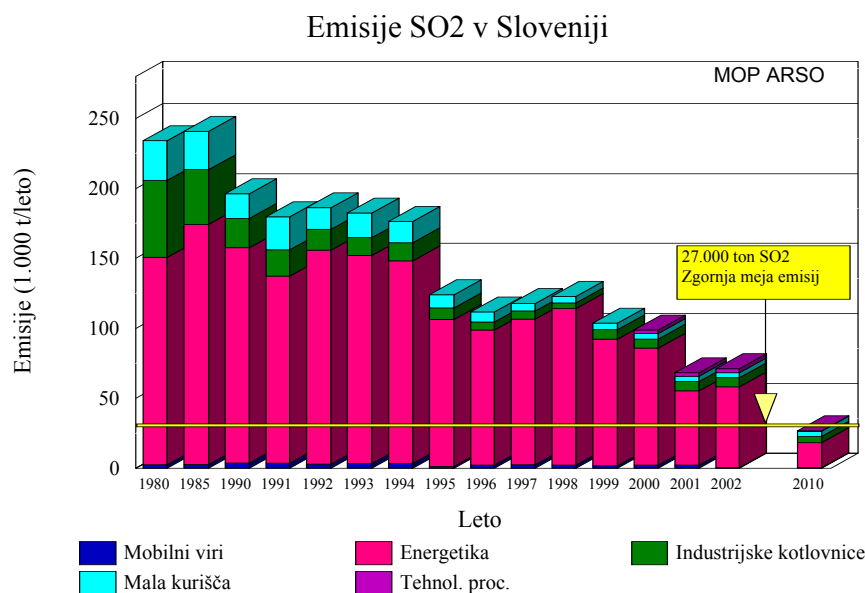
Operativni program zmanjševanja emisij v zrak

Namen operativnega programa zmanjševanja emisij v zrak (njegov sprejem je predviden do konca 2004) je zagotoviti izboljšanje kakovosti zraka s postopnim zmanjševanjem emisij SO₂, NO_x, HOS in NH₃ v zrak. Zmanjšanje emisij se bo odrazilo v zmanjšanju nastajanja prizemnega ozona ter zmanjšanju zakisljevanja in evtrofikacije. Operativni program bo vseboval še nabor že izvedenih ter načrtovanih/predvidenih ukrepov za zmanjšanje emisij po posameznih onesnaževalih z okvirno oceno stroškov in pristojnim organom za izvajanje ter ob realnih predpostavkah po sektorjih opredelil najnižje možne emisije snovi tudi po letu 2010.

CILJ: zmanjšanje nacionalnih emisij za SO₂, NO_x, HOS in NH₃ do leta 2010:

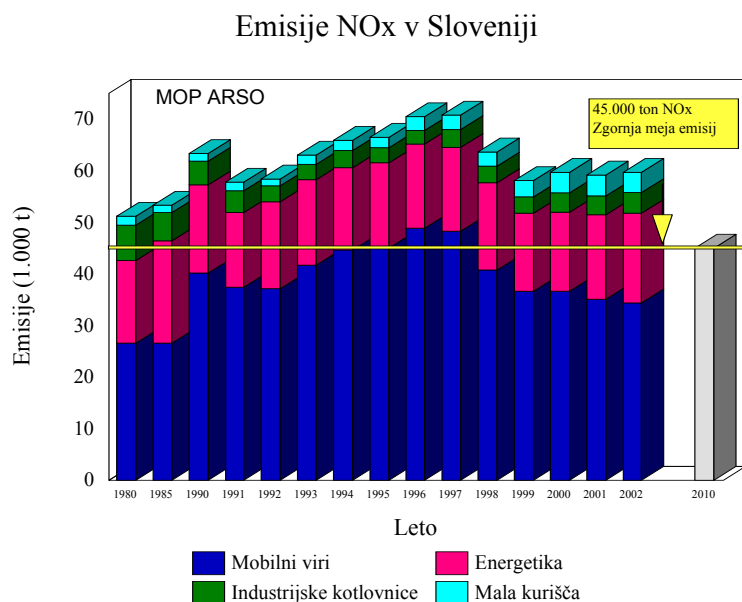
- SO₂ – z 71 kt v letu 2002 na 27 kt do leta 2010
- NO_x – z 60 kt v letu 2002 na 45 kt do leta 2010
- HOS – z 48 kt na 40 kt v 2010 (38 kt v letu 2002)
- NH₃ – na 20 kt v 2010 (19 kt v letu 2002)

Emisije SO₂: Največji delež k celotni emisiji SO₂ prispevajo termoelektrarne in toplotarne, in sicer 87 % v letu 2002. V letu 1995 se je emisija SO₂ znatno zmanjšala, največ zaradi delovanja odžveplovalne naprave na bloku 4 v TE - Šoštanj, pa tudi zaradi nižje vsebnosti žvepla v tekočih gorivih. Nadaljnje znatnejše zmanjšanje je opazno po letu 2001, skladno z začetkom obratovanja odžveplevalne naprave na 5 bloku TE – Šoštanj. V letu 2010 pa skupna emisija SO₂ ne bi smela presegati 27.000 ton, skladno z zastavljenimi cilji.

Slika 19: Emisije SO₂

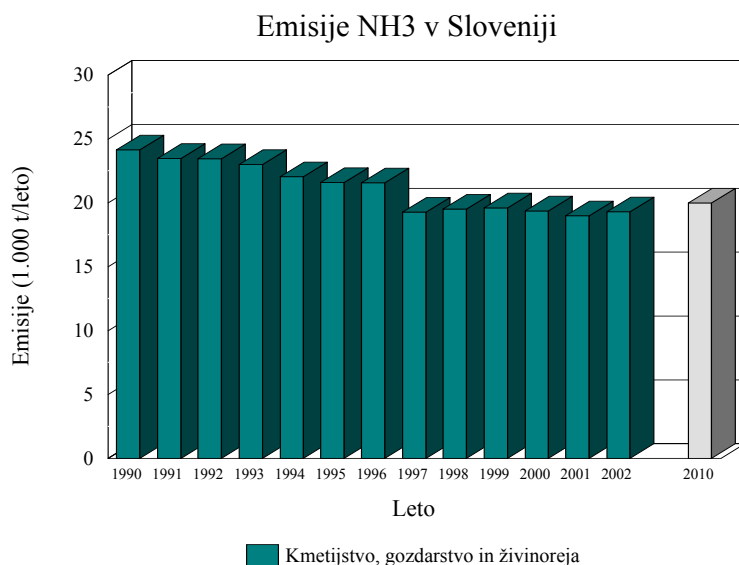
Vir: MOPE ARSO, 2004

Emisije NO_x: Največji delež k celotnim emisijam NO_x prispevajo mobilni viri (cestni promet), in sicer 58 % v letu 2002. Po letu 1992 se je emisija NO_x začela povečevati, zlasti zaradi povečane gostote prometa z motornimi vozili, naraščanje je bilo izredno veliko, kljub vedno večjemu številu vozil z katalizatorji. Po letu 1997 se je emisija NO_x opazno znižala zaradi zmanjšane porabe goriv iz sektorja promet z motornimi vozili. V letu 2010 pa skupna emisija NO_x ne bi smela presegati 45.000 ton, skladno z zastavljenimi cilji.

Slika 20: Emisije NO_x

Vir: MOPE ARSO, 2004

Emisije NH₃ in hlapnih organskih substanc so nižje od zastavljenih ciljev za leto 2010, predvideni ukrepi pa bodo omogočali povečevanje emisij.

Slika 21: Emisije NH₃

Vir: MOPE ARSO, 2004

Predvideni ukrepi v okviru operativnega programa zmanjševanja emisij se bodo nanašali na zmanjševanje emisij iz naslednjih sektorjev:

Energetika

Glede na delež v strukturi emisij, največji delež ukrepov odpade na sektor energetike. Zmanjšale se bodo predvsem emisije iz velikih kurilnih naprav, kjer nova zakonodaja predvideva zmanjšanje koncentracij škodljivih snovi v dimnih plinih in omejeno število ur obratovanja. Določene naprave bodo morale izpolniti pogoje za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja predvsem v smislu zmanjševanju emisij in porabe energije. Zmanjšanje emisij se pričakuje tudi na podlagi Nacionalnega energetskega programa, ki sledi Kjotskim ciljem in se posledično odraža tudi v zmanjšanju emisij SO₂ in NO_x.

Promet

Povečevanje deleža dieselskih goriv in zmanjševanje porabe bencina v prometu bo imelo pozitivne učinke na zmanjšanje emisij hlapnih organskih spojin in toplogrednih plinov, a negativne na emisije trdnih delcev in dušikovih oksidov. Skupno zmanjšanje emisij je predvsem posledica strožjih emisijskih normativov za nova motorna vozila, hkrati pa se je bistveno izboljšala tudi kakovost motornih goriv.

Industrija

Emisije hlapnih organskih topil iz industrije (uporaba topil in različni proizvodni procesi), morajo upravljavci naprav skladno s predpisi zmanjšati najkasneje do konca oktobra 2007. Glavni ukrepi v tem sektorju se nanašajo predvsem na zamenjavo obstoječih tehnologij z najboljšimi možnimi ter zmanjšanje porabe topil in uporabo drugih vrst topil.

Kmetijstvo

Ukrepi, ki bodo vplivali na zmanjšanje emisij amonijaka, so vezani na sektor kmetijstvo in v glavnem opredeljeni v okviru okoljskih ukrepov Programa razvoja podeželja in v načelih dobre kmetijske prakse. Pri tem imata največji učinek izvajanje gnojenja skladno z navodili za izvajanje dobre kmetijske prakse pri gnojenju ter ukrep spodbujanja planinske paše.

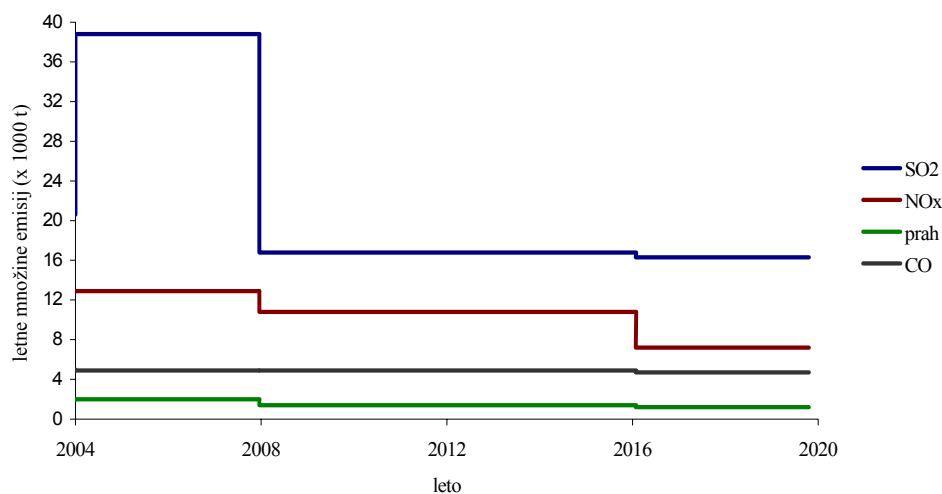
Operativni program zmanjševanja emisij v zrak iz velikih kurilnih naprav

Velika kurilna naprava je naprava, namenjena proizvodnji energije z močjo $P_{vh} \geq 50$ MW, pri čemer se uporablja z zgorevanjem goriv pridobljena toplota. Med velike kurilne naprave ne sodijo sežigalnice odpadkov, dizelski, bencinski in plinski motorji, velike kurilne naprave pri katerih se produkti zgorevanja uporabljajo neposredno v proizvodnem procesu in obstoječe plinske turbine.

CILJ: zmanjšanje emisij SO_2 , NO_x , CO in prahu iz starih in obstoječih velikih kurilnih naprav in zagotavljanje, da skupne letne množine emisij iz vseh naprav ne bodo presežene

Cilji programa bodo doseženi z omejevanjem preseganja emisij in omejevanjem obratovanja:

- naprave ne smejo presegati v programu določenih letnih množin emisij SO_2 , NO_x , CO in prahu (izračunanih na osnovi mejnih vrednosti določenih s predpisi); izjema: sanacijski program TET do 1.1.2008
- JPE 1-4: ni omejitev (koristijo 20000 ur v obdobju od 1.1.2008 do 31.12.2015 in nato prenehajo z obratovanjem),
- JPE 5, TEŠ 4, TEŠ 5: doseganje mejnih vrednosti emisij,
- TEŠ 1-3, TET, TE-TO 1-5: ne smejo presegati v programu določenih letnih množin emisij (prerazporeditev emisij med napravami je možna le znotraj letnih množin emisij iste lokacije oz. upravljavca) od 1.1.2008

Slika 22: Skupne letne emisije iz kurilnih naprav po posameznih obdobjih in predviden potek zmanjševanja
Vir: MOPE, 2004

Skupne letne emisije SO_2 , NO_x , CO in prahu iz kurilnih naprav po posameznih obdobjih in njihov potek je razviden na sliki 22. Delež emisij iz velikih kurilnih naprav k nacionalnim množinam emisij je 62 % za SO_2 oz. 24 % za NO_x .

4.3.3 KEMIKALIJE

Sistem REACH¹⁵ obsega pridobivanje novih in dodatnih podatkov o nevarnih lastnostih snovi in njihovih učinkih za ljudi in okolje za potrebe registracije, spremljanja uporabe snovi in pripravkov ter izdelavo kemijskih varnostnih analiz in poročil. Določa sodelovanje z dobavitelji snovi in zagotavljanje celovitih ocen in ukrepov za zmanjševanje tveganja, evaluacijo snovi in pripravo prioritetnih seznamov snovi za podrobnejše ocene.

Administrativni in nadzorni sistem za izvajanje nove kemijske zakonodaje ter vzpostavitev strokovnih in svetovalnih služb za pomoč proizvajalcem, uvoznikom in uporabnikom snovi pri izvajanju kemijske zakonodaje je vzpostavljen v okviru Urada RS za kemikalije.

Na osnovi Stockholmske konvencije in Protokola o obstojnih organskih onesnaževalih (POPs protokol) h Konvenciji o onesnaževanju zraka na velike razdalje (CLRTAP) določa Uredba EU o obstojnih organskih onesnaževalih prepoved ali omejitev proizvodnje, dajanja v promet in uporabe ter zmanjšanja izpustov kemikalij ter druge ukrepe glede odpadkov s ciljem zaščite zdravja ljudi in okolja.

Vzpostavitev sistema registracije, evaluacije in avtorizacije kemikalij (REACH)

CILJ: Vzpostavitev sistema ravnanja s kemikalijami (registracija, evaluacija, avtorizacija), ki bo do leta 2020 privedel do ukinitve uporabe in proizvodnje kemikalij, ki škodljivo vplivajo na zdravje ljudi in okolje

2007

- Registracija kemikalij:

REACH uvaja splošno obveznost proizvajalcev in uvoznikov snovi v količinah nad 1 tona, da pridobijo dovolj podatkov o teh snoveh da s temi podatki omogočijo varno uporabo snovi in ustrezno zmanjševanje tveganja, ki ga te snovi lahko povzročajo. Posebni postopki so predpisani tudi za registracijo snovi, ki so sicer vgrajene v končnih izdelkih, vendar pa imajo katero od nevarnih lastnosti in se pri uporabi teh izdelkov lahko sproščajo v okolje. Proizvajalci morajo pristojnim organom v državah članicah za vsako snov dostaviti tehnični dosje, ki vsebuje podatke o snovi in o ukrepih za obvladovanje tveganja, za snovi v količinah nad 10 ton pa tudi posebno varnostno poročilo, iz katerega so razvidna možna tveganja in izbira predlaganih ukrepov za njihovo obvladovanje. Za pridobivanje teh podatkov morajo, če je to potrebno, proizvajalci in uvozniki izvesti tudi dodatne preskuse. Za racionalizacijo obremenitev in stroškov za industrijo in pristojne organe pa omogoča sodelovanje več proizvajalcev in skupinsko registracijo.

Proizvajalci in uvozniki morajo pri registraciji snovi upoštevati in obravnavati vsa tveganja, ki jih povzročajo različni načini uporabe teh snovi. Podatke o načinih uporabe snovi morajo pridobiti od svojih odjemalcev oz. nadaljnjih uporabnikov. Če nadaljnji uporabniki proizvajalcu snovi določenega načina uporabe ne sporočijo, morajo oceno tveganja za tako uporabo narediti sami. Prav tako proizvajalcem ni potrebno dobavljati snovi nadaljnjim uporabnikom za tiste namene, za katere ne morejo zagotoviti ustrezne podpore pri obvladovanju tveganja.

Nadaljnji uporabniki morajo na podlagi podatkov, pridobljenih od dobaviteljev, oceniti in ovrednotiti varnost svoje uporabe snovi in uvesti potrebne ukrepe za obvladovanje tveganja. Če so te uporabe upoštevane in ovrednotene pri registraciji, ki jo je opravil proizvajalec, lahko nadaljnji uporabniki uporabljajo ukrepe, ki jih je v svojem predlogu že predvidel proizvajalec.

¹⁵ Usklajen sistem ravnanja s kemikalijami v EU, ki opredeljuje registracijo, evaluacijo in avtorizacijo kemikalij

- Evaluacija kemikalij:

S postopkom evaluacije REACH vzpostavlja mehanizme za spremljanje in nadzor izvajanja predpisanih obveznosti in preprečevanje nepotrebnega ponavljanja preskušanja kemikalij na živalih. Dva nivoja evalvacij obsegata evaluacijo tehničnih dosjejev in evaluacije posameznih snovi. Pri evaluaciji dosjejev bodo pristojni organi preverjali ustreznost in popolnost teh dosjejev glede na registracijske zahteve in odločali o potrebnosti in upravičenosti dodatnih preskusov snovi na živalih. Z evaluacijo snovi pa bodo pristojni organi lahko podrobneje obravnavali in proučili tiste snovi, za katere bo obstajala bojazen povečanega tveganja za ljudi ali okolje. Na podlagi opravljene evaluacije snovi se bodo od proizvajalcev in uvoznikov lahko zahtevale dodatne raziskave in podatki, na podlagi katerih se sprejemajo odločitve o potrebnih nadaljnjih ukrepih za omejevanje tveganja. Evaluacijo bodo predvidoma izvajali pristojni organi držav članic v sodelovanju z Agencijo za kemikalije v okviru EU. Agencija bo pripravljala seznam prioriteten snovi, ki bodo vstopile v postopek evaluacije in jih po posebnem ključu razdeljevala med posamezne države članice. V postopku evaluacije bodo države članice odločitve sprejemale po posebnem postopku z medsebojnim sodelovanjem in jih po uskladitvi ponovno predale v izvajanje Agenciji.

- Avtorizacija kemikalij:

Uporaba snovi, ki imajo posebej zaskrbljujoče lastnosti in promet s temi snovmi za te namene, sta urejeni z avtorizacijo. Postopek avtorizacije poteka za vse snovi, ki lahko zaradi svojih posebnih značilnosti predstavljajo tako veliko tveganje, zato jih je potrebno obravnavati po posebnem postopku, ki omogoča oceno in ovrednotenje tega tveganja za vsako uporabo posebej še pred začetkom njihove uporabe. V to skupino spadajo med drugim rakotvorne in mutagene snovi (skupin 1 in 2), snovi, strupene za razmnoževanje (skupin 1 in 2) obstojne, bioakumulativne in strupene ali zelo obstojne in zelo bioakumulativne, ter motilci hormonskega ravnotežja.

Avtorizacija omogoča uporabo teh snovi le na podlagi ocene tveganja in zadovoljivih možnosti nadzora tega tveganja, oziroma, če so socialno-ekonomske koristi take uporabe (ob dejstvu, da jih ni mogoče nadomestiti, z manj nevarnimi alternativami) večje od tveganja, ki ga taka uporaba povzroča. Uporabniki ali druge osebe, ki bodo take snovi dajali v promet, bodo morali od Agencije za kemikalije v določenem roku pridobiti dovoljenje za vsak namen uporabe. Breme dokazovanja, da je tveganje, ki ga povzroča uporaba snovi sprejemljivo, se z tem sistemom prenaša s pristojnih državnih organov na industrijo.

Avtorizacija učinkuje tudi na vse nadaljnje uporabnike, ki lahko uporabljajo te snovi le za namene, za katere je bila pridobljena avtorizacija in le pod pogoji, določenimi z avtorizacijskim dovoljenjem.

- Vzpostavitev administrativno-nadzornega sistema v okviru Urada RS za kemikalije za nadzor in izvajanje nove kemijske zakonodaje in strokovno-svetovalnih služb za pomoč proizvajalcem, uvoznikom in uporabnikom snovi pri izvajanju nove kemijske zakonodaje

2005–2006

Za izvajanje procesa registracije in opravljanje ključnih nalog v procesu evaluacije, pripravljanje poročil ter mnenj za potrebe avtorizacije se ustanavlja centralna evropska Agencija za kemikalije. Agencija bo opravljalna tehnične, strokovne in administrativne naloge sistema in zagotavljala enotno politiko na nivoju EU ter usmerjala države članice, ki bodo sodelovale o pridobivanju novih informacij o snoveh, ter ocenjevale in soodločale v procesu evaluacije.

Operativni program prepovedi ali omejitve proizvodnje, dajanja v promet in uporabo ter zmanjševanja izpustov obstojnih organskih onesnaževal ter ukrepov glede odpadkov, ki take snovi vsebujejo

Obstojna organska onesnaževala (Persistent Organic Pollutants - POPs) so kemijske snovi, ki potujejo preko meja, daleč stran od virov izpusta, so obstojne v okolju, se bioakumulirajo skozi prehranjevalno verigo in predstavljajo tveganje za zdravje človeka in okolja. Evropska skupnost je tako ob Stockholmski konvenciji o obstojnih organskih onesnaževalih in Protokolu o obstojnih organskih onesnaževalih h Konvenciji o prekomejnem onesnaževanju zraka na velike razdalje v letu 2004 sprejela uredbo o obstojnih organskih onesnaževalih, ki je začela veljati 20. maja 2004. Na ta način se je osnoval skupen zakonit okvir za prenehanje proizvodnje, dajanja v promet in uporabe namerno proizvedenih obstojnih organskih onesnaževal¹⁶, katerih lastnosti je treba upoštevati tudi v okviru relevantnih ocenitvenih in avtorizacijskih shem.

CILJ: zaščita zdravja ljudi in okolja pred obstojnimi organskimi onesnaževali z uporabo previdnostnega načela

Operativni program na tem področju, ki bo pripravljen do konca leta 2005 bo obsegal naslednje ukrepe za zmanjšanje in odpravo izpustov:

- prepoved proizvodnje, dajanja v promet in uporabe snovi iz Priloge I¹⁷ (same snovi, v pripravkih ali kot del proizvodov)
- omejitev proizvodnje, dajanja v promet in uporabe snovi iz Priloge II¹⁸ (same snovi, v pripravkih ali kot del proizvodov)
- vzpostavitev nadzora uporabe in upravljanja z prijavljenimi zalogami (> 100 kg) in odpadki prepovedanih snovi
- popis in nadzor nad izpusti za D/F, HCB, PAH in PCB pri sežiganju

Drugi predvideni ukrepi na tem področju so:

- programi monitoringa za spremljanje o prisotnosti dioksidov, furanov in PCB v okolju;
- vzpodbujanje izmenjave informacij, dvigovanje zavesti na različnih ravneh,
- tehnične pomoči nerazvitim državam, državam z ekonomijo v tranziciji in nevladnim organizacijam.

¹⁶ aldrin, dieldrin, DDT (1,1,1-trikloro-2,2-bis(4-klorofenil)etan), endrin, heptaklor, klordan, mireks, toksafen, heksaklorobenzen, poliklorirani bifenili (PCB-ji), dioksini, furani, heksabromobifenil, klordekon, heksacikloheksan (HCH), vključno z lindanom in policiklični aromatski ogljikovodiki (PAH-i)

¹⁷ Seznam snovi iz Priloge I: aldrin, klordan, dieldrin, endrin, heptaklor, heksaklorobenzen, mireks, toksafen, poliklorirani bifenil (PCB)

¹⁸ Seznam snovi iz Priloge II: DDT

4.3.4 HRUP

Hrup je vsak zvok, ki vzbuja nemir, moti človeka in škoduje njegovemu zdravju ali počutju in škodljivo vpliva na okolje. Zaradi vse večjega števila virov hrupa, ki naraščajo z vsakim dnem, zaradi naraščajoče intenzitete emisij teh virov, velikega števila pritožb prebivalstva ter predvsem zaradi naraščajoče skrbi družbe za te probleme, je področje hrupa v naravnem in življenjskem okolju urejeno z zakonodajo. Predpisi na tem področju razvrščajo naravno in življenjsko okolje v štiri stopnje varstva pred hrupom, regulirajo način določanja in vrednotenja ravni hrupa, mejne vrednosti ravni hrupa v naravnem in življenjskem okolju ter ukrepe za zmanjšanje in preprečevanje čezmernega hrupa.

Cilji okoljske politike na tem področju vključujejo znižanje sedanje ravni okoljskega hrupa oziroma preprečevanje pojavljanja novih virov hrupa. Viri hrupa pa so vsi objekti in naprave, katerih uporaba ali obratovanje povzroča v okolju stalen ali občasen hrup. Skladno z zahtevami direktiv EU je potrebna vpeljava operativnih programov in predpisanih ukrepov za zmanjšanje onesnaženja okolja s hrupom.

Operativni program varstva pred hrupom (karte obremenjenosti s hrupom in načrti ukrepov za zmanjšanje hrupa)

CILJ: Določitev stopnje izpostavljenosti prebivalstva okoljskemu hrupu (izdelava strateških kart hrupa in načrtovanje ukrepov za zmanjšanje hrupa) ter informiranje javnosti o izpostavljenosti hrupu

Izdelava strateških kart hrupa

1. faza do 30.6.2007 za:
 - aglomeracije z več kot 250.000 prebivalci,
 - za kraje blizu glavnih cest, ki imajo letni pretok vozil več kot 6 milijonov,
 - za kraje blizu glavnih železnic z več kot 60.000 prevozov letno in
 - za okolico največjega letališča.
2. faza do 30.6.2012 za:
 - aglomeracije z več kot 100.000 prebivalci,
 - za kraje blizu glavnih cest, ki imajo letni pretok vozil več kot 3 milijonov,
 - za kraje blizu glavnih železnic z več kot 30.000 prevozov letno.

Na osnovi izdelanih kart hrupa se določi oziroma oceni število bivališč, šol in bolnišnic na določenem območju ter število ljudi, ki je izpostavljeno čezmernim ravnam hrupa, ter izdela načrt ukrepov za zmanjšanje števila ljudi, ki so permanentno izpostavljeni čezmernemu hrupu.

Načrti ukrepov za zmanjšanje širjenja hrupa v okolje do 18.7.2008:

- zmanjšanje emisije hrupa na samem viru, to je zmanjšanje njegove zvočne moči,
- omejevanje širjenje hrupa s funkcionalnimi pregradami,
- zaščita bivalnih prostorov z izboljšano zvočno izolacijo oken ter zvočno izolacijo fasadnih ali obodnih elementov.

Drugi ukrepi za preprečevanje povečevanja hrupa:

- planiranje načrtno rabe prostora,
- zmanjšanje hrupa prometa (trajnostno načrtovanje prometnih tokov, uporaba manj hrupnih načinov transporta oziroma tehnični ukrepi pri virih hrupa, zamenjava vozil z

manj hrupnimi vozili, vpeljava omejitve hitrosti, promocija javnega prometa, zmanjšanjem stika med pnevmatikami in voziščem),

- zmanjšanje širjenja hrupa od vira do za hrup občutljivih objektov z namestitvijo protihrupnih ograj ter
- zaščita bivalnih sosesk s pasivno protihrupno zaščito izpostavljenih stavb.

4.3.5 ELEKTROMAGNETNA SEVANJA

Elektromagnetna sevanja (EMS) so prisotna povsod v človekovem naravnem in bivalnem okolju. Človek je izpostavljen EMS iz naravnih in umetnih virov v frekvenčnem obsegu med 0 do 300 GHz. V primerjavi z naravnimi sevanji je intenziteta umetno ustvarjenih sevanj močno narasla, saj se znanstveno tehnološka revolucija nezadržno nadaljuje in se srečujemo z novimi viri, ki uporabljajo različne dele elektromagnetnega spektra. Glavni viri EMS, ki jim je človek izpostavljen so: naprave za proizvodnjo, prenos in uporabo električne energije, gospodinjstva, industrijska in medicinska oprema; telekomunikacijske naprave, kot so mobilna telefonija, radijski in televizijski oddajniki ter radarji. Zaradi vedno večje izpostavljenosti EMS se v javnosti širi zaskrbljenost, da lahko izpostavljenost EMS povzroči različne vplive na zdravje.

CILJ: Izdelava kart obremenjenih območij z elektromagnetnim sevanjem

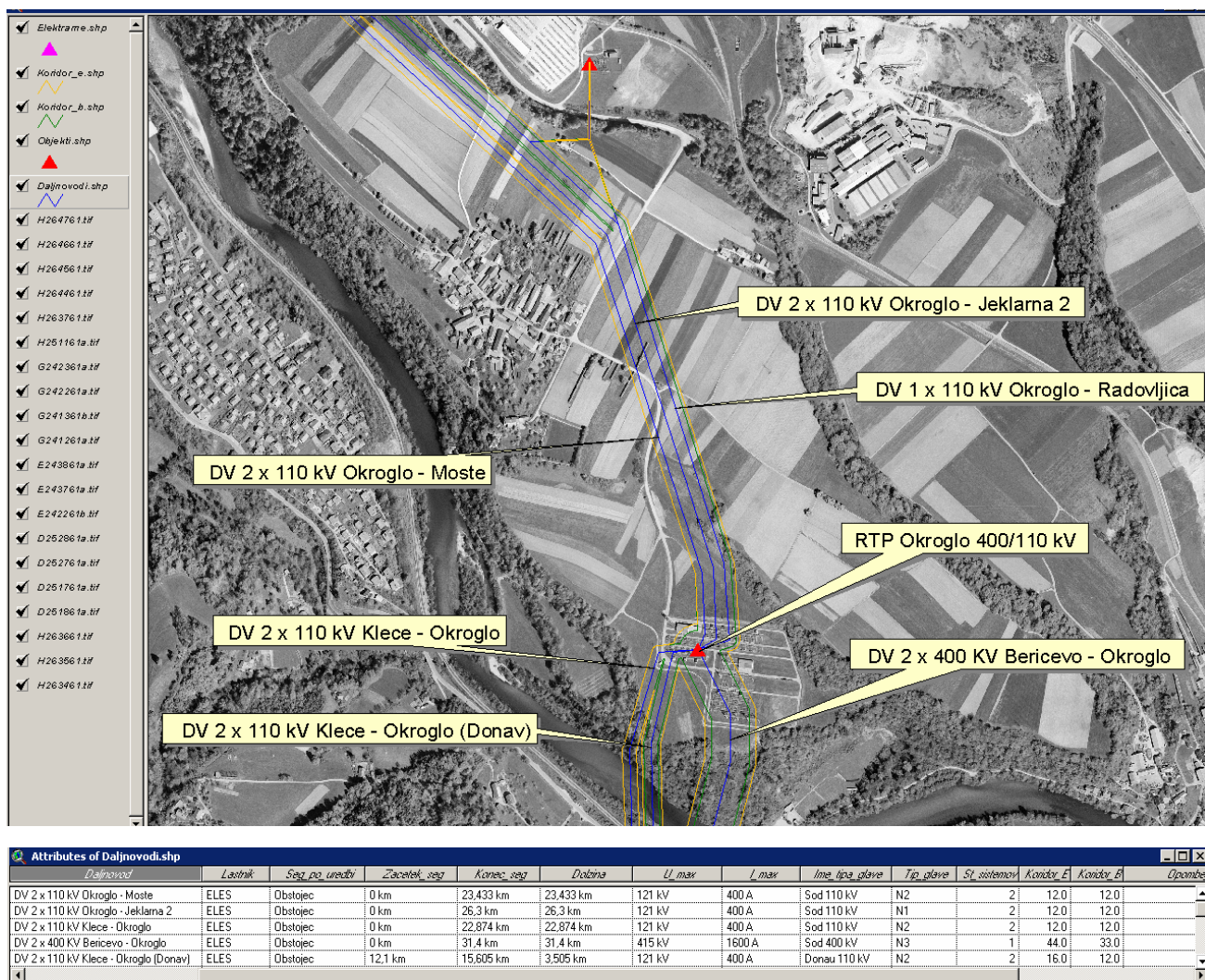
Na podlagi zbranih in obdelanih poročil o prvih meritvah in obratovalnem monitoringu za vire EMS in izračunov na osnovi modelov se izdela prostorski prikaz sevalne obremenitve območij obremenjenih z EMS. Karte obremenjenih območij služijo kot pomoč pri odločanju v upravnih postopkih v zvezi s posegi v prostor, kjer se pojavljajo EMS v naravnem in življenjskem okolju, ter informiranju prebivalstva o območjih obremenjenih z EMS.

V zvezi s tem so predvideni naslednji ukrepi:

- posnetek stanja obremenjenosti okolja z visokonapetostnimi viri nizkofrekvenčnih virov EMS 2004
- posnetek stanja obremenjenosti okolja z visokofrekvenčnimi viri EMS 2005
- vzpostavitev in vzdrževanje enotnega prostorskega informacijskega sistema 2005

Drugi ukrepi v zvezi z EMS se nanašajo na:

- tipsko certificiranje virov sevanja za mobilno telefonijo 2008
- promocija znanstvenih izsledkov in izhodišč ključnih mednarodnih organizacij s področja EMS (Forum EMS) 2005
- izobraževanje prebivalstva o problematiki EMS (informiranje in ozaveščanje) 2005
- izobraževanje delavcev v nadzornih ter upravnih službah na državni in lokalni ravni 2006

Slika 23: Prikaz obremenitve okolja z nizkofrekvenčnimi viri EMS
Vir: MOPE ARSO, 2004

4.3.6 OKOLJE V URBANIH OBMOČJIH

Večina prebivalcev živi v mestih. Netrajnostno naravnana urbanizacija in poselitvena politika v preteklosti je povzročila številne okoljske probleme, ki jih je nujno treba zmanjšati. Učinek okoljskih problemov v mestih je namreč še posebej močno čutiti. Izginjanje habitatov in zmanjševanje biotske raznovrstnosti, propadajoče in zanemarjene stavbe, degradirana območja, hrup, slab zrak, pomanjkanje in onesnaženost pitne vode, kopičenje odpadkov, gost promet – vse vodi v različne zdravstvene probleme in znižuje kakovost življenja v mestih. Zaradi takšnega stanja se prebivalci mest vse hitreje in pogosteje selijo na obrobja, s čimer povzročajo širjenje mestnega področja in ustvarjajo spalna naselja, ki učinke okoljskih problemov samo še stopnjujejo, saj se s tako poselitvijo promet še povečuje, z gradnjo nove infrastrukture pa še dodatno posega v kmetijske površine in naravno okolje. Zelo očiten je tudi trend gradnje novih nakupovalnih centrov na obrobju mest, kar dodatno povzroča povečanje prometa in obremenjujočih posegov v okolje z dodatno infrastrukturo. Mestna središča propadajo in izumirajo, kar je za Slovenijo precej značilno.

Politika trajnostnega razvoja urbanih območij zahteva celovit pristop, saj so okoljske zadeve na urbanih območjih zapletene in prepletene, v urejanje teh vprašanj so vključeni različni akterji, poleg tega pa gre največkrat za mnogovrstne rešitve. Na to kažejo nekateri obstoječi Evropski programi (CITIES, Aalborg Charter, teden mobilnosti), v katerih uspešno sodeluje kar nekaj mest, med njimi tudi slovenska.

Tematska strategija o okolju v urbanih območjih¹⁹ je ena od sedmih predvidenih strategij v okviru 6. akcijskega okoljskega programa in bo predvidoma sprejeta junija 2005. Na temelju te strategije bo Slovenija pripravila Operativni program o okolju v urbanih območjih predvidoma v letu 2006.

Na temelju obstoječega stanja in glede na izkušnje se na širših urbanih območjih izpostavljajo štiri najbolj aktualne oziroma pereče teme: trajnostno upravljanje urbanih okolij (z vzpostavljanjem sistemov ravnanja z okoljem in okoljskimi načrti ravnanja), trajnostni urbani promet, trajnostna gradnja in trajnostno urbanistično načrtovanje, ki pa so seveda medsebojno povezane.

Brez dvoma glavna teža reševanja okoljskih problemov v mestih sloni na lokalnih oblasteh. Pri tem velja ugotovitev, da še vedno prevladuje dosedanja praksa delovanja, ko posamezni oddelki oziroma službe odločajo samostojno in premalo nepovezano, tako da ni transparentnosti pri sprejemanju strokovnih odločitev niti pri samem delovanju. Okoljska vprašanja se na posameznih področjih ali sektorjih zapostavljajo oziroma premalo upoštevajo. Manjka celovit pristop pri razvojno-prorostorsko-okoljskih usmeritvah. Zato se izpostavlja težnja po večji učinkovitosti medsektorskega dela in povezovanja.

Prav zato lahko postavitve sistema ravnanja z okoljem služi mestnim oblastem kot pripomoček za lažje horizontalno/sektorsko delovanje in s tem izvajanje tako okoljske zakonodaje kot upravljanja z okoljem. Še posebej, ker je pred lokalnimi skupnostmi vse več zahtev tako v zvezi s pripravami novih prostorskih aktov, programov varstva okolja in seveda vse obsežnejši svežnji predpisov vključno s celovitimi presojami vplivov pomembnih planov in programov na okolje, poročanje in postavljanje indikatorjev za spremljanje napredka itd.

Strategija priporoča, da naj bi vsako glavno mesto v državah evropske Unije oziroma vsa mesta z več kot 100.000 prebivalci sprejelo načrt upravljanja z okoljem za celotna urbana

¹⁹ Towards a Thematic Strategy on the Urban Environment (COM(2004)60 final

območja vključno s postavitvijo ciljev v zvezi s ključnimi okoljskimi vplivi, ter izvajali sistem upravljanja z okoljem, s katerim bi lahko uspeli doseči zastavljene cilje iz načrta. Vsa velika mesta naj bi tudi izdelala, sprejela, izvajala in nenehno izboljševala načrt trajnostnega prometa na urbanih območjih in sicer s kratko-, srednje-, in dolgoročnimi cilji. Seveda pa prometa ni mogoče ločevati ali izvzeti iz celotnega načrta upravljanja z okoljem.

Energetsko učinkovita gradnja je sicer že zajeta v direktivi 2002/91, vendar pa gre pri trajnostni gradnji za širši pristop, ko se upošteva tudi način gradnje, materiali, stroški, življenjskega kroga izdelkov, itd. Evropska komisija v strategiji predlaga izdelavo skupne metodologije za vrednotenje celotne trajnosti zgradb in grajenega okolja. Pri urbanističnem načrtovanju je glavna zahteva po trajnostnih vzorcih urbanih naselij z upoštevanjem okoljskih tveganj, po preureditvi in ponovni rabi degradiranih območij, po upoštevanju izrabe zemljišč z uravnoteženjem na eni strani prevelike poselitve in na drugi strani pretirane razpršene gradnje.

CILJ: Postavitev dolgoročne, enotne in celovite politike za izboljšanje kakovosti življenja v urbanih območjih, in oživitve mest tako, da postanejo atraktivna za prebivalce, ne škodujejo zdravju in zagotavljajo visoko kakovost življenja

Ob okoljskih je seveda treba upoštevati tudi gospodarske, socialne in kulturne vidike razvoja mest. Za dosego ciljev so predvideni naslednji ukrepi:

- priprava operativnega programa o okolju v urbanih območjih 2006
(vključno s predlogom vzpostavitve sistema in načrta upravljanja z okoljem in načrta za trajnostni transport za mesti Ljubljana in Maribor)
- izdelava operativnega programa za trajnostno gradnjo 2006

4.4 ODPADKI IN INDUSTRIJSKO ONESNAŽEVANJE

4.4.1 ODPADKI

Ugotovitev izpred nekaj let je, da je področje odpadkov eno slabše rešenih vprašanj varstva okolja. Z vzpostavitvijo prepoznavnega pravnega reda se je področje sistemsko uredilo, posledično pa je zaznati pozitivne trende pri ravnanju z vsemi vrstami odpadkov. Predvsem intenzivno uveljavljanje novejših zakonodaj po letu 1998 rezultira v pravni ureditvi, ki obsega veliko skupino podzakonskih aktov sprejetih na osnovi Zakona o varstvu okolja. Okvirni oziroma osnovni predpis, ki ureja področje odpadkov, je Pravilnik o ravnanju z odpadki. Tega dopolnjujeta dve hčerinski skupini predpisov. V prvo spadajo predpisi, ki obravnavajo posamezne vrste odpadkov (npr.: ravnanje z odpadnimi olji, embalažo in odpadno embalažo, baterijami, ipd.) in v drugo predpisi, ki obravnavajo zahteve po posameznih dovoljenjih in pogoje o obratovanju objektov in naprav za ravnanje z odpadki (odlaganje, sežiganje, mehansko in biološko obdelavo odpadkov ipd.).

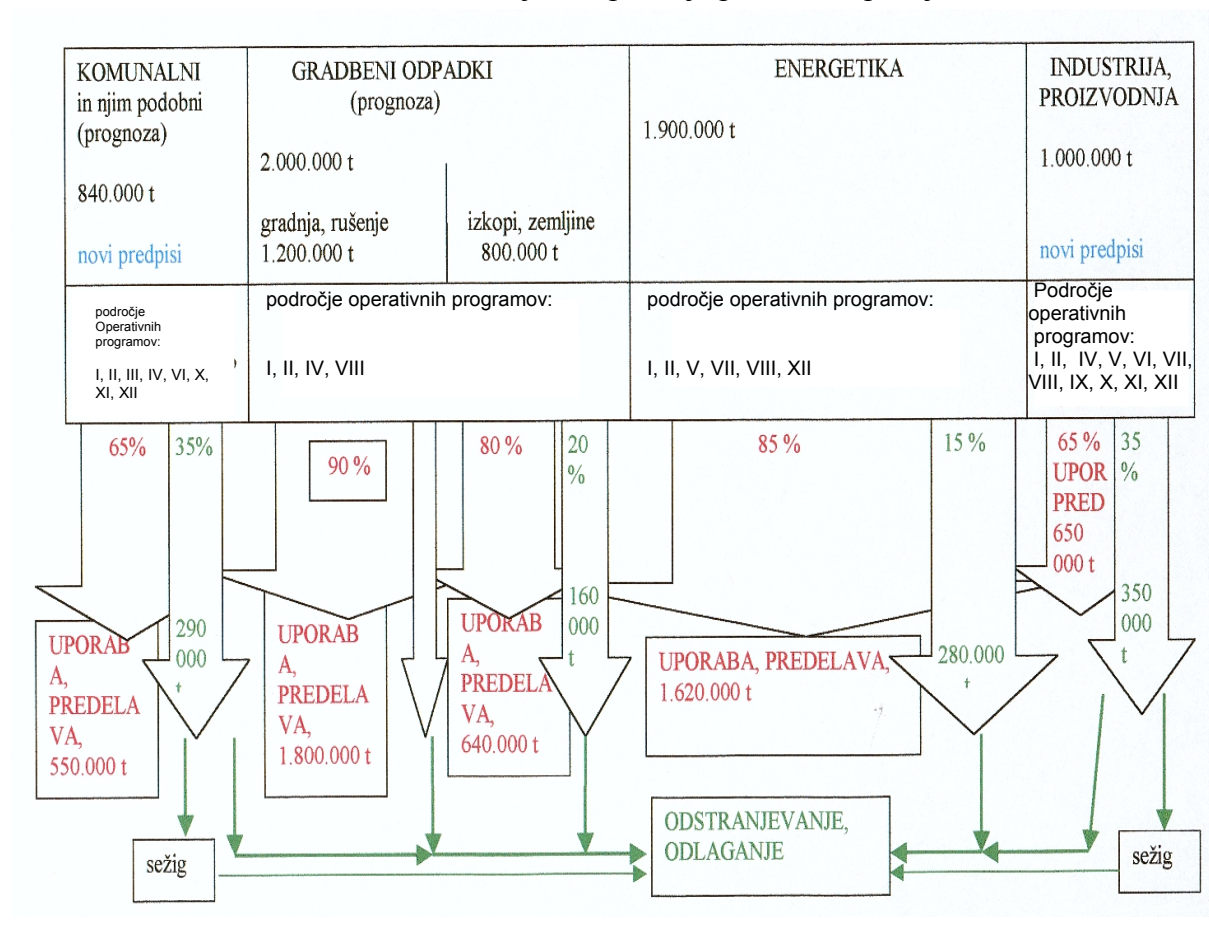
Strateške usmeritve za ravnanje z odpadki v Sloveniji iz sredine devetdesetih let so opredelile štiri glavne skupine odpadkov: komunalni in njim podobni odpadki, gradbeni odpadki, odpadki iz rudarstva in energetike ter industrijski odpadki. Za vse te skupine so bili postavljeni cilji ravnanja in ukrepi. Novejša klasifikacija odpadkov, ki jih razporeja po viru nastanka v klasifikacijske skupine (20 skupin), hkrati pa jih deli v istem klasifikacijskem seznamu na nevarne in nenevarne zahteva drugačen pristop. Pravila ravnanja s posameznimi vrstami odpadkov iz klasifikacijskega seznama urejajo posamezni izvršilni predpisi, ki jim sledijo operativni programi ali programi ravnanja. Programi določajo konkretne ukrepe in stroške izvajanja.

Skupne značilnosti celotnega področja so predvsem v jasni usmeritvi k čim večji ponovni uporabi in predelavi odpadkov, na kar se navezuje integralno upravljanje s snovnimi tokovi in viri. Vse bolj izrazito so izražene potrebe po upravljanju z življenjskimi cikli, ki zamenjuje reševanje problema odpadkov ob koncu življenjske dobe, torej takrat, ko dobrina ali izdelek postane odpadek. Operativni programi in programi izvajanja s skupnimi izhodišči in usmeritvami tvorijo celoto na področju ravnanja z odpadki, ki se vsebinsko navezuje na nacionalni program varstva okolja in je njen sestavni del. Generalni cilji in usmeritve, ki so skupni posameznim operativnim programom in programom ravnanja oziroma iz njih izhajajo so:

- zapiranje krožnih snovnih tokov v smislu definiranja in obravnave življenjskih ciklusov virov in dobrin z opredelitvijo optimalnih deležev uporabe in predelave odpadkov na osnovi cost-benefit analiz,
- zmanjševanje količin odpadkov z integracijo proizvodnih in porabniških vzorcev in navad, življenjskih navad, tehnoloških izboljšav, ekonomskih aktivnosti in ukrepov, demografskih sprememb z namenom jasne opredelitve povezanosti in medsebojnih interakcij med:
 - nastajanjem in preprečevanjem nastajanja odpadkov, upravljanja z viri in integralno gospodarsko politiko;
 - z upoštevanjem in vključevanjem parcialnih usmeritev in ciljev kot so kemikalije, IPPC, motorna vozila, elektro in elektronska oprema in podobno;
 - promocija preprečevanja nastajanja odpadkov, promocija predelave (reciklaže) odpadkov, postavitve manjkajočih standardov in deležev predelave odpadkov;

- zmanjševanje vplivov na okolje (predvsem v povezavi z odlaganjem odpadkov: emisije TGP, izcedne vode), prenos odgovornosti za odpadke oziroma izrabljen proizvod na proizvajalce, uvajanje ekonomskih instrumentov (okoljskih taks).

V obdobju do 2008 je sestavni del nacionalnega programa varstva okolja za področje odpadkov 12 programov kot sledi v nadaljevanju. Odnos posameznih programov in korelacija s Strateškimi usmeritvami RS za ravnanje z odpadki je prikazana spodaj.

Operativni program odstranjevanja odpadkov s ciljem zmanjšanja količin odloženih biorazgradljivih odpadkov

Ena od osnovnih usmeritev na področju ravnanja z odpadki je čim večji delež ponovne uporabe in predelave odpadkov. Vendar ima ta usmeritev svoje realne omejitve. Prve izhajajo iz možnosti ločenega zbiranja na izvoru, ki nikoli ni popolna, saj izločitveni potencial vedno zaostaja za količinami odpadkov, kar je najbolj značilno za komunalne odpadke. Tudi dolgoročno ni realno pričakovati odpravo nastajanja odpadkov, hkrati s tem pa imajo tudi sodobne tehnologije predelave in recikliranja odpadkov svoje stranske produkte v obliki odpadkov. Temu se tudi dolgoročno ne bo mogoče izogniti. Posamezni materiali so bolj ali manj primerni za proizvodnjo enakih ali novih izdelkov in imajo omejeno število ciklov predelave. Te objektivne zakonitosti in danosti je nujno upoštevati pri ravnanju z odpadki na vseh nivojih in časovnih horizontih. Tako bo odstranjevanje odpadkov tudi dolgoročno sestavni del celotnega sistema ravnanja z odpadki.

Operativni program odstranjevanja odpadkov s strategijo zmanjševanja odloženih količin biološko razgradljivih odpadkov je sektorski program, ki izhaja iz nekaterih podzakonskih aktov, deloma pa je vezan na druge podobne programe na področju ravnanja z odpadki kakor tudi na druga področja okolja in z njim povezanih aktivnosti kot so zaščita podtalnice in tal ter emisije toplogrednih plinov.

Na izvajalskem nivoju je učinkovitost sistema ravnanja z odpadki med drugim značilno odvisna od objektov ter naprav za ravnanje z odpadki in njihovih omrežij. Operativni program je projektno naravnani z opredelitvijo usmeritev in prioritet v izgradnjo sodobne in učinkovite infrastrukture. Tehnično-tehnološke in ekonomske značilnosti objektov in naprav za ravnanje z odpadki, še posebej za predelavo in odstranjevanje odpadkov narekujejo za komunalne odpadke izgradnjo infrastrukture v obliki regijskih oziroma medobčinskih centrov za ravnanje z odpadki.

CILJI:

- v postopke pred odstranjevanjem odpadkov usmeriti vsaj 65 % ali več od nastalih količin komunalnih odpadkov in jih (v neto iznosu) snovno izrabiti vsaj 42 % ali več,
- izločiti vse kuhinjske odpadke in jih biološko predelati
- obdelati preostanke odpadkov tako, da vsebnost skupnega organskega ogljika (TOC) ne bo presegala 5 %
- termično obdelati preostanke odpadkov, kjer mejne vrednosti 5 % TOC z drugimi postopki ni mogoče doseči in tiste organske odpadke pri katerih je taka obdelava nujna
- zmanjšati količine odloženih biorazgradljivih odpadkov od 47 % v strukturi odloženih odpadkov na 16% do leta 2013 ali 2015, oziroma v povprečju 5 % letno
- zmanjšati potencial nastajanja in emisij toplogrednih plinov za 1162 kt CO₂ ekvivalentov do leta 2012

Ukrepi, ki bodo omogočali doseganje ciljev so:

- zapiranje obstoječih odlagališč, za katera je prilagajanje veljavnim predpisom ekonomsko neupravičeno ali tehnično težko izvedljivo,
- rekonstrukcija in širitev obstoječih odlagališč, ki bodo obratovala do konca leta 2008,
- izgradnja nove infrastrukture za obdelavo, predelavo in odstranjevanje odpadkov prioritarno kot regijskih centrov za ravnanje z odpadki in državnih naprav za termično obdelavo.

Operativni program ravnanja z nevarnimi odpadki

CILJI:

- nadaljevanje trenda zmanjševanja nastajanja količin nevarnih odpadkov, in sicer od 5 do 10 % na letni ravni,
- izboljšanje in racionalizacija ravnanja z nevarnimi odpadki z boljšim izkoristkom domačih obstoječih zmogljivosti za vsaj 80% nastalih nevarnih odpadkov,
- zagotavljanje dokončnega odstranjevanja nevarnih odpadkov, kadar domače zmogljivosti ne obstajajo, v okviru infrastrukture znotraj EU, in sicer do 20% nastalih nevarnih odpadkov,
- doseganje vsaj 2 kg zbranih nevarnih frakcij na leto na prebivalca v naslednjih letih v okviru izvajanja lokalnih javnih služb ravnanja s komunalnimi odpadki.

Cilji se bodo zagotavljali v okviru operativnega programa, ki bo sprejet do konca 2005 z naslednjimi ukrepi:

- Vzpodbujanje uvajanja čistejših tehnologij (BAT) oziroma postopkov pred obdelave (vključno z interno predelavo in internim odstranjevanjem) nastalih nevarnih odpadkov bo bistveno pripomoglo k zmanjševanju nastajanja količin nevarnih odpadkov.
- Z boljšim izkoriščanjem obstoječih objektov in naprav za predelavo (npr. sežiganje) nevarnih odpadkov se dosega upoštevanje načela samozadostnosti in bližine.
- Za odstranjevanje nevarnih odpadkov, kadar ne obstajajo domače zmogljivosti, se izrablja obstoječo infrastrukturo znotraj EU, zlasti npr. pri odpadnih baterijah, PCB/PCT.
- Za doseganje cilja količine zbranih nevarnih frakcij v okviru izvajanja lokalnih javnih služb ravnanja s komunalnimi odpadki, je bistvenega pomena vključevanje ciljnih javnosti, tj. gospodinjstev, in sicer s stalnim ozaveščanjem, prednostno na nivoju občin.

Operativni program zbiranja komunalnih odpadkov

Zbiranje komunalnih odpadkov je prva faza pri ravnanju s komunalnimi odpadki in v najbolj neposrednem stiku s posamezniki. Zato je promocija in ozaveščanje pri uvajanju ločenega zbiranja komunalnih odpadkov po posameznih frakcijah nujni spremljevalni ukrep pri vzpostavitvi sistema zbiranja ločenih frakcij komunalnih odpadkov. Zbiralnice, zbirni centri in zbiranje ločenih frakcij z dopolnilnim sistemom premičnih zbiralnic je osnovno ogrodje zbiranja, kjer se poleg drugih ločenih frakcij zbira tudi drobna prodajna embalaža, ki je komunalni odpadek.

Organski kuhinjski odpadki in drugi biorazgradljivi odpadki so frakcija komunalnih odpadkov, ki ima vrsto neugodnih lastnosti, ki zahtevajo posebnosti pri ravnanju in predelavi, ob neustreznem ravnanju pa vir emisij v obliki toplogrednih plinov in izcednih voda. Na drugi strani pa je predelava te frakcije v kompost pri manjših količinah dobro izločene frakcije dokaj preprosta. Zato je uvajanje kompostiranja v lastnih (vrtnih) kompostnikih, kjer je to mogoče skupaj s promocijo vključen v programa ločenega zbiranja. Kjer pa posamezniki nimajo možnosti lastnega kompostiranja pa je zbiranje biološko razgradljivih odpadkov sestavni del ločenega zbiranja preostalih frakcij oziroma ena od ločeno zbranih frakcij, ki se predela v malih komunalnih kompostarnah ali kompostarnah.

Program je v pripravi in naj bi bil predvidoma sprejet do konca leta 2004.

CILJI:

- postavitve zbiralnic za ločene frakcije komunalnih odpadkov na vsakih 500 prebivalcev v strnjjenih območjih poselitve,
- postavitve zbirnih centrov za zbiranje ločenih frakcij komunalnih odpadkov po prinašalnem sistemu praviloma v vsaki občini, na vsakem območju strnjene poselitve z več kot 8.000 prebivalci in v večjih poselitvenih aglomeracijah na vsakih 80.000 prebivalci,
- vzpostavitev zbiralnic nevarnih frakcij komunalnih odpadkov na vsakem območju strnjene poselitve z več kot 25.000 prebivalci in v večjih poselitvenih aglomeracijah na vsakih 60.000 prebivalcev,
- vzpostavitev dopolnilnega sistema zbiranja ločenih frakcij komunalnih odpadkov s premičnimi zbiralnici,
- vzpostavitev sistema zbiranja organskih kuhinjskih odpadkov iz gostinstva in gospodinjstev ter njihovo biološko predelavo,
- zagotavljanje biološke predelave bioloških kuhinjskih odpadkov iz gospodinjstev v hišnih kompostnikih, v malih komunalnih kompostarnah na območjih poselitve z več kot 10 prebivalci/ha in več kot 500 prebivalci ter prevzemanje in zagotavljanje biološke predelave na gosteje poseljenih in večjih območjih.

Operativni program ravnanja z embalažo in odpadno embalažo

CILJI:

- 50 % predelave skupne mase odpadne embalaže do konca leta 2007 (od tega 25 % skupne mase naslednjih materialov: papir in lepenka, plastika, les, kovine in steklo in od tega najmanj 15 % mase posameznega materiala)
- 60 % masni delež predelave do konca leta 2012 (55 – 80 % masni delež reciklaže, od tega steklo 60 %, papir in karton 60 %, kovine 50 %, plastika 22,5% (izključno recikliranje nazaj v plastiko), les 15%)

Program z vidika posameznih področij aktivnosti, in sicer oblikovanja politike na področju ravnanja z embalažo in odpadno embalažo, institucionalne organiziranosti, načrtovanja in vzpostavitve objektov in naprav, spremljanja, nadzora in poročanje, in vključevanje ciljnih javnosti, določa ukrepe po naslednjih vsebinskih sklopih:

- zmanjševanje količin embalaže in preprečevanje nastajanja odpadne embalaže;
- vzpostavitev in delovanje sistema ravnanja z odpadno embalažo;
- doseganje deležev recikliranja in predelave odpadne embalaže po posameznih vrstah materialov;
- vzpostavitev in delovanje sistema vračljive embalaže;
- preprečevanje zapostavljanja uvoženih izdelkov in oviranja trgovanja ali povzročanja motenj konkurenčnosti;
- upoštevanje standardov izdanih v podporo izvajanju zahtev na področju ravnanja z embalažo in odpadno embalažo;
- vzpostavljanje ekonomskih instrumentov za doseganje ciljev;
- vključevanje ciljnih javnosti;
- vzpostavitev in delovanje informacijskega sistema in sistema poročanja;
- spremljanje in nadzor.

Operativni program ravnanja z odpadnimi olji

CILJI:

- v obdobju do konca leta 2006 nadgradnja obstoječega sistema ravnanja z odpadnimi olji v Sloveniji, tj. postavitev dodatnih objektov za prevzemanje in zbiranje odpadnih olj z namenom povišanje stopnje evidentiranih količin zbranih odpadnih olj s sedanjih 35% na 50% nastalih količin odpadnih olj oziroma bo letna količina zbranih odpadnih olj večja od 30 % letne količine prodanih mazalnih olj,
- dokončna sanacija odlagališč gudrona v Pesniškem dvoru, v Studencih in na Bohovi, ureditev odlagališča nevarnih odpadkov v Metavi, sanacija odlagališča Globovnik, sanacija odlagališč komunalnih odpadkov, ki se bodo v okviru regijskih konceptov ravnanja s komunalnimi odpadki zaprla do leta 2008, ter sanacija drugih starih bremen.

Prednostne naloge pri nadgradnji sistema ravnanja z odpadnimi olji so posvečene izboljšanju vključevanja (ozaveščanja) ciljnih javnosti, upoštevajoč pri tem poseben poudarek področju kmetijstva, industrije in gospodinjstev, nadgradnji in delovanju informacijskega sistema (clearing center) in pripravi enotnih standardov glede opremljenosti objektov in naprav pri ravnanju z odpadnimi olji. V okviru programa ukrepov sanacije neurejenih odlagališč in starih bremen se kot prednostni cilj postavlja sanacijo odlagališča gudrona v Pesniškem dvoru.

Operativni program ravnanja z baterijami in akumulatorji

CILJI:

- prepoved trženja baterij s presežno dopustno vsebnostjo težkih kovin (Hg, Cd),
- vzpostavitev in izvajanje sistema celovitega ravnanja z odpadnimi baterijami in akumulatorji, in sicer v prvih letih prednostno baterij in akumulatorjev, ki vsebujejo nevarne snovi, v naslednjih letih pa vseh vrst baterij in akumulatorjev danih na slovenski trg, ter v okviru tega prednostno:
 - omogočiti potrošnikom brezplačno prepuščanju odpadnih baterij in akumulatorjev na določenih prevzemnih mestih,
 - omogočiti ločeno zbiranje odpadnih baterij in akumulatorjev ter njihovo nadaljnjo predelavo (recikliranje) in odstranitev ostankov iz predelave,
 - dosegati postavljene posamezne stopnje (delež) zbranih odpadnih baterij in akumulatorjev (npr. v kg/prebivalca, v % zbranih od danih na trg),
- uvajanje posebnega označevanja baterij glede vsebnosti težkih kovin.

Prednostne naloge so v izvajanju ukrepov vzpodbujanja delovanja sistema prepuščanja odpadnih baterij in akumulatorjev na prevzemnih mestih pri trgovcih, s poudarkom predvsem na vzpostavitvi in izvajanju programa ozaveščanja in izobraževanja ciljnih javnosti, prednostno potrošnikov (kupcev) ter trgovcev, ter ukrepov za izboljšanje nadzora glede obveznosti dobaviteljev po zagotavljanju prevzema odpadnih baterij in akumulatorjev.

Operativni program odstranjevanja PCB/PCT

CILJ:

- do leta 2010 odstraniti PCB polnitve in dekontaminirati PCB naprave, če je koncentracija PCB v polnitvah večja od 500 mg/kg
- do konca leta 2006 za opremo in naprave, ki vsebujejo manj kot 500 mg PCB/kg, izdelati celovit načrt za zbiranje in odstranjevanje.

V okviru programa ukrepov je prednosten celovit pregled nad PCB napravami, dekontaminiranimi PCB napravami in morebitno skladiščenimi PCB odpadki, nad objekti za vmesno skladiščenje in za druge potrebne manipulacije zaradi prevoza v odstranjevanje, zagotoviti za okolje sprejemljivo dekontaminacijo, prevoz, izvoz in odstranjevanje (z izdajo ustreznih dovoljenj) za opravljanje dejavnosti na področju ravnanja z nevarnimi odpadki, zagotoviti zamenjavo PCB olj ali s PCB kontaminiranih olj zaradi zmanjšanja tveganja za okolje in zdravje ljudi. Zagotoviti je potrebno zanesljivo in mednarodno primerljivo izvajanje analiz PCB odpadkov in izdelati načrt za zbiranje in odstranjevanje opreme, ki vsebuje manj kot 5 dm³ PCB.

Operativni program ravnanja z gradbenimi odpadki

CILJ: vzpostavitev in delovanje učinkovitega sistema ravnanja z gradbenimi odpadki (do konca 2007), ki obsega:

- ločeno zbiranje na mestu nastanka in ponovno uporabo gradbenih odpadkov (vsaj 30 % nastalih gradbenih odpadkov),
- snovno predelavo (recikliranje) in uporabo pridobljenih gradbenih materialov (vsaj 40% nastalih gradbenih odpadkov)
- sežiganje oziroma uporabo kot gorivo lesa v gradbenih odpadkih
- ponovno uporabo gradbenih odpadkov iz zemeljskih izkopov v višini okrog 30 % nastalih gradbenih odpadkov iz zemeljskih izkopov,

- uporabo preostanka gradbenih odpadkov po predelavi (okrog 20 %) in gradbenih odpadkov iz zemeljskih izkopov (okrog 50 %), in
- odlaganje neuporabnih preostankov gradbenih odpadkov (do 10 %) in gradbenih odpadkov iz zemeljskih izkopov (do 20 %) na odlagališčih inertnih odpadkov oziroma na obstoječih odlagališčih nenevarnih odpadkov.

V okvir ravnanja z gradbenimi odpadki se vključujejo tudi azbestni odpadki, odpadki, ki vsebujejo azbest in azbestno-cementni odpadki.

V Sloveniji se je v preteklosti največ azbesta uporabo v proizvodnji azbestno-cementnih izdelkov. Teh izdelkov je vgrajeno daleč največ, njihova življenjska doba pa je med trideset in štirideset let. Podatki kažejo, da je približno četrtnina individualnih stavb še krita z azbestno-cementno kritino, glede na regijo pa pri tem izstopa Podravska regija, kjer je po ocenah še 30% individualnih stavb kritih z azbest-cementno kritino. Tudi dolžina še vgrajenih azbestno-cementnih vodovodnih cevi se glede na posamezna področja razlikuje, v povprečju pa je vgrajenih še okoli 200 km teh cevi na upravno enoto. Od proizvedenih izdelkov, ki so vsebovali azbest, so nekateri trajno vgrajeni v objekte: brizgani ometi, izolacijska sredstva, lepila ali izolacijske mase. S podatkom, v koliko objektih ali napravah je še vgrajenih več kot 1.000 kg materialov, ki vsebujejo šibko vezani azbest, se ne razpolaga, čeprav je zakonska obveznost upravljalcev ali lastnikov takih naprav ali objektov, da tak objekt ali napravo prijavijo.

Država Slovenija je z zakonom (1996) in z uredbo (2001) povsem ukinila proizvodnjo in promet z azbestnimi izdelki. Po letu 2003 se srečujemo le še z azbestnimi odpadki. Rekonstrukcije ali odstranitve objektov in vzdrževalna dela na objektih, instalacijah ali napravah, kjer se bodo odstranjevali materiali, ki vsebujejo azbest, ter zbiranje, prevoz in odstranjevanje – odlaganje odpadkov, ki vsebujejo azbest, bo vir onesnaženja, kjer se bodo lahko pojavljale možnosti onesnaževanja okolja z emisijami azbestnih vlaken.

CILJI:

- odlaganje odpadkov, ki vsebujejo trdno vezan azbest, na odlagališča nenevarnih odpadkov,
- z odpadki, ki vsebujejo šibko vezani azbest in se jih ne obdela s postopkom utrjevanja, se ravna na način, da se jih izvozi na odstranjevanje v tujino,
- pri odstranjevanju materialov, ki vsebujejo azbest, iz objektov, inštalacij in naprav se mora dela izvajati na način, da se bo preprečevalo oziroma čim bolj zmanjšalo emisije azbestnih vlaken v okolje, pri čemer se mora upoštevati tudi določila predpisov, ki zagotavljajo varovanje delavcev pred tveganji zaradi izpostavljenosti azbestu pri delu,
- vzpostaviti register stavb in naprav, ki še imajo vgrajenih več kot 1.000 kg materialov, ki vsebujejo šibko vezani azbest, kljub dejstvu, da do sedaj pri doseganju tega cilja nismo bili uspešni.

Za doseganje ciljev bo potrebno izvesti sledeče ukrepe:

- Priprava tehničnih navodil za izvajanje del odstranjevanja azbesta iz objektov in naprav, kadar se izvajajo dela manjšega obsega. Za izvajanje del večjega obsega je že bilo podeljeno dovoljenje za odstranjevanje azbesta iz objektov in naprav.
- Zagotoviti možnosti odstranjevanja azbesta – odlaganja trdno vezanih azbestnih odpadkov po regijah - sprejem odpadkov, ki vsebujejo azbest na odlagališča nenevarnih odpadkov.
- Zagotoviti bo potrebno dosledno ločevanje odpadkov, ki nastanejo pri gradbenih delih in vsebujejo azbest, od ostalih gradbenih odpadkov, ki nastanejo pri izvajanju gradbenih del.

- Popis objektov in naprav, ki imajo vgrajenih več kot 1.000 kg materialov, ki vsebujejo azbest.

Program zmanjševanja in preprečitve obremenjevanja okolja za proizvodnjo TiO₂ – Cinkarna Celje

Edini proizvajalec titanovega dioksida v Sloveniji je Cinkarna Celje, d.d., kjer teče proizvodnja po sulfatnem postopku že od leta 1973 in je nosilni program Cinkarne. Za preprečevanje in postopno zmanjšanje onesnaževanja je pripravljen program za progresivno zmanjšanje in odpravo onesnaževanja zaradi odpadkov iz proizvodnje.

CILJI:

- zmanjševanje in preprečevanje obremenjevanja okolja iz proizvodnje titanovega dioksida,
- izvajanje monitoringa emisij v okolje in stanja okolja,
- zagotavljanje okolju in ljudem neškodljivo odstranjevanje odpadkov,
- spodbujanje preprečevanja nastajanja odpadkov, njihovo recikliranje, predelavo in ponovno uporabo,
- prepoved odmetavanja odpadkov v celinske površinske vode in morje,
- zmanjšanje količine odpadkov na tono proizvedenega titanovega dioksida v skladu s sprejetimi normativi.

Program ukrepov zmanjševanja in preprečevanja onesnaževanja zaradi odpadkov iz proizvodnje titanovega dioksida za obdobje od leta 2004 do konca leta 2007 se nanaša na tehnološke spremembe za zagotavljanje predpisanih vrednosti emisij snovi v okolje ter na vzpostavitev predpisanega načina izvajanja in obsega monitoringa emisije snovi v okolje in monitoringa onesnaženosti okolja.

V programu so zajete tudi ostale aktivnosti Cinkarne Celje na področju varstva okolja, predvsem glede odprave prašenja iz razklopnih stolpov, posodobitve nevtralizacije, odprave obremenjevanja Hudinje zaradi odvajanja tehnološke odpadne vode in sanacije mokrega odlagališča sadre (prehod na suho odlaganje sadre).

Program ravnanja z izrabljenimi motornimi vozili

Stopnja motorizacije v Sloveniji strmo narašča. Število registriranih osebnih motornih vozil je od 455.000 v letu 1983 naraslo do 870.000 vozil. Povprečna starost osebnih motornih vozil je 6,4 leta. Iz izkustvenih podatkov, da je povprečna življenjska doba posameznega vozila 15 let je ocenjeno število osebnih motornih vozil, ki postanejo odpadek med 50.000 in 60.000 vozil letno.

Slovenija je kot eno od obvez pri vstopu v EU pravno uredila odjavo izrabljenih motornih vozil, predelavo oziroma razgradnjo v obliki koncesionirane državne javne službe in financiranje razgradnje. Program ravnanja z izrabljenimi motornimi vozili se omejuje na doseganje zastavljenih ciljev in po potrebi uvajanje morebitnih dodatnih ukrepov na osnovi sprotnih analiz.

CILJI:

- zagotoviti enotni sistem zbiranja na celotnem območju RS in 100% zajem izrabljenih motornih vozil,
- doseganje deležev ponovne uporabe, predelave in reciklaže (85 % do konca leta 2006 in 95 % do konca leta 2014) ter odprava starih bremen,

- ustrezno ravnanje z nevarnimi snovmi.

Najpomembnejša ukrepa, ki sta hkrati bistvena razlika v primerjavi s sistemi ravnanja z izrabljenimi motornimi vozili v drugih državah članicah sta:

- odločitev, da gre za projekt e-uprave, ki ga vodi Ministrstvo za okolje, prostor in energijo, sodelujeta pa tudi Ministrstvo za notranje zadeve ter Ministrstvo za promet ter seveda Center Vlade za informatiko ter
- odločitev za centralno vodenje projekta kot spletne aplikacije, ki je vezana na centralni register motornih vozil pri Ministrstvu za notranje zadeve.

Program ravnanja z izrabljenimi avtomobilskimi gumami

Ocene kažejo, da nastane ok. 9.000 ton izrabljenih avtomobilskih gum letno. Trend naraščanja je v korelaciji s številom registriranih vozil, spreminjanjem življenjske dobe vozila, letno prevoženih kilometrov in nekaterimi drugimi manj pomembnimi spremenljivkami.

Ravnanje je urejeno z koncesionirano državno javno službo. Koncesionarji pa so v prvem letu podeljene koncesije zbrali okrog 5.000 ton, kar je pod pričakovanji.

CILJI:

- vzpostavitev enotnega sistema zbiranja na celotnem območju Slovenije;
- preprečevanje neustreznega odlaganja;
- hkratno zagotavljanje različnih možnosti predelave in odstranjevanja

Ukrepi, ki bodo za doseganje ciljev še potrebni so naslednji:

- povečan nadzor inšpekcijskih služb pri zavezancih za uporabo storitev javne službe ravnanja z izrabljenimi avtomobilskimi gumami
- obveščanje imetnikov izrabljenih avtomobilskih gum
- analiza ustreznosti financiranja javne službe

Program ravnanja z odpadno električno in elektronsko opremo

CILJI:

- vzpostavitev sistema zbiranja na celotnem območju Slovenije vključno z nadgradnjo sistema zbiranja ločenih frakcij komunalnih odpadkov,
- izločanje nevarnih snovi in ustrezno ravnanje z njimi,
- do konca leta 2007 zbrati najmanj 4 kg na prebivalca/leto,
- doseči deleže ponovne uporabe, predelave in reciklaže do konca leta 2007 in sicer 50 % za male gospodinjske pripomočke in 75 % za velike gospodinjske naprave.

Predvideni so naslednji ukrepi:

- predpisati (pravno urediti) pravila ravnanja in definirati vloge ter odgovornost akterjev
- vzpostaviti (nadgraditi) za slovenske razmere primeren sistem zbiranja
- zagotoviti razgradnjo in predelavo v obliki in obsegu, ki bosta zagotavljala doseganje ciljev.

4.4.2 INDUSTRIJSKO ONESNAŽEVANJE

Industrijske naprave in obrati, ki s svojim obratovanjem povzročajo obremenjevanje okolja, bodo skladno z določili zakona o varstvu okolja morali za svoje obratovanje pridobiti okoljevarstvena dovoljenja in/ali dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov.

Najkasneje do 31. oktobra 2007 bodo okoljevarstvena dovoljenja morali pridobiti upravljavci obstoječih naprav, ki povzročajo onesnaževanje večjega obsega - to so velike termoeenergetske naprave, naprave za proizvodnjo in predelavo kovin (jeklarne, talilnice, livarne, galvane), naprave nekovinske industrije (cementarne, proizvodnja apna, stekla, keramike), naprave kemične industrije, naprave za predelavo, odlaganje in sežig odpadkov, za proizvodnjo celuloze in papirja, usnja, za obdelavo tekstila, za proizvodnjo hrane, mleka in pijače ter klavnice, kafilerije, velike farme perutnine in prašičev. Navedene naprave bodo za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja morale prikazati obvladovanje onesnaževanja okolja z najboljšimi razpoložljivimi tehnikami – to so okolju najprimernejši industrijsko uveljavljeni postopki proizvodnje. Ob uvajanju sprememb v obstoječe naprave bodo upravljavci morali okoljevarstveno dovoljenje pridobiti pred začetkom obratovanja, za nove obrate pa pred začetkom gradnje.

Tudi za obratovanje drugih naprav, ki s svojim obratovanjem povzročajo emisije v zrak, vode, tla ali ki predelujejo ali odstranjujejo odpadke, morajo njihovi upravljavci pridobiti okoljevarstvena dovoljenja. Že izdana ustrezna vodna dovoljenja in dovoljenja za predelavo ali odstranjevanje odpadkov za te obrate do roka njihove veljavnosti štejejo za okoljevarstvena dovoljenja.

Okoljevarstvena dovoljenja bodo morali pridobiti tudi upravljavci obratov, ki pri svojem obratovanju proizvajajo, skladiščijo ali uporabljajo večje količine nevarnih snovi in zaradi tega v teh obratih lahko pride do večjih nesreč z nevarnimi snovmi. Upravljavci takšnih obratov si morajo prizadevati, da do večjih nesreč ne pride in tudi zagotoviti ustrezno pripravljenost nanje, da so posledice večjih nesreč za ljudi in okolje čim manjše. Od leta 1971 se je v evropskem prostoru zgodilo blizu 30 nesreč, od katerih je vsaka zaradi nenadzorovanega izpusta nevarnih snovi povzročila tako škodljive posledice, da je umrlo več kot 25 ljudi na nesrečo. Več nesreč je tudi močno onesnažilo okolje, predvsem vode. Tudi v Sloveniji smo že bili priče večjim nesrečam z nevarnimi snovmi, a obseg njihovih posledic za ljudi in okolje ni bil tako velik.

Do 1. januarja 2005 bodo dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov morali pridobiti upravljavci naprav, ki pri svoji proizvodnji v znatni meri uporabljajo energijo iz fosilnih virov. Emisije toplogrednih plinov bodo določene z obsegom emisijskih kuponov, ki jih bo za napravo pridobil upravljavec bodisi na podlagi državnega načrta razdelitve emisijskih kuponov bodisi z nakupom emisijskih kuponov na prostem trgu.

Predvideno število dovoljenj, ki bodo izdana za obstoječe naprave in obrate je naslednje:

- okoljevarstvena dovoljenja za naprave, ki lahko povzročajo onesnaževanje večjega obsega (170 naprav/obratov);
- okoljevarstvena dovoljenja za druge naprave (1000 naprav/obratov);
- okoljevarstvena dovoljenja za obrate z večjimi količinami nevarnih kemikalij (50 naprav/obratov);
- dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov (100 naprav/obraov).

Program celovitega preprečevanja in nadzorovanja onesnaževanja okolja

Obstoječe naprave morajo uskladiti rabo naravnih virov in energije ter emisije v okolje do 30. oktobra 2007, razen za 15 obratov, ki so uveljavili prehodno obdobje (do 30. oktobra 2008, 2010 ali 2011).

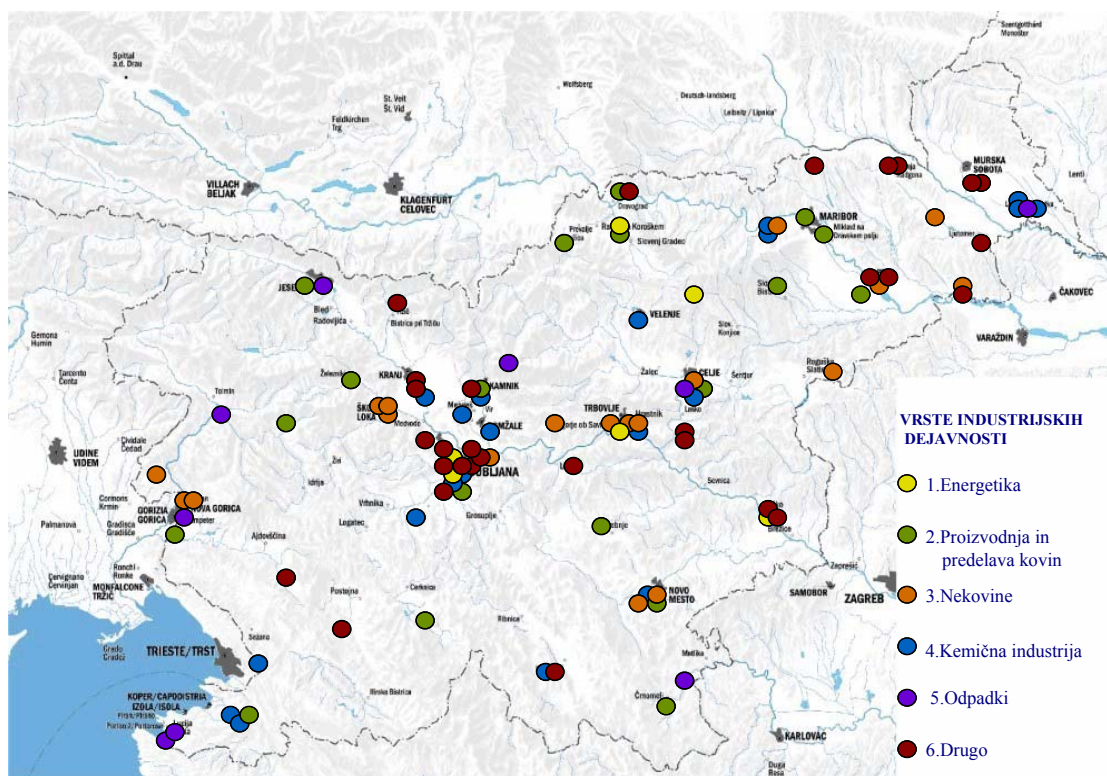
CILJ: zmanjševanje onesnaženja okolja in porabe energije v velikih industrijskih obratih

Predvideni ukrepi so naslednji:

- uvajanje najboljših razpoložljivih tehnik

Upravitelj naprav bodo izdelali program za prilagoditev svojih vplivov na okolje vplivom, ki jih omogoča uporaba najboljših razpoložljivih tehnik. Te za posamezne vrste proizvodnje/dejavnosti opredeljujejo referenčni dokumenti EU (t. im. BREF) in drugi viri. V svojih programih bodo upravitelji naprav na podlagi analize obstoječega stanja (emisije v zrak, vode in tla, ravnanje z odpadki, poraba energije, ...) določili ukrepe za doseganje ciljnih vrednosti vplivov na okolje, ki bodo zagotavljali pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja.

- okoljevarstvena dovoljenja, ki jih bodo upravitelji lahko pridobili na podlagi zagotovil da:
 - preprečujejo onesnaževanje okolja zlasti z uporabo najboljših razpoložljivih tehnik,
 - lahko preprečijo onesnaženje večjega obsega,
 - preprečujejo, predelujejo ali odstranjujejo odpadke skladno s predpisi,
 - učinkovito rabijo energijo,
 - preprečujejo nesreče in zmanjšujejo njihove vplive,
 - bodo v primeru dokončnega prenehanja obratovanja preprečili onesnaževanje okolja in vzpostavili zadovoljivo stanje okolja.

Slika 24: Naprave, ki lahko povzročijo onesnaževanje večjega obsega
Vir: MOPE, 2004

Program zmanjševanja tveganja za okolje zaradi večjih nesreč z nevarnimi snovmi

V Sloveniji trenutno obratuje 23 obratov z večjo količino nevarnih kemikalij in 26 obratov z manjšo količino nevarnih kemikalij, ki se zaradi možnosti večjih nesreč z nevarnimi snovmi obravnavajo kot povzročitelji obremenjevanja okolja, za katere veljajo posebni okoljski ukrepi.

CILJ: preprečiti večje nesreče in zmanjšati njihove posledice

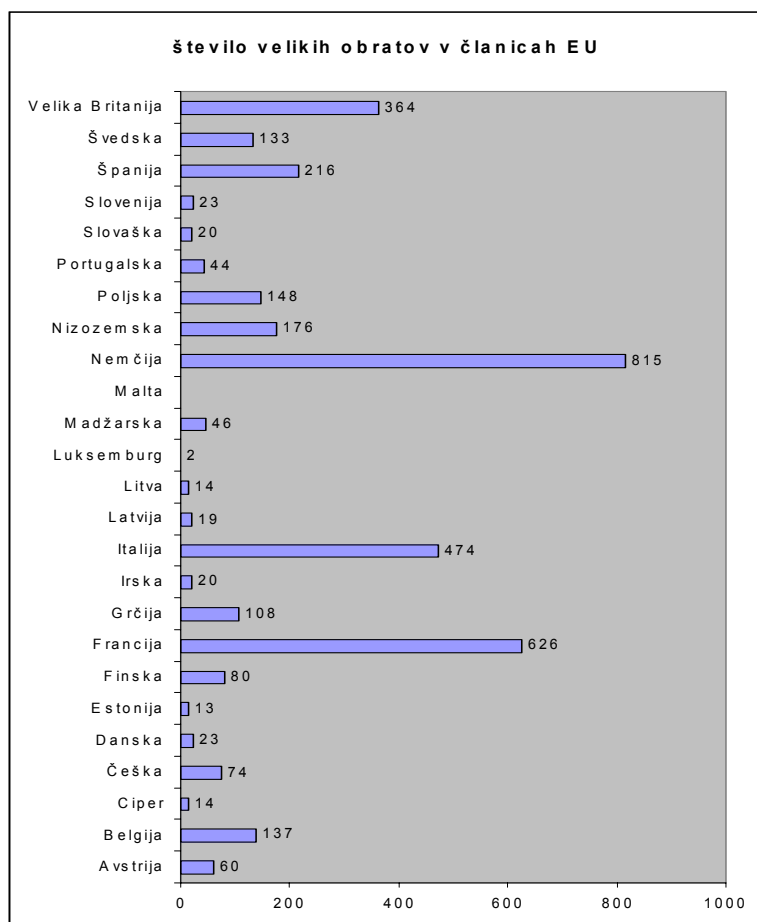
Predvideni ukrepi so naslednji:

- okoljevarstvena dovoljenja

Upravljalci obratov, kjer lahko pride do večjih nesreč z nevarnimi snovmi, bodo za pridobitev okoljevarstvenih dovoljenj izdelali varnostna poročila ali druge dokumente, s katerimi bodo zadovoljivo prikazali, da z ustreznimi ukrepi preprečujejo možne večje nesreče in da so ustrezno pripravljeni za primer takšne nesreče, da zmanjšajo škodljive posledice nesreč na ljudi in okolje.

- okoljska izhodišča za upoštevanje nevarnosti večjih nesreč z nevarnimi snovmi

Okoljska izhodišča bodo prikazala območja omejene rabe prostora zaradi obratovanja obratov, v katerih lahko pride do večjih nesreč in določila merila za načrtovanje posegov v okolje s ciljem, da se obremenitev ljudi in okolje zaradi možnih posledic večjih nesreč z novimi posegi v okolje ne poveča.

Slika 25: Število obratov z večjo količino nevarnih snovi v članicah EU, kjer lahko pride do večje nesreče

Vir: MOPE, 2004

5. POMEMBNI AKTERJI VARSTVA OKOLJA

5.1 DRŽAVNA IN LOKALNA UPRAVA

Državna in lokalna uprava s sistematičnim urejanjem vprašanj varstva okolja predstavljata osrednja akterja varstva okolja v Republiki Sloveniji. Določanje minimalnih okoljskih standardov, izdajanje predpisov ter izvrševanje zakonodaje so osnovni mehanizmi uprave v zvezi s sistematičnim urejanjem področja. Poleg teh obveznih mehanizmov, pa imata državna in lokalna uprava na voljo tudi mnoge neobvezne mehanizme, kot so priprava in izvajanje programov varstva okolja, spodbujanje okolju prijaznejše proizvodnje, proizvodov in ravnanj, ozaveščanje javnosti o varstvu okolja ter informiranje javnosti o stanju okolja, za katere se izkaže, da imajo lahko tudi velik vpliv na izboljšanje stanja okolja.

Državna uprava

Vloga državne uprave je, da s sistemskim urejanjem varstva okolja na nacionalni ravni zagotavlja minimalne standarde okolja in tudi izboljševanje njegovega stanja v celotni državi. Zato ima državna uprava vrsto nalog, ki izhajajo iz te njene centralne vloge.

Državna uprava pripravlja nacionalne politike s področja varstva okolja ter na njih temelječo zakonodajo in programe varstva okolja. Predvsem je pomembno, da je odgovorna tudi za izvrševanje te zakonodaje in programov varstva okolja. Pri oblikovanju politik, zakonodaje in programov varstva okolja mora zagotoviti javnosti, da se lahko v to oblikovanje aktivno vključi.

Državna uprava je zadolžena, da spremlja stanje okolja v RS ter vodi registre okoljskih informacij in o stanju okolja obvešča javnost. Spremljanje stanja okolja je pomemben element varstva okolja, saj se na podlagi okoljskih podatkov lahko oblikujejo ustrezne politike varstva okolja oziroma izdelajo programi za izboljšanje njegovega stanja. Poleg tega morajo biti ti podatki na razpolago javnosti, da je le ta obveščena o kakovosti okolja, v katerem živimo.

Za stimuliranje zmanjševanja onesnaževanja so lahko izredno učinkoviti tudi razni ekonomski in finančni instrumenti varstva okolja, kot so okoljske dajatve, trgovanje s pravicami do emisije, zavarovanja, bančne garancije, krediti z ugodnejšo obrestno mero za naložbe, ki prispevajo k varstvu okolja ipd. Zmanjševanje onesnaževanja lahko državna uprava stimulira s spodbudami iz državnega proračuna, ki so namenjene za spodbude za posege v okolje, s katerimi se občutno zmanjša poraba snovi in energije ter s tem preprečuje in zmanjšuje obremenjevanje okolja, spodbude za okolju prijazno proizvodnjo ipd.

Državna uprava mora zagotavljati tudi gospodarske službe varstva okolja, s katerimi obvladuje onesnaževanje/varstvo okolja na državni ravni. Obvezne državne gospodarske javne službe so službe za ravnanje z radioaktivnimi odpadki, sežiganje komunalnih odpadkov, ravnanje z živalskimi odpadki, zbiranje, predelava ali odstranjevanje določenih drugih vrst odpadkov, izvajanje meritev, pregledovanje in čiščenje kurilnih naprav, dimnih vodov in zračnikov zaradi varstva okolja in učinkovite rabe energije, varstva človekovega zdravja in varstva pred požarom ter monitoring hidroloških, erozijskih, geoloških, seizmoloških ter drugih geofizikalnih pojavov in monitoring stanja okolja.

Za doseganje ciljev tega nacionalnega programa varstva okolja bo morala državna uprava glede na naloge in možnosti v naslednjih letih zagotoviti čimbolj učinkovito izvrševanje zakonodaje ter se osredotočiti na ekonomske in finančne instrumente in zagotoviti ustrezne spodbude. Med ekonomskimi in finančnimi instrumenti bo potrebno dati večji poudarek na

ustrezne oblike finančnega jamstva (zavarovanja, bančne garancije, kavcije in druge oblike varščin,...) za uvajanje okolju prijaznih tehnologij in naložb, ki prispevajo k varstvu okolja ter na kredite z ugodno obrestno mero za take naložbe. Nadaljevati bo potrebno z ustrežno politiko okoljskih dajatev in postopoma ukiniti okolju škodljive spodbude ter izjeme za plačilo dajatev. Dokončno bo potrebno vzpostaviti trg s pravicami do emisije toplogrednih plinov. Državna uprava bo morala vzpostaviti politiko in začeti z izvajanjem javnih naročil, kjer bo kot ekonomsko prednost upoštevala tudi okoljske zahteve za same proizvode oziroma tehnologije, na podlagi katerih so bili naročani proizvodi proizvedeni.

Prioritetno bo potrebno določiti vrste spodbud, način njihovega dodeljevanja in merila za dodeljevanje spodbud za posege v okolje, s katerimi se občutno zmanjša poraba snovi in energije ter s tem preprečuje in zmanjšuje obremenjevanje okolja, spodbud za rabo obnovljivih virov energije, učinkovite rabe energije in soproizvodnje toplote in električne energije, spodbud za okolju prijazno proizvodnjo ipd. Poleg tega se bo državna uprava usmerila tudi v izobraževanje in ozaveščanje javnosti v zvezi z varstvom okolja.

Lokalna uprava

Občine so tiste, ki morajo zagotavljati ravnotežje med kakovostjo življenja in razvojem gospodarstva, zato se lokalna uprava sooča z različnimi pomembnimi okoljskimi temami: z zagotavljanjem kakovosti življenja, vplivi okolja na zdravje prebivalcev, z okoljskimi tveganji, ki nastanejo zaradi industrijskih in drugih gospodarskih subjektov ter prometnih tokov (trajnostni transport), z urejanjem urbanih področij, ohranjanjem narave na področju občine ipd.. Ker je občina stičišče okoljskih izzivov, lahko lokalna uprava sprejme ukrepe, ki so potrebni za zagotavljanje kakovosti okolja glede na lokalne potrebe in stanje okolja v občini.

Pri oblikovanju svojih politik varstva okolja, ki morajo biti usklajene z nacionalnimi politikami, lokalna uprava vzame v obzir lokalne okoliščine in posebnosti okolja ter zahteve glede kakovosti okolja. Lokalni programi varstva okolja, ki jih v skladu z zakonodajo lahko sprejme lokalna skupnost naj bi predvsem obravnavali indikatorje, ki se nanašajo na kakovost zraka, kakovost vode, porabo vode, porabo energije, emisije toplogrednih plinov, ravnanje z odpadki in obvladovanje hrupa. Za izvajanje programov lahko lokalna uprava pripravi ustrezne lokalne predpise in izvaja podrobnejši monitoring okolja. Da bi vzpodbudila manjše onesnaževanje okolja ima lokalna uprava možnost, da uvede lokalne okoljske dajatve ali dodeli spodbude za tiste subjekte, ki s svojimi ukrepi zagotavljajo manjše onesnaževanje okolja.

Lokalna uprava mora zagotavljati tudi gospodarske službe varstva okolja, s katerimi obvladuje onesnaževanje / varstvo okolja na svojem področju. Obvezne občinske gospodarske javne službe, ki jih mora zagotoviti, so služba za oskrbo s pitno vodo, odvajanje in čiščenje komunalne in padavinske odpadne vode, zbiranje in prevoz komunalnih odpadkov, odlaganje ostankov predelave ali odstranjevanja komunalnih odpadkov in urejanje ter čiščenje javnih površin.

Ker je pomen lokalnih ukrepov varstva okolja za zagotavljanje ustreznega okolja na nacionalni ravni velik, je potrebno v naslednjih letih dati večji poudarek na razvijanju ustreznih politik in programov varstva okolja, ki se sprejmejo na lokalni ravni. Pri tem je potrebno dati poudarek na urejanje prometnih tokov (trajnostni transport), učinkovito rabo energije in vode, ravnanje z odpadki in odpadnimi vodami ter na zagotavljanje ustrezne kakovosti zraka in ravni hrupa. Zagotoviti je potrebno, da se občine lotijo urejanja okoljskih vprašanj sistematično, oblikujejo lastne okoljske cilje in jim prilagodijo programe varstva

okolja ter jih ustrezno izvajajo. Za učinkovito izvajanje svojih nalog na področju varstva okolja se občinskim upravam priporoča, da uvedejo ustrezen sistem ravnanja z okoljem, za večje lokalne uprave se predvsem priporoča sistem EMAS ali ISO 14001. Tudi lokalna uprava bo morala vzpostaviti politiko in začeti z izvajanjem javnih naročil, kjer bo kot ekonomsko prednost upoštevala tudi okoljske zahteve za same proizvode oziroma tehnologije, na podlagi katerih so bili naročani proizvodi proizvedeni.

5.2 IZVAJALCI JAVNIH SLUŽB VARSTVA OKOLJA

Storitve javnih služb varstva okolja so za varstvo okolja ključne. Obseg teh storitev, izvajalce ter zavezanke določajo posebni predpisi, praviloma pa so namenjene zagotavljanju varstva okolja na področjih, kjer zaradi zahtevnosti opravil ali pa zaradi zahtev po enakem dostopu do javnih dobrin, ni možno pričakovati, da bi upravljali z okoljem ali naravnimi dobrinami uporabniki sami. Storitve javnih služb varstva okolja so praviloma obvezne, izvajajo pa se na državni in občinski ravni.

Državne javne službe varstva okolja so ustanovljene za posebna ravnanja z odpadki, predvsem nevarnimi in na področjih ravnanja, ki niso specifično povezana z območjem posamezne občine, ampak s celotnim gospodarskim prostorom Republike Slovenije. Izvajalci državnih služb varstva okolja so koncesionarji, torej podjetja, ki so morala izkazati svojo usposobljenost pri samem izboru za koncesionarja. Praviloma so to specializirana podjetja, ki se zavedajo svojega poslanstva, tako da svoje storitve izvajajo v skladu z načeli varstva okolja. Izvajalci državnih javnih služb so tudi pod stalnim nadzorom, tako s strani uprave kot inšpektorata, za njih pa je značilno tudi stalno sodelovanje s podjetji iz drugih držav EU, ki imajo podobna pooblastila. V teku je projekt stalne elektronske povezave med ministrstvom in izvajalci državnih javnih služb z namenom, da je pregled nad izvajanjem njihovih storitev državni upravi dostopnejši, kar bo gotovo pripomoglo k uvajanju ukrepov večje učinkovitosti, tako ekonomske kot okoljske.

Do leta 2007 mora Republika Slovenija uvesti učinkovit sistem nadzora nad obratovanjem malih in srednjih kurilnih naprav, predvsem tistih na fosilna goriva. V skladu z novelo zakona o varstvu okolja bodo izvajalci tega projekta bivši izvajalci lokalne javne službe varstva okolja na področju merjenja emisij, čiščenja in pregledovanja kurilnih naprav. S prevzemom te lokalne javne službe se bo na nivoju države vzpostavila glede števila zaposlenih delavcev največja državna javna služba varstva okolja, ki bo v končnem obsegu zaposlovala okoli 500 delavcev. Organizacija te službe in vzpostavitev učinkovitih postopkov nadzora njenega delovanja ter zagotovitev njene ekonomičnosti in usposobljenosti njenih izvajalcev je na področju državnih javnih služb varstva okolja za obdobje 2004 – 2008 največji in tudi najzahtevnejši projekt.

Na področju ravnanja z odpadki bodo podeljene koncesije še za nekatera specialna ravnanja z odpadki. Tako se bodo izvajalcem javne službe ravnanja z odpadnimi gumami pridružili izvajalci javnih služb ravnanja z izrabljenimi motornimi vozili, odpadno električno in elektronsko opremo in predvidoma tudi z nevarnimi odpadki, zlasti tistimi, ki nastajajo večinoma v gospodinjstvih, zberejo pa jih izvajalci občinske javne službe ravnanja s komunalnimi odpadki.

Stanje na področju občinskih javnih služb varstva okolja, ki se nanašajo na oskrbo s pitno vodo, ravnanje s komunalnimi odpadki in odvajanje ter čiščenje komunalne odpadne vode, pa je zaskrbljujoče. Vprašljiva je predvsem razdrobljenost teh javnih služb, ki pokrivajo premajhna območja, da bi lahko bile te službe ekonomsko učinkovite in strokovno usposobljene za vedno zahtevnejše naloge na vseh področjih, kjer izvajajo svoje storitve.

Primerjalno z drugimi podobnimi ureditvami javnih služb na tem področju v EU, bi morale učinkovito podjetje izvajanja občinske javne službe varstva okolja imeti v oskrbi najmanj 100.000 prebivalcev.

Z večjim nadzorom nad določanjem lastne cene storitev javne službe in tistega dela cen storitev javne službe, ki je namenjen investicijam ali investicijskemu vzdrževanju, bo ministrstvo vzpostavilo pogoje, katerih posledica bo združevanje teh služb v okviru skupnih interesov več občin. Za združevanje posameznih opravil pri izvajanju občinskih javnih služb varstva okolja bodo dani pogoji najprej pri pripravi in izvajanju skupnih investicij v infrastrukturo javnih služb ter nekaterih specialističnih opravil, kot je na primer monitoring čiščenja odpadne komunalne vode ali analiz komunalnih odpadkov pred njihovim odstranjevanjem.

Za obdobje 2004 - 2008 bodo še v letu 2004 za izvajanje občinskih javnih služb varstva okolja izdelani operativni programi, katerih namen je prvenstveno zagotoviti take pogoje za izvajanje teh javnih služb, da bodo na koncu tega obdobja izpolnjene zahteve glede odlaganja komunalnih odpadkov, glede odvajanja odpadne komunalne vode na območjih, ki so občutljiva zaradi eutrofikacije, in glede režimov varstva podzemne vode na vodovarstvenih območjih, zlasti v zvezi z onesnaženjem z nitrati in pesticidi.

S postopno integracijo sedanjih izvajalcev občinskih javnih služb v večje organizacijske enote bodo tudi dani pogoji za uvajanje sistema EMAS ali ISO 14001 v ta delovna okolja.

V zvezi s strokovnim usposabljanjem izvajalcev občinskih javnih služb varstva okolja si bo ministrstvo prizadevalo, da bo pri tem združevanje izvajalcev javnih služb v okviru Gospodarske Zbornice Slovenije imelo pomembno vlogo.

5.3 OKOLJSKE NEVLADNE ORGANIZACIJE

Nevladne organizacije (NVO) so del civilne družbe (organizirana in registrirana oblika javnosti), ki je pomembnejši akter sodelovanja na področju okolja, saj gre za interesno povezane posameznike, ki se zavedajo svoje družbene odgovornosti. Skupen interes, ki povezuje ljudi različnih poklicev, strokovnih znanj in izkušenj, omogoča širši pogled na interesno področje, pa tudi širši spekter idej, zaradi česar lahko ponujajo inovativne in alternativne pristope in rešitve problemov, njihova participacija pa povečuje legitimnost v postopkih priprave strateških dokumentov.

Na področju okolja je najpomembnejše delovanje okoljskih nevladnih organizacij, to je tistih, ki se zaradi svojega namena ustanovitve ali svojega delovanja prepoznavajo kot okoljske nevladne organizacije. Namen delovanja nevladnih organizacij na področju okolja in narave je uveljavljanje načel varstva okolja in narave ter trajnostnega razvoja na vseh ravneh političnega odločanja in delovanja. Najpomembnejše področje delovanja okoljskih in naravovarstvenih nevladnih organizacij je nedvomno vplivanje na oblikovanje politike in zakonodaje v Sloveniji, kakor tudi na ravni Evropske skupnosti, in pa ozaveščanje javnosti na področju okolja in trajnostnega razvoja.

Trenutno je evidentiranih okoli 140 NVO, ki delujejo na področju okolja oziroma, ki se prepoznavajo kot okoljske, pri čemer je aktivnih okoli 110, od tega jih je približno 30 aktivnih tudi na ravni systemskega urejanja okoljskega sektorja. Podrobnejša analiza o stanju NVO je bila nazadnje narejena leta 2001 v okviru REC Regionalnega centra za okolje za srednjo in vzhodno Evropo (zbornik Modri ljudje za modro nebo 2). Analiza je pokazala, da je od evidentiranih $\frac{3}{4}$ društev, 10 zasebnih zavodov in 2 ustanovi (fundaciji). Polovica okoljskih

NVO ima sedež v Ljubljani, ostala polovica v drugih mestih in na podeželju. Več kot 60 % okoljskih NVO deluje na lokalni ravni, nekatere tudi na državni in mednarodni. Samo tretjina NVO deluje izključno na okoljskem in naravovarstvenem področju, ostale pa delovanje kombinirajo z drugimi - večinoma s kulturnimi, potrošniškimi, športnimi dejavnostmi in dejavnostmi na področjih turizma ter kmetijstva. Osnova delovanja NVO je prostovoljno delo, samo 12 % NVO si lahko privoščijo stalno ali začasno zaposleno osebje za vodenje projektov. 20 % NVO ocenjuje svoje finančno stanje (v letu 2000) kot ugodno za izvajanje projektov, 50 % NVO pa označuje svoje finančne razmere kot slabe, zelo slabe ali nestabilne. Med problemi in ovirami za uspešno delovanje je prav nezadostno financiranje na prvem mestu. Najpomembnejša finančna vira sta članarina in razpisi za projekte na državni ravni. Pridobivanje sredstev iz mednarodnih virov je šibko, prav tako tudi ustvarjanje prihodka s storitvami, prodajo izdelkov in svetovanjem.

Možnosti nadaljnega razvoja nevladnih organizacij

Ob obstoječih pogojih gredo predvidevanja glede nadaljnega razvoja NVO na eni strani v povečanje aktivnosti v močnejših NVO, povečala se bo tudi specializiranost, na drugi strani pa v nadaljnje upadanje številčnosti NVO, predvsem izven Ljubljane. Deloma bo upad nadomestilo mreženje NVO, ki je v porastu. Tak trend je le delno sprejemljiv, saj je na področju okolja izredno pomembna razpršenost aktivno delujočih okoljskih organizacij in njihova geografsko ustrezna razporeditev. Pričakovati je, da se bodo pogoji za delovanje nevladnih organizacij na podlagi strateških dokumentov, kot so Strategija Vlade RS za sodelovanje z nevladnimi organizacijami in Strategija sistemskega razvoja NVO v Sloveniji za obdobje 2003-2008, ki so jo pripravile nevladne organizacije, postopoma izboljšali. Predviden je tudi podpis sporazuma o sodelovanju med vlado in nevladnimi organizacijami, kar bi pomenilo dodaten izraz podpore in priznavanja vloge nevladnega sektorja s strani države.

Prenos javnih pooblastil na okoljske nevladne organizacije

Nevladne organizacije lahko delno ali pa v celoti prevzamejo izvajanje nekaterih javnih funkcij in pooblastil. Kljub sistemski neurejenosti prenosa javnih pooblastil že obstajajo pravne podlage in možnosti za tak prenos (možnosti so določene v posameznem zakonu, koncesije, delno tudi javni razpisi in javna naročila). Predvsem bo morala država v zakonodaji proaktivno vzpostavljati možnosti za izvajanje posameznih javnih funkcij tudi s strani okoljskih NVO, kar pomeni zagotavljanje ustrezne vključenosti okoljskih NVO v pripravo predpisov, ki se nanašajo na varstvo okolja in ohranjanje narave, ki bodo v tem procesu lahko same ugotovile in izrazile možnosti prenosa javnih funkcij. Te bi bile lahko naslednje:

- promocija varstva okolja z različnimi aktivnostmi, ki dvigujejo raven ozaveščenosti pomena zdravega okolja in trajnostno naravnane ravnanja z njim;
- ozaveščanje in izobraževanje javnosti, predstavnikov nevladnih organizacij, javnih uslužbencev na vseh ravneh, predstavnikov gospodarstva z namenom spreminjanja vedenjskih vzorcev v procesu sodelovanja organov oblasti in javnosti ter krepitev skupne odgovornosti za trajnostno naravnano ravnanje z okoljem;
- izobraževanje o pomenu in vlogi okoljskih nevladnih organizacij, možnostih dostopa do okoljskih informacij in sodelovanja v procesih odločanja in pripravljanja dokumentov na področju okolja;
- izobraževanje za projektno sodelovanje lokalnih skupnosti in NVO;
- strokovna funkcija – pomoč na specialnih področjih (priprava raznih strokovnih podlag, mnenj in podobno, izvajanje raziskav na specifičnih področjih), uvajanje inovacij in alternativnih rešitev problemov;

- funkcija nadzora: okoljske nevladne organizacije so lahko zaradi specifičnih kvalitet, ki jih v okviru državne uprave ni možno zagotoviti, zelo učinkovit nadzornik (predvsem tam, kjer zaradi premalo kapacitet in država ne more zagotoviti celovitega nadzora);
- monitoring na posameznih področjih, ki ga je dolžna izvajati država ali lokalna skupnost;
- sodelovanje pri oblikovanju in upravljanju zavarovanih območij;
- vzpostavitev in vodenje registra vseh okoljskih nevladnih organizacij v Sloveniji;
- izvajanje funkcije »izvoznik« znanja in izkušenj na področju okolja v JV Evropo;
- zagotavljanje informacij iz specifičnih področij (baze podatkov, zlasti na področjih, ki so za "uradno" statistiko nedosegljiva);
- razvoj spletnih strani NVO, kot referenčnih baz podatkov;
- lokalne NVO lahko postanejo E-informacijska točka (tudi vzpostavljane specializiranih knjižnic, kot referenčnih baz podatkov);
- vključevanje NVO v prenos informacij o novih tehnologijah in izdelkih (potrošniki velikokrat zaupajo v informacijo, dano s strani NVO strokovnjakov);
- sodelovanje NVO pri promociji turizma in razvoja turističnih krajev;
- vse možne oblike vključevanja nevladnih organizacij v pripravo dokumentov in odločitev ter v sestavo organov, pristojnih za okolje; vključevanje v strukture, ki pomenijo povezavo med subjekti varstva okolja in gospodarskimi subjekti.

Cilji in ukrepi

Zakon o varstvu okolja podeljuje vlogo širše javnosti oz. nevladnih organizacij. Poseben položaj daje tistim nevladnim organizacijam, ki delujejo v javnem interesu na področju varstva okolja. V postopkih izdaje okoljevarstvenega soglasja in okoljevarstvenega dovoljenja za naprave, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega, bodo imele položaj stranskega udeleženca in s tem možnost uveljavljanja pravnih sredstev. Prav zaradi tega je v zakonu predviden poseben postopek za ugotavljanje tega javnega interesa, ki se zaključi z odločbo ministra, nevladne organizacije pa bodo morale za pridobitev tega statusa izpolnjevati predpisane pogoje. Zakon omogoča pridobiti takšen status tudi drugim ustanovam in zavodom, ne le društvom po določbah zakona o društvih. Nevladnim organizacijam daje, poleg že omenjenih pravic, tudi nekatere druge možnosti sodelovanja v sprejemanju odločitev na področju varstva okolja in oblikovanju okoljskih politik. Najpomembnejše poslanstvo okoljskih in naravovarstvenih nevladnih organizacij je torej vplivanje na oblikovanje politike in zakonodaje v Sloveniji, na ravni Evropske skupnosti in ozaveščanje javnosti na področju okolja in trajnostnega razvoja. Povečanje in vsebinsko poglobljanje sodelovanja države z NVO na področju okolja je nujen dolgoročen proces, pri čemer bo morala država posebno pozornost nameniti:

- zagotavljanju pogojev NVOjem za izvajanje participativne funkcije;
- razširitvi partnerstva iz države na lokalne skupnosti, ostala ministrstva (predvsem ministrstvo pristojna za šolstvo, zdravstvo, gospodarstvo, promet, informacijsko družbo), univerze in druge subjekte participacije (tudi sodelovanje med NVO in gospodarskim sektorjem npr. pri uvajanju okolju prijaznih tehnologij);
- obojestranskemu razumevanju procesa sodelovanja pri pripravi in sprejemanju pomembnih dokumentov (programov, usmeritev, zakonov), ki mora upoštevati določila Aarhuške konvencije predvsem glede zagotavljanja vseh potrebnih informacij, pomembnih za pripravo dokumenta, primerno dolga časovna obdobja za posamezne faze v postopku za pripravo in sprejem dokumentov, dovolj zgodnja in pravično vključitev javnosti v proces ter upoštevanje mnenj in pripomb NVOjev z jasnimi obrazložitvami v primeru nesprejema;

- spreminjanju splošne klime in vzorcev obnašanja glede vloge nevladnih organizacij ob polnem spoštovanju načel različnosti in komplementarnosti, zavzemanje za demokratične, na medsebojnem zaupanju temelječe procese sodelovanja.

Na podlagi izhodišč in z upoštevanjem načel so za krepitev delovanja okoljskih nevladnih predvideni naslednji ukrepi:

- zagotovitev dodatnih sredstev v okviru proračunske postavke, namenjene sofinanciraju dejavnosti okoljskih NVO ((več)letno programsko financiranje, letno projektno financiranje, financiranje koalicijskih in mrežnih projektov in programov),
- vzpostavitev oz. zagotavljanje sodelovanja na medresorskem nivoju,
- izvajanje rednih srečanj med Ministrstvom za okolje, prostor in energijo in NVO (polletna, letna srečanja oz. po izkazani potrebi),
- vzdrževanje proaktivnega informiranja o dejavnostih ministrstva (spletne strani, bilten Okolje&Prostor).

6. MEDNARODNE AKTIVNOSTI

Potreba po medsebojnem sodelovanju držav pri varovanju okolja izhaja iz same narave okoljskih vprašanj, pri majhnih in obenem tako raznolikih državah kot je Slovenija, pa še posebej prihaja do izraza. Veliko tovrstnega sodelovanja poteka na osnovi sklenjenih mednarodnih pogodb, mnogo pa tudi *ad hoc* - na podlagi vzajemno izkazanega interesa za sodelovanje.

Med najbolj konkretna vprašanja mednarodnega sodelovanja pri varovanju okolja sodijo tista, ki zadevajo obmejna območja in sosednje države. Večinoma se rešujejo na načine in po poteh, ki so ustaljene že dalj časa. Nobenega razloga ni videti za dvome, da bo tako tudi v prihodnje, zaradi krepitve stabilnosti območja in povezanosti v Evropsko unijo s tremi od štirih sosednjih držav je realno pričakovati še bolj neposredno in še bolj vsebinsko sodelovanje.

Slovenija leži tik nad zahodnim Balkanom, ki je bilo v deklaraciji ministrske konference »Okolje za Evropo« Kijev 2003 poleg vzhodne Evrope opredeljeno kot eno od dveh prednostnih območij za odločno ukrepanje in čimprejšnje korenite spremembe za izboljšanje stanja okolja²⁰. V skladu z načelom skupne vendar porazdeljene odgovornosti do vprašanj varstva okolja v mednarodni skupnosti je Slovenija zaradi svoje zemljepisne bližine in pridobljenih izkušenj pri izvedbi lastne tranzicije še posebno odgovorna za zagotavljanje podpore prizadevanjem za krepitev okoljske komponente trajnostnega razvoja na območju zahodnega Balkana. Pri tem nikakor ne gre zgolj za finančno pomoč. Prenos izkušenj iz obdobja tranzicije, pripravljenost za hiter nasvet v posameznih konkretnih primerih in pomoč pri vključevanju kake države ali regije z zahodnega Balkana v projekt, do katerega bi sicer imela težji dostop, so ukrepi, ki včasih na naši strani zahtevajo predvsem pripravljenost in delovni čas. Brez dvoma je v takšnih primerih razmerje med stroški na eni strani in koristnostjo ukrepa na drugi močno v prid slednjega.

Sodelovanje pri reševanju regionalnih in svetovnih problemov varstva okolja ni le del splošne zunanje politike, temveč glede na naravo okoljske problematike tudi neobhoden del vsake in s tem tudi slovenske nacionalne politike varstva okolja. V okviru dogovorjenih prioritet in načinov lahko vsaka država odloči, kje in s kakšnimi sredstvi bo za izboljševanje stanja na posameznih področjih dosegla kar največji učinek.

Z zaključkom svoje tranzicije je Slovenija prenehala prejemati mednarodno razvojno pomoč, na voljo ostajajo le še lastni potenciali in razvojni instrumenti Evropske unije. Vsakršna mednarodna izmenjava izkušenj in storitev bo v prihodnje še bolj kot doslej morala sloneti na lastnih močeh in še več kot to: na podlagi številnih mednarodnih dokumentov je Slovenija kot razvita država dolžna drugim državam zagotavljati razvojno pomoč. Za čim boljši učinek tovrstnih aktivnosti bi bilo optimalno, da bi bil na nacionalni ravni vzpostavljen konsenz glede prioritenih vsebinskih in zemljepisnih področij delovanja. Pri tem bi seveda veljalo upoštevati celoten sklop političnih in gospodarskih interesov Slovenije.

Fizična majhnost in finančne omejitve nobene suverene države ne odvezujejo politične odgovornosti za dogajanje na področju okolja v mednarodni skupnosti. Spremljati in ustrezno vključevati se je treba tudi v nekatera področja, za katera bi se nepozornemu opazovalcu utegnilo zdeti, da ob kopici konkretnih problemov ne sodijo v okvir neposrednih skrbi za varstvo okolja. Včasih pride do razmer, ko je na kocko postavljena naravna dediščina ali

²⁰ dokument ECE/CEP/94/Rev.1, točka 22

vrednote, ki ne glede na svoje nahajališče pripadajo celemu svetu. V takšnih primerih si prav nobena država ne bi smela dovoliti izmikanja pri odločanju, še posebno v primeru načelnih opredeljevanj o posameznih problemih v OZN ali v okviru konvencij, ki urejajo vprašanja okolja svetovnega pomena.

Članstvo v Evropski uniji lahko Sloveniji brez dvoma v marsičem olajša sodelovanje pri reševanju mednarodnih vprašanj varstva okolja, saj so možnosti pridobivanja informacij, izmenjava strokovnih mnenj, stališč in medsebojno zastopanje bistveno olajšane. Seveda pa to nikakor ni pravilo, na katerega bi se veljalo zanašati vedno in povsod. Potrebe in interesi posameznih držav se bodo ponekod še vedno razhajali, zato dolžnost in odgovornost za dogajanje na tem področju prej ko slej ostajata tam kot doslej.

6.1 SODELOVANJE IN VKLJUČEVANJE V MEDNARODNE OKOLJSKE SPORAZUME

Glede na to, da so bile zaradi potrebe po varstvu okolja v svetu že sprejete številne konvencije, ki dajejo temu varstvu pravni okvir tako na globalni kot na regionalni ravni, lahko današnji čas opredelimo bolj kot obdobje, ko je treba že sprejete mednarodne obveznosti temeljito izvajati. Slovenija je pogodbenica večine t.i. globalnih konvencij s področja okolja v okviru Združenih narodov, ki so nastale kot posledica potrebe po mednarodnem sodelovanju pri reševanju globalnih vprašanj varstva okolja in kasneje tudi uveljavitve ideje trajnostnega razvoja.

I. V naslednjih treh letih se bo Slovenija na globalni ravni aktivneje vključevala v implementacijo konvencij in protokolov s področja biotske raznovrstnosti, mednarodne trgovine z ogroženimi rastlinskimi in živalskimi vrstami, varstva zraka in podnebja ter prehoda nevarnih odpadkov preko meja.

Na področju ohranjanja biodiverzitete bo Slovenija zlasti aktivna pri izvajanju:

- Konvencije o biološki raznovrstnosti,
- Kartagenskega protokola o biološki varnosti.

Konvencija o biološki raznovrstnosti – je za Slovenijo začela veljati 9.7.1996. V letu 2004 je bilo v Kuala Lumpurju, Malezija 7. zasedanje konference pogodbenic, kjer je bilo kot ključna prioriteta nadaljnjega razvoja in izvajanja te konvencije dogovorjeno, da je treba do leta 2010 znatno zmanjšati izgubo biološke raznovrstnosti na globalni ravni. Pri tem je pomembno izvajati *in-situ* varstvo in zagotavljati trajnostno rabo komponent biološke raznovrstnosti. Ta cilj naj bi države dosegle med drugim tudi z ustanavljanjem zavarovanih območij povezanih v regionalne in globalne mreže teh območij.

Slovenija ima, poleg drugih, naslednja mokrišča, ki so biotsko izjemno raznovrstna:

- poplavna ravnica Mure,
- Drava od Maribora do Središča ob Dravi,
- Krakovski gozd,
- Dobrava in Jovsi,
- Ljubljansko barje,
- kraško porečje Ljubljanice s Cerkniškim in Planinskim poljem, Rakovim Škocjanom ter dolini Pivke in Nanošče,
- Bohinjsko jezero z zaledjem,
- Čezsoški prodi in Vrbulje.

Izmed teh območij bo Slovenija do leta 2008 predlagala vsaj 4 nove t.i. ramsarske lokalitete. To pomeni uvrstitev območij na seznam pomembnih mokrišč v okviru Ramsarske konvencije, zaradi česar se naravovarstveno stanje uvrščenih območij ne sme poslabšati. Do leta 2008 bodo v Sloveniji tudi pripravljeni načrti upravljanja in monitoring za območja v Natura 2000. Ta območja izpolnjujejo pogoje za različna zavarovanja in predstavljajo več kot 35% slovenskega ozemlja. Slovenija se bo za doseg cilja zmanjšanja izgub biološke raznovrstnosti usklajevala tudi na nivoju Evropske unije.

Kartagenski protokol o biološki varnosti - je za Slovenijo začel veljati 11. septembra 2003, v letu 2004 pa je bilo v Kuala Lumpuru prvo zasedanje pogodbenic. Pogodbenice so si postavile za cilj do naslednjega zasedanja pripraviti predlog mednarodnih pravil in postopkov na področju odgovornosti in nadomestil za škodo, ki nastane zaradi čezmejnega gibanja živih spremenjenih organizmov. Slovenija bo na tem področju sodelovala pri pripravi strokovnih podlag za mednarodna pravila in postopke na področju odgovornosti in nadomestila za škodo.

Konvencija o mednarodni trgovini z ogroženimi rastlinskimi in živalskimi vrstami – je za Slovenijo začela veljati 23.4.2000, od 2. do 14. oktobra 2004 pa bo v Bangkoku že 13. konferenca pogodbenic te konvencije. Na dnevni red tega zasedanja bo na pobudo Slovenije, po usklajevanju v Evropski uniji, uvrščen predlog za spremembo dodatka II h konvenciji in sicer prepoved trgovine z morskim datljem (*Lithophaga lithophaga*). Slovenija bo pripravila ustrezno gradivo za priročnik določanja (identification sheet) in informacijo o tej vrsti. Glede na dejstvo, da je Slovenija ena od pomembnejših držav uvoznic nekaterih rastlinskih vrst in vstopna država za trg EU, bo v naslednjem obdobju povečala svoje aktivnosti v Odboru za rastline (Plants Committee).

Konvencija ZN o spremembi podnebja – je za Slovenijo začela veljati 29. 2. 1996. V okviru te konvencije je za Slovenijo najpomembnejše izvajanje **Kjotskega protokola**, kljub temu, da še ne velja. Slovenija ga je ratificirala 2.8.2002. Slovenija bo na tem področju delovala v skladu s strategijo EU in bo usklajena stališča tudi zastopala na konferenci pogodbenic konvencije, ki bo od 6. do 17. 12. 2004 v Buenos Airesu. Pri izvajanju Kjotskega protokola bo v Sloveniji v naslednjem obdobju dana določena prioriteta uveljavljanju njegovih mehanizmov in sicer:

- mehanizma skupnega izvajanja - pogodbenice sodelujejo pri zmanjševanju skupnih antropogenih emisij toplogrednih plinov tako, da si med seboj delijo enote zmanjšanja emisij toplogrednih plinov kot rezultat skupnih projektov in
- mehanizma čistega razvoja - pomagati pogodbenicam, ki niso v aneksu I konvencije, da pridejo preko projektov s pogodbenicami, ki so v aneksu I do potrjenega zmanjšanja emisij toplogrednih plinov; pogodbenice iz aneksa I, udeleženke v teh projektih, pa lahko tako potrjeno zmanjšanje emisij toplogrednih plinov uveljavljajo kot del izpolnitve obveznosti za količinsko zmanjševanje emisij po protokolu.

Do leta 2005 bo v Sloveniji tudi vzpostavljen sistem trgovanja z emisijami kot tretjim mehanizmom izvajanja Kjotskega protokola. Nacionalni organ za potrjevanje projektov v okviru mehanizmov skupnega izvajanja in čistega razvoja, naj bi bil v Sloveniji vzpostavljen do leta 2008.

Slovenija je pogodbenica **Baselske konvencije o nadzoru prehoda nevarnih odpadkov preko meja in njihovega odstranjevanja** od 7. oktobra 1993. Letos pa bo v Ženevi od 25. do 29. oktobra 7. zasedanje pogodbenic te konvencije kjer bodo pogodbenice razpravljale tudi o programu izvajanja te konvencije do leta 2010. Posebna pozornost bo posvečena obstojnim organskim onesnaževalom (POP) in ravnanju z njimi. Slovenija se bo zavzemala za strateško povezovanje te konvencije s Stockholmsko konvencijo o obstojnih organskih onesnaževalih

(1. konferenca pogodbenic te konvencije bo maja 2005) in Rotterdamsko konvencijo o postopku soglasja po predhodnem obveščanju za določene nevarne kemikalije in pesticide v mednarodni trgovini (1. konferenca te konvencije bo septembra 2004), ki se vsaka na svojem področju ukvarjajo z obstojnimi organskimi onesnaževali. Tako povezovanje bi pomenilo celovit pristop k reševanju problematike obstojnih organskih onesnaževal, hkrati pa bi pocenilo delo in izboljšalo pretok informacij med strokovnjaki s tega področja.

II. Na regionalni ravni je zaradi pomena, ki ga ima voda, pomembno sodelovanje držav pri varstvu voda. Slovenija aktivno sodeluje pri izvajanju **Barcelonske konvencije o varstvu morskega okolja in obalnih območij Sredozemlja ter njenih protokolov**, ki za Slovenijo veljajo od leta 1994. V zadnjem času si je Slovenija pridobila pomembno vlogo pri izvajanju Mediteranskega akcijskega programa (MAP), kar se odraža zlasti s pripravo Načrta ravnanja v primeru onesnaženja zaradi nesreč v severnem Jadranu in Sporazuma med Slovenijo, Italijo in Hrvaško o izvajanju tega načrta. Ta sporazum namerava Slovenija podpisati v letu 2005 oziroma takoj, ko bodo za to izpolnjeni pogoji. Do leta 2005 bo tudi izdelan program upravljanja s slovensko obalo (CAMP). Cilj tega programa je zmanjšanje pritiskov in vplivov na morško okolje.

Sekretariat Barcelonske konvencije je tudi vključen v pripravo Strategije varstva morja, ki jo pripravlja Evropska komisija z namenom integracije evropske okoljske politike v različne sektorske politike. Na ta način želi EU doseči primerljive standarde v vseh morjih na območju Evrope. Strategija daje poudarek trajnostnemu upravljanju z morjem in preprečevanju onesnaževanja morskega okolja z nevarnimi snovmi. Novembra 2005 bo v Sloveniji 14. zasedanje konference pogodbenic konvencije, kjer bodo, poleg Strategije varstva morja, predstavljeni tudi prvi rezultati vplivov balastnih voda na severni Jadran in predlog načrta upravljanja z balastnimi vodami za ta del Jadrana.

Konvencija o sodelovanju pri varstvu in trajnostni uporabi reke Donave je za Slovenijo začela veljati 22. 10. 1998. Za izvajanje te konvencije je ustanovljena Mednarodna komisija za varstvo reke Donave. Decembra 2004 bo komisija organizirala ministrsko zasedanje na Dunaju, na katerem naj bi bil, med drugim, predstavljen tudi mednarodni načrt upravljanja povodja reke Donave. V pripravo tega zasedanja se je aktivno vključila tudi Evropska komisija.

Slovenija aktivno sodeluje pri izvajanju Donavske konvencije, pri čemer se naslanja na načela in vsebine Direktive 2000/60/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. oktobra 2000, ki določa okvir za delovanje Skupnosti na področju vodne politike. Dejavnost je pri koordinaciji aktivnosti usklajevanja nacionalnih načrtov upravljanja z vodami na celotnem povodju Donave in s tem pri pripravi skupnega mednarodnega načrta upravljanja z vodami.

Slovenija je imela tudi vodilno vlogo pri nastajanju **Okvirnega sporazuma o Savskem bazenu**, kjer gre za sodelovanje med državami bivše Jugoslavije (Slovenije, Hrvaške, Bosne in Hercegovine ter Srbije in Črne gore) v porečju Save in ga je v letu 2004 tudi ratificirala. Države podpisnice Okvirnega sporazuma o Savskem bazenu so izbrale Slovenijo za depozitarja. Slovenija aktivno sodeluje tudi pri vzpostavitvi Stalne komisije za reko Savo ustanovljene s sporazumom, ki bo v naslednjih letih pripravila program razvoja po načelih trajnosti za savsko porečje s poudarkom na rabi Save kot plovne poti.

III. Na bilateralni ravni Slovenija sodeluje na področju varstva okolja zlasti pri varstvu voda. Za varstvo, nadzor in monitoring za posamezne mejne reke z Italijo, Avstrijo, Madžarsko in Hrvaško ima Slovenija sklenjene dvostranske sporazume, za varstvo morja pa je sklenjen

tristranski sporazum med Slovenijo, Italijo in Hrvaško. Sodelovanje med sosednjimi državami se izvaja z vsakoletnimi zasedanji teh komisij, ki so ustanovljene s posameznimi sporazumi. Rezultati dela teh komisij so pri izvajanju evropskih predpisov s področja varstva voda za Slovenijo kot članico EU zelo koristni in uporabni. Dosedanje delo komisij z morebitnimi manjšimi dopolnili lahko razumemo kot primer dobre prakse za izvajanje Direktive 2000/60/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. oktobra 2000, ki določa okvir za delovanje Skupnosti na področju vodne politike. Slovenija bo v naslednjih letih še posebej okrepila tovrstno sodelovanje s sosednjimi državami.

Slovenija je tudi podpisala ali sprejela nekatere mednarodne sporazume, ki pa jih še ni ratificirala in sicer:

- Protokol o strateški presoji vplivov na okolje h Konvenciji o presoji čezmejnih vplivov na okolje,
- Protokol o registrih izpustov in prenosov onesnaževal,
- Protokol o odgovornosti in povračilu za škodo, ki je posledica prehoda nevarnih odpadkov preko meja in njihovega odstranjevanja,
- Protokol o vodi in zdravju h Konvenciji o varstvu čezmejnih vodnih tokov in mednarodnih jezer.

Pri odločanju o ratifikaciji teh mednarodnih sporazumov bo Slovenija sledila programu EU na tem področju.

Slovenija je sodelovala v postopku priprave Protokola o civilni odgovornosti in povračilu za škodo zaradi čezmejnih učinkov industrijskih nesreč na čezmejnih vodotokih h Konvenciji iz leta 1992 o varstvu čezmejnih vodnih tokov in mednarodnih jezer in h Konvenciji iz leta 1992 o čezmejnih učinkih industrijskih nesreč, ki je bil na voljo za podpis v Kijevu leta 2003, vendar se takrat ni odločila za njegov podpis. Do leta 2008 pa naj bi Slovenija tudi pripravila pobudo za pristop k temu protokolu.

7. KOMUNICIRANJE IN IZOBRAŽEVANJE

Pomembni premiki, ki so se v Sloveniji zgodili v zadnjem obdobju tudi na področju politike oz. delovanja državnih institucij, nas intenzivno pomikajo proti državam z dolgoletno tradicijo demokracije. Na ravni makrodružbenih dogajanj lahko govorimo o splošnem mednarodnem trendu gibanja k participatorni demokraciji in o naraščanju možnosti za sodelovanje civilne/strokovne javnosti v procesih političnega odločanja. Na mikro ravni pa s tem hkrati narašča tudi možnost vključevanja organizirane laične javnosti za preverjanje njihovih strokovnih odločitev. Formalne in neformalne oblike aktivne participacije postopoma nadomeščajo pasivno informiranje javnosti in se umeščajo kot pomemben segment celovite strategije odnosov z javnostmi. Sodelovanje javnosti je lahko učinkovito zgolj tedaj, kadar je del neke širše strategije in je vpeto v procese odločanja.

7.1 OBVEŠČANJE IN DOSTOP DO INFORMACIJ

Celovito in pravočasno obveščanje javnosti o aktivnostih na področju varstva okolja je enostranski proces, v katerem prejemnik praviloma ostane pasiven in pošiljatelj nima povratnih informacij o dosegu sporočila. Ob ustreznem zagotavljanju možnosti dostopa do okoljskih informacij pa predstavlja osnovni pogoj za nadgradnjo - prestop k dvosmernemu aktivnemu procesu: *komunikaciji*²¹.

Pravne možnosti dostopa do okoljskih informacij temeljijo na:

- Zakonu o varstvu okolja²², predvsem 1. in 2. odstavku 13. člena, ki deklarira, da so okoljski podatki javni, dostop do njih pa ima vsakdo v skladu z zakonom;
- Zakonu o dostopu do informacij javnega značaja²³, s katerim je bil na področju dostopa do informacij javnega značaja narejen velik korak. ZDIJZ je pravico posameznika do pridobitve informacije javnega značaja, za katero ima v zakonu utemeljen pravni interes, razen v primerih, ki jih določa zakon, konkretiziral na načelu odprtosti javne oblasti, začrtal širok krog zavezanih organov, izjeme pa določil taksativno;
- Konvenciji o dostopu do informacij, udeležbi javnosti pri odločanju in dostopu do pravnega varstva v okoljskih zadevah - Aarhuški konvenciji²⁴; konvencija pogodbenicam nalaga pri načrtih, programih in politikah v zvezi z okoljem, da javnosti zagotovijo potrebne informacije, sprejmejo ustrezne praktične in/ali druge ukrepe, da zagotovijo pregledno in pravično udeležbo javnosti pri pripravi načrtov in programov v zvezi z okoljem;
- tudi evropska Direktiva o dostopu do okoljskih informacij²⁵ deklarira, da povečan dostop javnosti do informacij o okolju in razširjanje teh informacij prispevata k boljši zavesti o okoljskih zadevah, svobodni izmenjavi mnenj, bolj učinkoviti udeležbi javnosti pri postopku odločanja o okoljskih zadevah in navsezadnje k boljšemu okolju (v pravni red držav članic naj bi bila prenešana leta 2005).

V pravnem smislu je torej narejen velik korak naprej k formaliziranju vsebinskih procesov obveščanja in dostopanja do okoljskih informacij, ki se v Sloveniji že odvijajo, hkrati pa predstavljajo dober pravni temelj za nadaljnje procese in aktivnosti krepitve participativne

²¹ Že v 39. členu Ustave RS je pravica svobode izražanja (del komunikacije) zapisana skupaj s pravico do pridobitve informacij javnega značaja.

²² Uradni list RS, 41/04

²³ Uradni list RS, 24/03

²⁴ Uradni list RS, 62/04

²⁵ 2003/4/EC

demokracije. Država sama spoznava, da se odločitve sprejemajo večinoma v stanju participativnega deficita, kar slabi njihovo moč. Izkušnje kažejo, da se odločitve, dosežene na temelju družbenega konsenza, uresničujejo hitreje in bolj učinkovito. Civilna družba je tako pomemben in perspektivno nujen udeleženec družbenega konsenza, kar je še posebej izpostavila Strategija Vlade RS za sodelovanje z nevladnimi organizacijami (2003), ki je tej obliki organizirane in registrirane javnosti pripoznala pomemben vpliv »na celovit in trajnostno naravnani družbeni razvoj, porast družbene blaginje, kakovosti življenja ter socialne varnosti«.

V odnosu med nevladnimi organizacijami in državo je tako na eni strani pomembno, da so nevladnim organizacijam dostopne informacije, s katerimi razpolaga država, na drugi strani pa tudi, da nevladne organizacije državo informirajo o svojih zaznavah, podatkih in ugotovitvah. Država mora biti zainteresirana za te podatke, zato so potrebne takšne spremembe vzorcev obnašanja in komuniciranja na obeh straneh, ki bodo vodile k partnerskemu sprejemanju in razumevanju različnosti, kar je pogoj za medsebojno zaupanje in konstruktivni dialog. Strah uradnikov pred aktivnostmi nevladnih organizacij bo morala nadomestiti informiranost in ozaveščenost o njihovi vlogi, pogosto čustveno aktivistični pristop nevladnih organizacij pa večja profesionalnost v izrabljanju možnih pravnih sredstev.

7.2 SODELOVANJE JAVNOSTI PRI ODLOČANJU

Za uspešno izvajanje trajnostnega razvoja je sodelovanje javnosti – ob predpostavki, da so vzpostavljeni mehanizmi, infrastruktura in zakonodaja, ki to omogočajo na vladni in civilni strani – ključno. Uravnoteženost ekonomskih, socialnih in okoljskih ciljev v strategijah trajnostnega razvoja ne more biti opredeljena samo s pomočjo politike in znanosti. Odločitve o razvojnih strateških usmeritvah namreč vključujejo vrednotenje, to pa zahteva sodelovanje prebivalcev. Zaradi tega je vključevanje različnih interesnih skupin ključnega pomena za oblikovanje odločitev od priprave do izvedbe. Prav zgodnje vključevanje in sodelovanje javnosti pri pripravi razvojnih strateških dokumentov zagotavlja, da ti dokumenti zadovoljujejo potrebe širšega števila ljudi, ustvarjajo pripadnost, zmanjšujejo interesne konflikte in večajo pobudo za udeležanje načrtov. Rezultat sodelovanja javnosti je uresničljiv dokument.

Nevladne organizacije so del organizirane oblike javnosti. Čeprav ne morejo nadomestiti sodelovanja javnosti v celoti, so pomembni akterji, ki lahko prispevajo znaten delež k pripravi, izvajanju in vrednotenju strateških dokumentov, zakonov in podzakonskih predpisov.

Sodelovanje NVO poleg tega tudi zagotavlja:

- v proces priprave dokumentov so vključena znanja in izkušnje, ki jih imajo NVO predvsem na lokalni ravni, kjer je znanje državnih in lokalnih uradnikov šibko,
- v proces so vključene tudi skupine, ki sicer nimajo formalnih možnosti za sodelovanje in so zaradi različnih razlogov marginalizirane,
- s sodelovanjem se krepi medsebojno zaupanje med sektorji, ne samo pri načrtovanju, temveč tudi pri udeležanju sprejetih odločitev,
- strateški dokumenti odsevajo vzajemne koristi različnih deležnikov (načelo zmagam – zmagaš),
- sodelujoče nevladne organizacije se identificirajo z dokumentom, poveča se pripadnost ter s tem možnosti za uspešno implementacijo,
- prioritetni izzivi so umeščeni v ustrezne politične razprave,

- oblikuje se jasna delitev odgovornosti med partnerji za izvajanje ukrepov strateškega dokumenta,
- vzpostavita se solidarnost in kohezija, ki povečata učinkovitost in zmanjšata riziko interesnih konfliktov kot zaviralcev razvoja.

CILJI:

- odpreti politični prostor za vse akterje civilne družbe
- dvigovanje kulture odprtosti in prostega dostopa do informacij
- zagotavljanje aktivne participacije različnih javnosti v zakonodajnih procesih ministrstva
- povezovanje različnih okoljskih akterjev
- proaktivna vloga okoljskih akterjev do množičnih medijev
- nadgradnja celovitega informacijskega sistema varstva okolja

Cilji bodo doseženi z naslednjimi ukrepi:

- medsektorsko povezovanje za izvajanje skupnih projektov
- uvajanje rednih delovnih srečanj MOPE-NVO in po potrebi tudi za druge interesne skupine
- vključevanje NVO v pripravo strateških dokumentov in predpisov
- prenos javnih funkcij na NVO (npr. okoljski informacijski center)
- spletne strani ministrstva povezati v enotno vstopno točko
- usposabljanje in ozaveščanje javnih uslužbencev na vseh nivojih glede pravice dostopa do okoljskih podatkov
- izdelava navodil o pridobivanju okoljskih informacij.

7.3 OZAVEŠČANJE

Eden od ukrepov doseganja ciljev trajnostnega razvoja je okoljsko ozaveščanje oz. krepitev zavesti o skupni odgovornosti za stanje v okolju in vzpodbujanje pripravljenosti za spreminjanje sistema vrednot in življenjskega sloga vseh prebivalcev Republike Slovenije.

V skladu s ključnimi okoljskimi prednostnimi nalogami EU in Nacionalnega programa varstva okolja bomo s pomočjo različnih komunikacijskih kanalov, orodij in aktivnosti skušali krepiti okoljsko in etično zavest ter razvoj vrednot in spremembe navad prednostno pri naslednjih področjih: podnebne spremembe, narava in biotska raznovrstnost, okolje in zdravje ter kakovost življenja, ravnanje z odpadki ter potrošništvo. Pri tem bomo aktivneje sodelovali predvsem z vsemi pomembnimi akterji varstva okolja ter znanstvenimi in raziskovalnimi institucijami, podjetji, in z namenom doseganja večjega učinka spodbujali povezovanje obstoječih ter razvoj novih programov na področju ozaveščanja. Konkretni cilji ozaveščanja in ukrepi so predstavljeni v posameznih poglavjih nacionalnega programa. Posebno pozornost bi morali nameniti še naslednjim ciljem:

- Zmanjšanje porabe vode v gospodinjstvih in onesnaževanja vodnih virov
- Zmanjšanje količin gospodinjskih odpadkov na izvoru, doslednejše ločevanje odpadkov v gospodinjstvih
- Povečanje uporabe alternativnih oblik mobilnosti in odgovornejša raba avtomobila
- Uveljavljanje principov trajnostne potrošnje in proizvodnje

Ukrepi, ki bodo omogočali doseganje ciljev so naslednji:

- Izvajanje kontinuiranih ozaveščevalnih tematskih kampanij v podporo normativnim in finančnim ukrepom
- Spodbujanje novih in integracija obstoječih programov ozaveščanja

- Spodbujanje partnerstev z deležniki
- Sodelovanje in spodbujanje lokalnih skupnosti pri promociji trajnostne mobilnosti in ozaveščanje o vplivih avtomobilskega prometa ter prednostih alternativnih načinov prevoza
- Uvajanje zelenih javnih naročil
- Ozaveščevanje širše javnosti o trajnostni potrošnji (priročniki)
- Spodbujanje promocije trajnostne proizvodnje
- Promocija/ozaveščanje o okolju prijaznem kmetovanju

7.4 VZGOJA IN IZOBRAŽEVANJE

Okoljska vzgoja in izobraževanje mora temeljiti na konceptu vseživljenjskega učenja, ki je vodilo v razvoju izobraževalnih sistemov v Evropi in po svetu.

Vseživljenjsko učenje na področju okolja bomo uveljavljali tako, da bomo predvsem:

- zagotavljali splošen in nenehen dostop do učenja za pridobitev ali obnavljanje znanj in spretnosti, potrebnih za trajnostni razvoj;
- dvignili raven vlaganj v človeške vire in razvijali nove modele (so)financiranja s posebnim poudarkom na javno-zasebnih partnerstvih in integriranih regionalnih strategijah;
- razvijali odprt, prilagodljiv in prehodni sistem izobraževanja in usposabljanja, ki bo vsakemu posamezniku oziroma skupini v vseh okoljih ponudil različne možnosti za izobraževanje in učenje ter priznavanje formalno, neformalno in informalno (naključno, priložnostno) pridobljenega znanja;
- razvijali učinkovite metode učenja in poučevanja in uporabo informacijsko-komunikacijskih tehnologij in storitev informacijske družbe ter zagotavljali kakovostno izobraževanje in usposabljanje strokovnih delavcev;
- razvijali pristope in modele za ugotavljanje in razvoj kakovosti okoljske vzgoje in izobraževanja na različnih ravneh izobraževalnega sistema,
- zagotavljali enostaven dostop do kakovostnega informiranja in svetovanja o učnih možnostih za vsa okolja.

Z okoljsko vzgojo in učenjem bomo zagotavljali pogoje in razmere za trajnejše zmanjšanje negativnih vplivov na naravo oziroma okolje v širšem pomenu. K temu bo pripomogla tudi pripravljenost vseh segmentov družbe, da spremeni obstoječi sistem vrednot in življenjski slog.

Za uspešno izvajanje procesov okoljske vzgoje in izobraževanja je nujno aktivno vključevanje in sodelovanje nosilcev pedagoškega dela, resornih ministrstev in pristojnih institucij, lokalnih skupnosti, nevladnih organizacij ipd. Prenos nekaterih izobraževalno-ozaveščevalnih javnih funkcij na nevladne organizacije kot dopolnilo formalnim procesom izobraževanja je lahko učinkovit ukrep pri krepitvi aktivne vloge posameznika pri varstvu okolja in narave, spreminjanju družbenih navad in uveljavljanju trajnostnega razvoja.

V skladu s ključnimi okoljskimi prednostnimi nalogami EU (podnebne spremembe, narava in biotska raznovrstnost, okolje in zdravje ter kakovost življenja, naravni viri in odpadki) ter vizijo (Razvoj Slovenije po načelih trajnostnega razvoja) so cilji okoljske vzgoje in izobraževanja v formalnem, neformalnem in informalnem učenju za vse starostne skupine v Republiki Sloveniji do leta 2008:

- Izboljšati splošno poznavanje okolja in zakonitosti trajnostnega razvoja;
- Uveljaviti koncept trajnostnega razvoja kot integralni del razvoja Slovenije;

- Zagotoviti sistemsko in infrastrukturno podporo obstoječim okoljskim programom, njihovo povezavo in razvoj novih;
- Vključiti okoljske programe in aktivnosti v obstoječe mreže in razvijati nove.

Ukrepi za doseganje navedenih ciljev so naslednji:

- Vzpostavitev in okrepitev medsektorskega povezovanja (MOPE- MŠZŠ);
- Priprava dodatnih okoljskih vsebin in njihova integracija v naravoslovne in družboslovne predmete v vse stopnje izobraževalnega sistema;
- Pripraviti ponudbo interdisciplinarnih seminarjev in delavnic za pedagoške delavce;
- Opredelitev vsebin za prenos javnih funkcij s področja vzgoje in izobraževanja v formalnih in neformalnih oblikah;
- Razvijati program Eko šol kot enega od načinov izvajanja vsebin 6. okoljskega akcijskega programa;
- Opiranje vzgojno-izobraževalnih procesov navzven predvsem na izvedbeni ravni;
- Priprava in vzpostavitev posebne spletne strani/ stičišča z zbirom aktivnosti s področja vzgoje in izobraževanja.

8. FINANCIRANJE

Vsled vse bolj restriktivne monetarne in fiskalne politike dobiva ekonomska politika varstva okolja oziroma uveljavitev ekonomskih instrumentov za izvajanje okoljevarstvene politike prioritetni pomen. Skladno z določili novega Zakona o varstvu okolja²⁶ povzročitelj obremenitve krije vse stroške predpisanih ukrepov za zmanjševanje onesnaževanja ter tveganja za okolje, rabo okolja ter odpravo posledic obremenjevanja okolja.

Da bi lahko "pokrili" razkorak med potrebnimi in zagotovljenimi finančnimi sredstvi nabora ukrepov za izvrševanje politike varstva okolja, ki jo po programski strani vključuje NPVO, bo omenjeni razkorak potrebno "pokriti" s progresivno vzpostavitvijo sistema "onesnaževalec plača", ki ni le vrsta fiskalnih virov, temveč pomeni predvsem povečanje učinkovitosti ravnanja fizičnih in pravnih oseb v okolju ter trajnostne rabe naravnih dobrin. Ekonomski instrumenti zagotavljajo vključitev okoljskih stroškov v poslovne stroške posameznih ekonomskih subjektov, hkrati pa so lahko ustrezna motivacija za zmanjševanje onesnaženja oziroma integracija ekonomske in okoljevarstvene politike.

Da bi zagotovili uresničevanje ciljev trajnostnega gospodarskega razvoja naj varstvo okolja postane ekonomska kategorija, ki bo povečala učinkovitost programsko zastavljenih prioritetnih ciljev politike varstva okolja že v kratkoročnem obdobju.

V skladu s prednostnimi ukrepi za spodbuditev razvoja okolja je torej potrebno povečati učinkovitost javnofinančnih sredstev in vzpostaviti pravne in ekonomske mehanizme za uveljavitev koncepta trajnostnega gospodarskega razvoja, ki naj posredno sledi nacionalnim prioritetam politike varstva okolja v skladu s cilji in za to predvidenimi ukrepi Nacionalnega programa varstva okolja. Omenjeno je možno ob vzpostavitvi sistematičnega spremljanja, analiziranja in projiciranja sprememb stanja okolja, kar bi omogočilo spremljanje izvajanja Nacionalnega programa varstva okolja in optimalnejše doseganje nacionalne politike varstva okolja.

V naslednjem kratkoročnem obdobju želi Ministrstvo za okolje, prostor in energijo v prvi vrsti preveriti učinkovitost obstoječih okoljskih dajatev (taksa za obremenjevanje zraka z emisijami CO₂, taksa za obremenjevanje voda, vodna povračila) in vzpodbujanje trajnostnega sistema ravnanja z odpadki in zmanjševanja količin odpadkov na izvoru, ki naj povrnejo stroške škode obremenjevanja okolja, povzročene v preteklem času in postanejo tako imperativ trajnostnega gospodarskega razvoja. V nadaljevanju se bo politika usmerila v vzpostavitev pravnih in ekonomskih mehanizmov za uveljavitev ekonomske cene rabe vode ter trajnostnega upravljanja z naravnim dobrom. Skrb za varstvo okolja narekuje spremembe v strukturi in usmeritvi posameznih že uvedenih okoljskih dajatev ter razširitev palete ekonomskih instrumentov varstva okolja skladno z opredelitvijo v predpisih, ki urejajo varstvo okolja: trgovanje s pravicami do emisije, finančna jamstva za namene varstva okolja, skupne naložbe v projekte zmanjšanja varstva okolja, uvedba znaka za okolje in sistema okoljskega vodenja organizacij. Skladno z usmeritvami 6. akcijskega okoljskega programa Skupnosti je ključna prioriteta NPVO dolgoročno ukinitvev za varstvo okolja negativnih subvencij; zato je visoko na listi prioritet politike varstva okolja v naslednjem kratkoročnem obdobju do leta 2008 tudi vzpostavitev okoljske reforme javnih financ.

²⁶ Uradni list RS, 41/04

8.1 PODNEBNE SPREMEMBE

Zmanjšanje emisij toplogrednih plinov

Zmanjšanje emisij toplogrednih plinov je tesno povezano s smerjo gospodarskega razvoja, ki določa način oskrbe z energijo ter njeno porabo v industriji in storitvenemu sektorju ter na drugi strani z načinom zadovoljevanja življenjskih potreb. Stroške in vire financiranja ukrepov za doseganje zmanjšanja emisij toplogrednih plinov so podrobneje opredeljeni v Operativnem programu.

V Sloveniji je že uveljavljenih nekaj instrumentov, ki so ciljno usmerjeni v doseganje ciljev politike na področju sprememb podnebja, kot npr. taksa za obremenjevanje zraka z emisijo ogljikovega dioksida ter takso za obremenjevanje okolja zaradi odlaganja odpadkov, ki cilja na zmanjšanje količine odloženih bio razgradljivih odpadkov. Že uvedeni so tudi drugi instrumenti: finančne spodbude oziroma subvencije promocije obnovljivih virov energije, ugodne odkupne cene za električno energijo od kvalificiranih proizvajalcev ter oprostitve plačila trošarinske dajatve za energente, katerim se v trošarinskem skladišču doda biogorivo kot pogonsko gorivo skladno z predpisi, ki urejajo plačilo trošarin.

Nov Zakon o varstvu okolja uvaja projektno naravnane mehanizme, katerih namen je doseganje zmanjšanja emisij toplogrednih plinov na stroškovno najugodnejši način in tako v začetku leta 2005 uvaja vzpostavitev trgovanja s pravicami emitirati toplogredne pline ter daje pravno podlago za stimuliranje skupnih naložb v projekte zmanjšanja obremenjevanja okolja (neposredne naložbe sredstev proračuna RS in občin v skupno naložbo, oprostitve ali zmanjšanje plačila okoljskih dajatev za skupno naložbo, odkup enot zmanjšanja emisij skladno z ratificirano in objavljeno mednarodno pogodbo).

Predviden povečan obseg proračunskih prilivov iz naslova zmanjšanja oprostitve plačila takse za omejevanje zraka z emisijo ogljikovega dioksida v prihodnjih letih do leta 2008, ko je predvideno, da vsi porabniki goriv za uporabo goriv plačajo v ceni za nabavo goriva v celoti tudi znesek omenjene takse bo omogočil povečanje obsega nepovratnih sredstev namenjenih za financiranje izvedbe ukrepov zamenjave uporabe fosilnih goriv z obnovljivimi viri energije oziroma subvencioniranja izrabe obnovljivih virov energije (kot so biomasa, sončna energija, geotermalna energija) pri obstoječih napravah za ogrevanje, ukrepov rekonstrukcije obstoječih naprav za oskrbo naselij s toplote ter izvedbo ukrepov zmanjšanja toplotnih izgub objektov, ki so v lasti Republike Slovenije in občin ter občanov.

Iz sredstev proračuna RS se bo v naslednjih letih financirala dejavnost službe za pripravo evidenc emisij toplogrednih plinov.

Snovi, ki povzročajo tanjšanje ozonskega plašča

Stroške izvajanja operativnega programa ravnanja s haloni in klorofluoroglikovodiki (CFC), ki se bodo pojavljali v povezavi z zajemanjem, zbiranjem, odstranjevanjem ter uničevanjem halonov, njihovim nadomeščanjem z nadomestnimi sredstvi oziroma nakupom nove opreme ter izvajanjem programov dodatnega usposabljanja in izpopolnjevanja za pridobitev ustreznih znanj za varno ravnanje z ozonu škodljivimi snovmi bodo morali kriti lastniki halonov in opreme iz lastnih sredstev.

8.2 NARAVA IN BIOTSKA RAZNOVRSTNOST

Ohranjanje biotske raznovrstnosti in naravnih vrednot

- Uveljavitev tržnih mehanizmov trajnostno naravnega upravljanja v parkih in zaščitениh območjih
- Uveljavitev koncesij za upravljanje parkov in zaščitениh območij
- Uveljavitev koncesij za rabo naravnih dobrin (voda, gramoz, gozdovi) in rabo naravnih vrednot, ki so v lasti lokalne skupnosti in države

Gozdovi

Prilagoditev (posodobitev) in izvajanje monitoringa poškodovanosti gozdov bo omogočilo financiranje s sredstvi proračuna RS in s pomočjo sredstev evropskih skladov.

Tla

Predviden pregled stanja onesnaženosti tal ter vzpostavitev državnega monitoringa tal bo v celoti financirano s sredstvi proračuna RS.

Gensko spremenjeni organizmi

Vzpostavitev monitoringa ravnanja z gensko spremenjenimi organizmi, pripravo nacionalne liste varnih gensko spremenjenih organizmov ter priprava pravil ravnanja in določitev meril vrednotenja eksternih stroškov za soobstoj bo v celoti financirano s sredstvi proračuna RS.

8.3 KAKOVOST ŽIVLJENJA

Vode

Skladno z določili novega Zakona o vodah²⁷ je uvedeno ekonomsko vrednotenje rabe vodnega ali morskega dobra ter plačilo za vodno pravico, ki jo je na podlagi vodnega dovoljenja ali koncesije v skladu z določbami novega Zakona o vodah potrebno pridobiti za vsako rabo vodnega ali morskega dobra, ki presega meje splošne rabe voda. Skladno z obveznostmi direktive Evropskega parlamenta in Sveta EU 2000/60/EC o skupni politiki do voda, ki določa okvir za delovanje Skupnosti na področju vodne politike ter Skupno strategijo o implementaciji Vodne direktive, ki jo v celoti povzema Zakon o vodah vsi uporabniki vode (gospodinjstva, industrijski sektor, kmetijstvo) plačevati ekonomsko ceno rabe vode skladno svoji rabi vode (količinski in kakovostni obremenitvi), torej ceno, ki bo poleg stroškov poslovanja oziroma obratovanja, kapitala ter (investicijskega) vzdrževanja, vključevala tudi okoljske stroške ter stroške izkoriščanja vode kot naravnega vira. Nov Zakon o vodah v slovenski pravni red skupaj s predvidenimi podzakonskimi akti vnaša vzpostavitev pravnih in ekonomskih mehanizmov za uveljavitev ekonomske cene vode ter proračunskega sklada za vode.

Vir financiranja ukrepov varstva voda na področju čiščenja in odvajanja komunalnih odpadnih voda je v preteklih letih predstavljala taksa za odpadno vodo, katere sredstva je zavezanec za plačilo lahko usmeril v izvajanje sanacijskih ali drugih del za zmanjšanje obremenjevanja voda do zneska sredstev, ki jih vloži v to izvedbo. Na podlagi zadovoljivih rezultatov in z namenom povečanja učinkovitosti javnofinančnih sredstev želi MOPE s spremembo pravne podlage, ki ureja takso za obremenjevanje voda, upravičene stroške za oprostitvev oziroma zmanjšanje plačila takse »vpeti« v prioritete Operativnega programa odvajanja in čiščenja odpadnih komunalnih in padavinskih voda, ki ga bo v kratkem sprejela Vlada RS. Poleg omenjenega mehanizma takse za odpadne vode je izgradnja infrastrukture za izvajanje javnih služb oskrbe s pitno vodo ter odvajanja in čiščenja odpadnih voda financirana

²⁷ Uradni list RS, 57/02

s sredstvi iz proračuna občin in sredstev proračuna RS za sofinanciranje, z evropskimi sredstvi kohezijskega sklada ter s pokrivanjem, sredstvi regionalnih državnih pomoči in sredstev regionalnih spodbud lokalnim skupnostim ter iz naslova pokrivanja investicijskih stroškov v delu cene za uporabe infrastrukture kot delu cene lokalnih gospodarskih služb varstva okolja. Omenjeni viri sredstev financiranja omenjenih ukrepov varstva voda se s tendenco povečevanja pričakujejo tudi v naslednjem srednjeročnem obdobju.

Pomemben element ekonomske politike varstva voda je tudi predvidena reorganizacija in racionalizacija javnih služb oskrbe prebivalstva s pitno vodo, izvajanja javne službe odvajanja in čiščenja odpadne komunalne in padavinske vode ter ustrezna politika cen lokalnih gospodarskih javnih služb varstva okolja.

Poleg investicijskih sredstev za financiranje izgradnje infrastrukture za izvajanje javne službe je z vzpostavitvijo proračunskega sklada za vode omogočena realizacija vlaganj v izgradnjo vodne infrastrukture, ki je neizogibna za urejanje voda in zagotavljanje primerne varstva pred škodljivim delovanjem voda. Sredstva proračuna RS se in se bodo v naslednjem obdobju usmerjala v financiranje vzpostavitve, posodobitve monitoringa kopalnih voda, nitratov v podzemnih vodah ter vseh ukrepov upravljanja voda (določitev karakteristik vodnih območij in vodnih teles za doseganje dobrega stanja voda ter priprava predlogov načrtov upravljanja voda).

Zrak

Nabor ukrepov vključuje pripravo operativnega programa za ohranjanje in izboljšanje kakovosti zunanjega zraka in posodobitev reprezentativne mreže merilnih mest za ugotavljanje kakovosti zunanjega zraka kar bo v celoti bremenilo odlive proračuna RS.

Zmanjšanje emisij SO₂, NO_x, CO iz obstoječih velikih kurilnih naprav bo dosežen z ustreznimi ukrepi upravljavcev naprav vključujoč pokritje stroškov prilagoditve.

Kemikalije

Medtem ko bo vzpostavitev sistema ravnanja s kemikalijami (registracija, evalvacija, avtorizacija kemikalij) kakor tudi vzpostavitev sistema za nadzor ter organizacija strokovno svetovalne službe za pomoč proizvajalcem, uvoznikom in uporabnikom kemikalij v celoti financirana iz proračunskih postavk Urada za kemikalije v okviru Ministrstva za zdravje, bodo stroški ukrepov za prilagoditev in ustrezno zmanjšanje izpustov gospodarskih družb, ki omenjene snovi proizvajajo oziroma dajejo v prost promet ali uporabljajo v celoti bremenili omenjene povzročitelje obremenjevanja skladno s uveljavitvijo načela plačila za obremenjevanje.

Hrup

Izdelava strateških kart hrupa za določene aglomeracije kot ključni ukrepi, predvideni na področju bodo v naslednjem srednjeročnem obdobju financirana s sredstvi proračunskih postavk proračuna MOPE.

Elektromagnetna sevanja

Na področju elektromagnetnega sevanja bodo sredstva proračuna RS v naslednjem srednjeročnem obdobju namenjena financiranju posnetku stanja obremenjenosti okolja z visokofrekvenčnimi viri EMS, visokonapetostnimi viri nizkofrekvenčnih virov EMS ter vzpostavitev in vzdrževanje enotnega informacijskega sistema ter za tipsko certificiranje virov sevanja.

Okolje v urbanih območjih

8.4 ODPADKI IN INDUSTRIJSKO ONESNAŽEVANJE

Odpadki

Rekonstrukcija in širitev obstoječih odlagališč, izgradnja nove infrastrukture za obdelavo, predelavo in odstranjevanje odpadkov prioriteto kot regijskih centrov za ravnanje z odpadki in državnih naprav za termično obdelavo odpadkov so ukrepi na področju ravnanja z odpadki, ki bodo delno financirana s sredstvi proračuna RS, sredstvi občinskih proračunov in sredstvi evropskega kohezijskega sklada.

Da bi pospešili izvedbo omenjenih ukrepov ter z namenom povečanja učinkovitosti javnofinančnih sredstev želi MOPE sredstva zbrana iz naslova takse za odlaganje odpadkov usmeriti oziroma »vpeti« v izvajanje prioritarnih ukrepov opredeljenih v Operativnem programu ravnanja s komunalnimi odpadki tako, da bodo upravičeni stroški za oprostitve takse za odlaganje odpadkov opredeljeni kot investicijski stroški infrastrukture skladno s prioriteta Operativnega programa na področju izvajanja javne službe zbiranja, predelave in odstranjevanja komunalnih odpadkov v skladu s predpisi, ki urejajo oskrbovalne in organizacijske standarde javne službe. V prihodnjih letih se pričakuje tudi reorganizacija in racionalizacija javnih služb zbiranja, predelave in odstranjevanja komunalnih odpadkov ter ustrezno politika cen javne službe.

Zmanjšanje količin odpadkov na izvoru oziroma trajnostnega načina ravnanja z odpadki je vzpodbudila in pospešila uvedba ekonomskih instrumentov na področju: že uvedeni taksi za obremenjevanje okolja zaradi uporabe mazalnih olj in taksi za obremenjevanje okolja zaradi nastajanja izrabljenih motornih vozil se bo pridružila še taksa na obremenjevanje okolja zaradi nastajanja odpadne elektronske opreme in izdelkov bele tehnike.

Proračun RS v svojih proračunskih postavkah za naslednja leta poleg investicijskih transferov financiranja izgradnje infrastrukture javne službe zbiranja in odlaganja komunalnih odpadkov in dokončne sanacije odlagališč gubrona v Metavi in odlagališča Globovnik vključuje tudi financiranje vzpostavitve enotnega informacijskega sistema zbiranja in zajema izrabljenih motornih vozil, odpadne električne in elektronske opreme ter izrabljenih avtomobilskih gum na ozemlju RS.

Industrijsko onesnaževanje

9. SPREMLJANJE IZVAJANJA

Poročilo o stanju okolja 2002 (PSO 2002) in vrednotenje na podlagi izbranih indikatorjev sta podala osnovo za pripravo in usmeritve NPVO ter definiranje konkretnih ukrepov za naslednje obdobje. Tudi v bodoče je spremljanje izvajanja NPVO predvideno s pripravo poročila o izvajanju NPVO, ki je skladno z zakonom o varstvu okolja sestavi del poročila o okolju. V ta namen je pripravljena tabela opredelila spremljanje izvajanja v obliki doseganja zastavljenih ciljev ali izvajanja opredeljenih ukrepov do določenih rokov. V njej so po posameznih področjih prevzeti cilji in ukrepi, ter ukrepi v podporo izvajanja programa, ki se nanašajo predvsem na promocijo in izobraževanje na področju varstva okolja.

Opredeljen je tudi začetni nabor indikatorjev, s katerimi bomo spremljali stanje okolja, pritiske na okolje, trende in spremembe v okolju in s tem tudi izvajanje zastavljenih ciljev v NPVO. Skladno z razvojem indikatorjev v okviru Evropske skupnosti, se bo njihov nabor usklajeval tudi na nacionalni ravni. Indikatorji so tako, kot je to bilo že pri PSO 2002, mednarodno primerljivi v okviru Evropske unije, saj bodo uporabljeni metodološki listi Evropske agencije za okolje, ki rabijo za pripravo poročil o okolju držav članic EU. Gre torej tudi za sočasno izvajanje redne državne obveznosti Slovenije glede poročanja Evropski komisiji in Evropski agenciji za okolje ter v okviru predpisanih t.i. strukturnih indikatorjev tudi za spremljanje in poročanje glede doseganja ciljev Lizbonske strategije na področju okolja.

Na podlagi ugotovitev o izvajanju NPVO se sprejmejo potrebni ukrepi za prilagajanje morebitnim novim razmeram.

Tabela 2: Spremljanje izvajanja ukrepov in/ali doseganja ciljev po področjih:

Podnebne spremembe

področje	Spremljanje izvajanja ukrepov oziroma doseganja ciljev	Roki	Indikatorji (po mednarodni metodologiji)
Zmanjševanje emisij toplogrednih plinov	- zmanjšanje emisij toplogrednih plinov za 8 % v obdobju 2008-2012 glede na leto 1986 - organizacija službe za pripravo evidenc emisij TGP ter vzpostavitev registra v okviru Agencije RS za okolje ter priprava državnega poročila - vzpostavitev sistema trgovanja s pravicami emisij	2008–2012 2004 2005	- Emisije toplogrednih plinov - Padavine in temperature - Spreminjanje obsega ledenika - Energetska intenzivnost
Snovi, ki povzročajo tanjšanje ozonskega plašča	- zajem halonov iz odpadnih naprav in opreme in okolju varno skladiščenje, - zamenjava z nadomestnimi sredstvi in prenehanje uporabe halonov za namene »nujne uporabe in dokončna odstranitev in uničenje halonov - objava seznama vzdrževalcev opreme, ki izpolnjujejo zahtevane pogoje za ravnanje z ozonu škodljivimi snovmi, - vpeljava ustreznih nadomestnih analiznih metod, ki ne temeljijo na uporabi CFC ter prenehanje uporabe obnovljenih CFC za vzdrževanje hladilnih naprav, proizvedenih pred 3.1.1998, - prenehanje uvoza CFC in izdelkov zaradi potreb bistvenega pomena ter uporaba ustreznih MDI brez CFC, - dokončen zajem CFC iz hladilno zamrzovalnih in klimatskih naprav	2004 2005 2004 2004 2005 2012	- Poraba snovi, ki povzročajo tanjšanje ozonskega plašča

Narava in biotska raznovrstnost

področje	Spremljanje izvajanja ukrepov oziroma doseganja ciljev	Roki	Indikatorji (po mednarodni metodologiji)
Narava			²⁸
1. Ohranjanje biotske raznovrstnosti	Priprava in sprejem operativnega programa za ohranjanje biotske raznovrstnosti z ukrepi: - sprejetje načrtov upravljanja, določitev upravljavcev za območja Natura 2000 - vzpostavitev centralne enote za zavarovana območja, povečanje deleža zavarovanih območij različnih kategorij za 5% ter usklajevanje dveh ustanovitvenih aktov za širša zavarovana območja in 20 za ožja zavarovana območja - vključitev površin, pomembnih za ohranjanje biotske raznovrstnosti v kmetijsko okoljske ukrepe Programa razvoja podeželja - dograditev in izpopolnitev sistema izplačevanja odškodnin - vzpostavitev standarda za zadrževanje živali v ujetništvu - vzpostavitev sistema spremljanja stanja biotske raznovrstnosti na osnovi sklopa kazalcev - izobraževanje in ozaveščanje o pomenu biotske raznovrstnosti s poudarkom na omrežju Natura 2000	2005	Biodiverzitetni index Zavarovana območja Stanje najbolj ranljivih sestavin biotske raznovrstnosti (vrst in habitatnih tipov) Stanje ohranjenosti nekaterih pogostih vrst in habitatnih tipov, ki lahko nakazujejo spremembe v stanju manj ranljivih sestavin biotske raznovrstnosti
- Velike zveri	Priprava in sprejem operativnega programa upravljanja populacij velikih zveri (medved, volk, ris)	2005	
- Tujerodne vrste	Priprava in sprejem operativnega programa ravnanja s tujerodnimi invazivnimi vrstami	2006	Stanje nekaterih invazivnih tujerodnih vrst

²⁸ Glej tudi Prilogo 2

2. Ohranjanje naravnih vrednot	Priprava in sprejem operativnega programa varstva naravnih vrednot z ukrepi: - vzpostavitev pogodbenega varstva oz. skrbništva - zavarovanje naravnih vrednot kot ožja zavarovana območja ali v okviru širših zavarovanih območij - obnovitev, ureditev oz. zaščita naravnih vrednot - vzpostavitev sistema ex-situ varstva za minerale in fosile - izpopolnitev informacijskega sistema za naravne vrednote - izobraževanje in ozaveščanje o pomenu varstva naravnih vrednot	2006	
Gozdovi			
	- vzpostavitev državne mreže za monitoring poškodovanosti gozdov ter spremljanje stanja in vrednotenje poškodovanosti gozdov	2004–2008	Poškodovanost gozdov in osutost dreves
Tla			
	- zaključiti s pregledom stanja onesnaženosti tal - vzpostavitev državnega monitoringa tal	2008 2006	Raba tal in pokrovnost Onesnažena območja
Gensko spremenjeni organizmi			
	- imenovanje institucije (Nacionalni inštitut za biologijo) za pooblaščen kontrolni in referenčni laboratorij za preverjanje in analizo GSO - vzpostavitev monitoringa ravnanj z GSO - priprava nacionalne liste varnih GSO in njena vključitev v javne evidence registra informacijskega sistema za biološko varnost - priprava pravil ravnanja in določitev meril vrednotenja eksternih stroškov za soobstoj	2005 2006 2006 2006	

Kakovost življenja

področje	Spremljanje izvajanja ukrepov oziroma doseganja ciljev	Roki	Indikatorji (po mednarodni metodologiji)
Vode			
1. Upravljanje z vodami	- določitev teritorialnih in institucionalnih podlag za upravljanje z vodami - določitev karakteristik vodnih območij (ekoregij, tipologije vodnih teles, varstvenih območij, obremenitev in vplivov) in določitev vodnih teles za doseganje dobrega stanja voda - postavitve programov za izvajanje monitoringa stanja vseh vodnih teles - predstavitev predloga načrta upravljanja voda in posvetovanje z javnostmi - objava načrtov upravljanja z vodami (NUV na vodnem območju Donave in na vodnem območju Jadranskih rek z morjem)	2004 2005 2006 2006 2009	
2. Varstvo voda:			
- nitrati iz kmetijskih virov	- vključitev izplačil za izpolnjevanje zahtev Nitratne direktive v Program razvoja podeželja - izdelava programov prilagoditev za 21 velikih živinorejskih obratov	2004–2006 2007	- Izvajanje nitratne direktive - Nitrati v podzemnih vodah
- čiščenje in odvajanje komunalnih odpadnih voda	- izgradnja čistilnih naprav s pripadajočim kanalizacijskim omrežjem za območja poselitve > 100.000 PE - izgradnja čistilnih naprav s pripadajočim kanalizacijskim omrežjem za območja poselitve 15.000 – 100.000 PE - izgradnja čistilnih naprav s pripadajočim kanalizacijskim omrežjem za območja poselitve 2.000 – 15.000 PE - izgradnja čistilnih naprav s pripadajočim kanalizacijskim omrežjem za območja poselitve > 10.000 PE na občutljivih območjih	2005 2010 2015 2008	- Poraba mineralnih gnojil - Bilanca hranil - Hranila v rekah - Kakovost vodotokov - BPK in amoniak

- izpusti nevarnih snovi	- priprava seznama onesnaževal pomembnih za RS	2004	v vodotokih
	- izvajanje preglednega monitoringa površinskih voda za prednostne nevarne snovi	2005–2006	
	- določitev oz. modifikacija standardov kakovosti za te snovi	2006	
	- določitev ukrepov glede na stanje voda	2007–2008	
	- na območju Idrije in Soče preučevanje transporta in depozicije živega srebra v rekah, rečnih naplavinah in v prsti ter akumulacije živega srebra v prehranjevalnih verigah kopenskih in vodnih ekosistemov	2004–2008	- Čiščenje odpadnih voda
	- vzpostavitev sistema za zbiranje amalgamov iz zobozdravstvenih ordinacij	2005	- Fosfor v jezerih
	- identifikacija vseh virov onesnaževanja z nevarnimi kloriranimi ogljikovodiki in ugotavljanje stanja	2005	- Pesticidi v podzemnih vodah
	- doseganje mejnih emisijskih vrednosti za emisije tetrakloroetilen v kemičnih čistilnicah in uporaba najboljših dostopnih tehnologij za kemično čiščenje	2007	- Kakovost pitne vode
- vodovarstvena območja	- Vzpostavitev registra vodovarstvenih območij	2004	- Kakovost kopalnih voda
	- Sprejem predpisa za vzpostavitev režima na vodovarstvenih območjih za več kot 15.000 PE	2005	- Hranila v obalnih vodah
	- Sprejem predpisa za vzpostavitev režima na vodovarstvenih območjih za manj kot 15.000 PE in kjer so že izdelane strokovne podlage	2007	- Nevarne snovi v morskih organizmih
- kopalne vode	- vzpostavitev monitoringa in vrednotenje kakovosti kopalnih voda ter vzpostavitev baze podatkov o kakovosti kopalnih voda in sistema obveščanja preko medijev	2004	- Klorofil v somornici, obalni in morski vodi
	- pregled vplivnega območja za posamična območja kopalnih voda ter morebitni dodatni monitoring v primeru higienske neustreznosti vod	2004–2006	
	- priprava programa ukrepov v primeru higienske neustreznosti vode	2007	
- varstvo voda za življenje rib	- določitev salmonidnih in ciprinidnih voda	2004	- Nenamerno izlitje nafte iz ladij
	- vzpostavitev monitoringa in vrednotenje kakovosti ter vzpostavitev baze podatkov o kakovosti sladkih voda, ki jih je treba zavarovati ali izboljšati, da se omogoči življenje rib	2004	
	- priprava programa ukrepov v primeru preseganja mejnih vrednosti	2007	

- varstvo voda za življenje in rast morskih školjk in polžev - varstvo morja	- vzpostavitev monitoringa in vrednotenje kakovosti ter vzpostavitev baze podatkov o kakovosti morja, da se omogoči življenje in rast lupinarjev - priprava programa ukrepov v primeru v primeru preseganja mejnih vrednosti - ustanovitev javne službe varstva obalnega morja - program za izvajanje strategije morij EU	2004 2008 2006 2009	
3. Raba vode	- priprava operativnega programa vodooskrbe - analiza rabe vode - priprava in uvedba instrumentov za določanje ekonomskih cen vode za vse vrste rabe	2004 2004 2010	- Index rabe vode
4. Urejanje voda	- načrt optimiranja mreže hidrološkega monitoringa za potrebe ocenjevanja količinskega stanja voda - načrt prilagoditve mreže merilnih mest hidroloških in meteoroloških parametrov za potrebe napovedovanja ekstremnih hidroloških pojavov na porečju Save - uvedba konceptualnega hidrološkega modela za kontinuirano napovedovanje vodnih količin na porečju Save in porečju Mure - nacionalna vodna bilanca za obdobje 1971-2000 (publikacija) - priprava operativnega programa za zmanjšanje posledic hidroloških suš - priprava operativnega programa zmanjševanja škodljivega delovanja voda: - varstvo pred poplavami - varstvo pred plazovi	2005 2008 2008 2006 2005 2005 2006	- Letni nivo podtalnic - Letni rečni odtok

področje	Spremljanje izvajanja	Roki	Indikatorji (po mednarodni metodologiji)
Zrak			
	- priprava operativnega programa za ohranjanje in izboljšanje kakovosti zunanjega zraka (vključno s posodobitvijo reprezentativne državne mreže merilnih mest za ugotavljanje kakovosti zunanjega zraka) - Doseganje mejnih oz. ciljnih imisijskih vrednosti za: - SO₂, PM10 in CO - NO_x, NO₂, Pb, benzen in ozon - priprava operativnega programa za zmanjšanje nacionalnih emisij za SO₂, NO_x, HOS in NH₃ in doseganje ciljnih vrednosti: - SO₂ – na 27 kt (z 71 kt v 2002) - NO_x – na 45 kt (z 58 kt v 2002) - HOS – na 40 kt (38 kt v 2002) - NH₃ – na 20 kt (19 kt v 2002) - zmanjševanje emisij SO₂, NO_x, CO in prahu iz starih in obstoječih velikih kurilnih naprav v Sloveniji	2005 2005 2010 2004 2010 2008	- Pogostost prekoračitev mejnih vrednosti za ozon, SO₂, NO₂, PM10 - Emisije SO₂ - Emisije NO₂ - Emisije NH₃ - Emisije HOS - Emisije SO₂ in NO₂ iz energetike
Kemikalije			
	- vzpostavitev sistema ravnanja s kemikalijami (registracija, evaluacija, avtorizacija kemikalij - REACH) - vzpostavitev administrativno-nadzornega sistema za nadzor in izvajanje nove kemijske zakonodaje in strokovno-svetovalnih služb za pomoč proizvajalcem, uvoznikom in uporabnikom snovi pri izvajanju kemijske zakonodaje - priprava operativnega programa prepovedi in/ali omejitve proizvodnje, dajanja v promet in uporabo ter zmanjševanja izpustov obstojnih organskih onesnaževal ter ukrepov glede odpadkov, ki take snovi vsebujejo	2007 2005–2006 2005	

Hrup			
	- Izdelava strateških kart hrupa za aglomeracije z več kot 250.000 prebivalci, za kraje blizu glavnih cest, ki imajo letni pretok vozil več kot 6 mio, za kraje blizu glavnih železnic z več kot 60.000 prevozov letno in za okolico največjega letališča	2007	
	- Izdelava strateških kart hrupa za aglomeracije z več kot 100.000 prebivalci, za kraje blizu glavnih cest, ki imajo letni pretok vozil več kot 3 mio, za kraje blizu glavnih železnic z več kot 30.000 prevozov letno	2012	
Elektromagnetno sevanje			
	- posnetek stanja obremenjenosti okolja z visokonapetostnimi viri nizkofrekvenčnih virov EMS - posnetek stanja obremenjenosti okolja z visokofrekvenčnimi viri EMS - vzpostavitev in vzdrževanje enotnega prostorskega informacijskega sistema - tipsko certificiranje virov sevanja za mobilno telefonij - promocija znanstvenih izsledkov in izhodišč ključnih mednarodnih organizacij - s področja EMS (Forum EMS), izobraževanje prebivalstva o problematiki EMS (informiranje in ozaveščanje) in izobraževanje delavcev v nadzornih ter upravnih službah na državni in lokalni ravni	2004 2005 2005 2008 2005–2006	
Okolje v urbanih območjih			
	- priprava operativnega programa o okolju v urbanih območjih (vključno s predlogom vzpostavitve sistema in načrta upravljanja z okoljem in načrta za trajnostni transport za mesti Ljubljana in Maribor) - izdelava operativnega programa za trajnostno gradnjo	2006 2006	- indikatorji urbanega okolja

Odpadki in industrijsko onesnaževanje

področje	Spremljanje izvajanja ukrepov oziroma doseganja ciljev	Roki	Indikatorji (po mednarodni metodologiji)
Odpadki			
- odstranjevanje odpadkov	- zapiranje obstoječih odlagališč, za katera je prilagajanje veljavnim predpisom ekonomsko neupravičeno ali tehnično težko izvedljivo - rekonstrukcija in širitev obstoječih odlagališč, ki bodo obratovala do konca leta 2008 - izgradnja nove infrastrukture za obdelavo, predelavo in odstranjevanje odpadkov prioriteto kot regijskih centrov za ravnanje z odpadki in državnih naprav za termično obdelavo - v postopke pred odstranjevanjem odpadkov usmeriti vsaj 55% ali več od nastalih količin komunalnih odpadkov in jih (v neto iznosu) snovno izrabiti vsaj 42% ali več, - izločiti vse kuhinjske odpadke in jih biološko predelati - obdelati preostanke odpadkov tako, da vsebnost TOC ne bo presegala 5% - termično obdelati preostanke odpadkov, kjer mejne vrednosti 5% TOC z drugimi postopki ni mogoče doseči in tiste organske odpadke pri katerih je taka obdelava nujna - zmanjšati količine odloženih bioodpadkov od 47% v strukturi odloženih odpadkov na 16% do leta 2013 ali 2015, oziroma v povprečju 5% letno - zmanjšati potencial nastajanja in emisij TGP za 1162 kt CO₂ ekvivalentov do leta 2012		- Odloženi nenevarni odpadki
- komunalni odpadki	Priprava operativnega programa zbiranja komunalnih odpadkov s cilji: - postavitve zbiralnic za ločene frakcije komunalnih odpadkov na vsakih 500 prebivalcev v strnjenih območjih poselitve - postavitve zbirnih centrov za zbiranje ločenih frakcij komunalnih odpadkov po prinašalnem sistemu praviloma v vsaki občini, na vsakem območju strnjene	2004	- Nastajanje komunalnih odpadkov

	poselitve z več kot 8.000 prebivalci in v večjih poselitvenih aglomeracijah na vsakih 80.000 prebivalci - vzpostavitev zbiralnic nevarnih frakcij komunalnih odpadkov na vsakem območju strnjene poselitve z več kot 25.000 prebivalci in v večjih poselitvenih aglomeracijah na vsakih 60.000 prebivalcev - vzpostaviti dopolnilni sistem zbiranja ločenih frakcij komunalnih odpadkov s premičnimi zbiralnicami - vzpostaviti sistem zbiranja organskih kuhinjskih odpadkov iz gostinstva in gospodinjstev ter njihovo biološko predelavo, - zagotoviti biološko predelavo bioloških kuhinjskih odpadkov iz gospodinjstev v hišnih kompostnikih, v malih komunalnih kompostarnah na območjih poselitve z več kot 10 prebivalci/ha in več kot 500 prebivalci ter prevzemanje in zagotavljanje biološke predelave na gosteje poseljenih in večjih območjih		
- nevarni odpadki	Priprava operativnega programa ravnanja z nevarnimi odpadki s cilji: - zmanjšati nastajanje količin nevarnih odpadkov, 5 % do 10 % na letni ravni - zagotoviti 80 % predelavo z domačimi zmogljivostmi - zagotoviti dokončno odstranjevanje nevarnih odpadkov, kadar domače zmogljivosti ne obstajajo, v okviru infrastrukture znotraj EU, in sicer do 20 % nastalih nevarnih odpadkov - doseči vsaj 2 kg zbranih nevarnih frakcij na leto na prebivalca letno v okviru izvajanja lokalnih javnih služb ravnanja s komunalnimi odpadki -	2005	- Nastajanje nevarnih odpadkov - Uvoz in izvoz nevarnih odpadkov
- odpadna embalaža	- 50 % predelane skupne mase odpadne embalaže - 60 % masni delež predelane odpadne embalaže	2007 2012	
- odpadna olja	- nadgradnja obstoječega sistema ravnanja z odpadnimi olji za povišanje stopnje količin zbranih odpadnih olj s sedanjih 35% na 50% nastalih količin odpadnih olj - dokončna sanacija odlagališč gudrona v Pesnici, Studencih in Bohovi, ureditev odlagališča nevarnih odpadkov v Metavi, sanacija odlagališča Globovnik, sanacija odlagališč komunalnih odpadkov, ki se bodo zaprla do leta 2008	2006 2008	- Odpadna olja

- odpadne baterije in akumulatorji	- uvedba sistema celovitega ravnanja z odpadnimi baterijami in akumulatorji ter vzpostavitev evidence baterij in akumulatorje	2006	
	- prepoved trženja baterij s presežno dopustno vsebnostjo težkih kovin in uvajanje posebnega označevanja baterij	2006	
- PCB/PCT	- odstranitev PCB polnitev in dekontaminacija PCB naprav, ki vsebujejo manj kot 500 mg PCB/kg ter izdelava celovitega načrta za zbiranje in odstranjevanje	2006	
	- odstranitev PCB polnitev in dekontaminacija PCB naprav, če je koncentracija PCB v polnitvah večja od 500 mg/kg	2010	
- gradbeni odpadki (vključno z azbestnimi odpadki)	- vzpostavitev in delovanje učinkovitega sistema ravnanja z gradbenimi odpadki	2007	
	- popis objektov in naprav, ki imajo vgrajenih več kot 1.000 kg materialov, ki vsebujejo azbest		
	- priprava tehničnih navodil za izvajanje del odstranjevanja azbesta iz objektov in naprav, kadar se izvajajo dela manjšega obsega		
	- zagotavljanje doslednega ločevanja azbestnih odpadkov od ostalih gradbenih odpadkov pri izvajanju gradbenih del		
	- zagotavljanje odstranjevanja azbestnih odpadkov		
- odpadki iz proizvodnje TiO ₂	- dokončna sanacija obstoječih odlagališč mokre sadre in prehod na novo tehnologijo, tj. suhega odlaganja sadre	2007	
- izrabljena motorna vozila	- vzpostavitev enotnega sistema zbiranja na celotnem območju RS in 100 % zajem izrabljenih motornih vozil	2004	
	- doseganje deležev ponovne uporabe, predelave in reciklaže - 85 %	2006	
- izrabljene avtomobilске gume	- vzpostavitev enotnega sistema zbiranja na celotnem območju RS	2004	

- odpadna električna in elektronska oprema	- vzpostavitev sistema zbiranja na celotnem območju RS s ciljem zbrati - zbrati vsaj 4 kg na prebivalca/leto - doseganje deležev ponovne uporabe, predelave in reciklaže – 50 % za male in 75 % za velike gospodinjske pripomočke oz. naprave	200 2007 2007	
Industrijsko onesnaževanje			
	- uvajanje najboljših razpoložljivih tehnik in izdaja okoljevarstvenih dovoljenj za velike industrijske obrate/naprave (ok. 150 obratov/naprav)	2007	

Ukrepi v podporo izvajanja NPVO

področje	Spremljanje izvajanja ukrepov oziroma doseganja ciljev	Roki
Integracija okoljskih vsebin v sektorske politike	- vpeljava in izvajanje celovite presoje vplivov na okolje za plane, programe in politike, ki imajo vpliv na okolje	2004
Okoljske tehnologije	- določitev prioritetnih okoljskih tehnologij za RS in njihovih ciljnih učinkov na okolje ter razvoj gospodarstva - vključitev gospodarskih in raziskovalnih subjektov v aktivnosti iz EU programa o okoljskih tehnologijah - določitev in sprostitev finančnih instrumentov za delitev tveganja pri investiranju v okoljske tehnologije - sprostitev finančnih instrumentov za spodbujanje tehnologij obnovljivih energijskih virov in energijsko učinkovitih tehnologij - revizija okolju škodljivih subvencij - zelena naročila oziroma spodbujanje nabav (javnih in privatnih) okoljskih tehnologij ter okolju prijaznih proizvodov in storitev - zvečanje okoljske zavesti podjetij in potrošnikov (promocija »od množine h kakovosti«, čistejše tehnologije, eko dizajn, okoljski standardi ipd).	2004–2008
Spodbujanje trajnostne proizvodnje in potrošnje	- priprava priročnika o trajnostni potrošnji - vzpostavitev osrednjega centra za okoljske informacije - vzpostavitev sistema za podeljevanje znaka EU za okolje - vzpostavitev sistema za okoljsko ravnanje in presoje (EMAS)	2004–2005 2004–2008 2004 2004
Krepitev okoljskih nevladnih organizacij	- zagotovitev dodatnih sredstev v okviru proračunske postavke, namenjene sofinanciraju dejavnosti okoljskih NVO ((več)letno programsko financiranje, letno projektno financiranje, financiranje koalicijskih in mrežnih projektov in programov), - vzpostavitev oz. zagotavljanje sodelovanja na medresorskem nivoju,	2004–2008

	- izvajanje rednih srečanj med Ministrstvom za okolje, prostor in energijo in NVO (polletna, letna srečanja oz. po izkazani potrebi), - vzdrževanje proaktivnega informiranja o dejavnostih ministrstva (spletne strani, bilten Okolje&Prostor)	
Ekonomska politika varstva okolja	- uvajanje okoljske reforme javnih financ	2004–2008
Ozaveščanje in izobraževanje na področju varstva okolja	- Izvajanje kontinuiranih ozaveščevalnih tematskih kampanij v podporo normativnim in finančnim ukrepom - Sodelovanje in spodbujanje lokalnih skupnosti pri promociji trajnostne mobilnosti in ozaveščanje o vplivih avtomobilskega prometa ter prednostih alternativnih načinov prevoza - Promocija/ozaveščanje o okolju prijaznem kmetovanju - Vzpostavitev in okrepitev medsektorskega povezovanja (MOPE–MŠZŠ); - Priprava dodatnih okoljskih vsebin in njihova integracija v naravoslovne in družboslovne predmete v vse stopnje izobraževalnega sistema; - Pripraviti ponudbo interdisciplinarnih seminarjev in delavnic za pedagoške delavce; - Opredelitev vsebin za prenos javnih funkcij s področja vzgoje in izobraževanja v formalnih in neformalnih oblikah; - Razvijati program Eko šol kot enega od načinov izvajanja vsebin 6. okoljskega akcijskega programa; - Odpiranje vzgojno-izobraževalnih procesov navzven predvsem na izvedbeni ravni; - Priprava in vzpostavitev posebne spletne strani/ stičišča z zbirom aktivnosti s področja vzgoje in izobraževanja.	2004–2008

Priloga 1: Operativni programi in druge aktivnosti na podlagi NPVO in EU direktive oz. mednarodne pogodbe, ki jih določajo

programi	EU direktiva / mednarodna pogodba
4.1 PODNEBNE SPREMEMBE	
1. Zmanjševanje emisij toplogrednih plinov	
Operativni program zmanjševanja emisij toplogrednih plinov (julij 2003)	4. člen Okvirne konvencije Združenih narodov o spremembi podnebja (1992) in 10. člen Kjotskega protokola (1997)
Državni načrt RS o razdelitvi pravic za emisije toplogrednih plinov za obdobje 2005-2007 (maj, 2004)	9. člen direktive o emisijskem trgovanju Evropske unije (2003/87/EC)
2. Stratosferski ozon	
Operativni program ravnanja s haloni (julij 2003)	16. člen Uredbe EU 2037/2000 o snoveh, ki tanjšajo ozonski plašč - sklep X/7 sprejet na 10. konferenci pogodbenic Montrealskega protokola (1987)
Operativni program ravnanja s klorofluoroogljikovodiki (CFC) (julij 2003)	16. člen Uredbe EU 2037/2000 o snoveh, ki tanjšajo ozonski plašč - sklep XI/16 sprejet na 11. konferenci pogodbenic Montrealskega protokola (1987)

programi	EU direktiva / mednarodna pogodba
4.2 NARAVA IN BIOTSKA RAZNOVRSTNOST	
1. Nacionalni program varstva narave	94. člen Zakona o ohranjanju narave (Uradni list RS, 22/03)
Operativni program ukrepov ohranjanja biotske raznovrstnosti s programom Natura 2000	6. člen Konvencije o biološki raznovrstnosti (1992)
Operativni program ohranjanja naravnih vrednot	6. člen Habitatne direktive (92/43/EEC) in direktive o pticah (79/409/EEC)
2. Gozdovi	
Program državnega monitoringa poškodovanosti gozdov	8. člen Uredbe EU 2152/2003 o monitoringu poškodovanosti gozdov (Forest Focus)
3. Tla	
Pregled stanja onesnaženosti tal in vzpostavitev monitoringa	Strategija varstva tal COM(2002)179 final
4. Gensko spremenjeni organizmi	
Mednarodna trgovina z GSO	Kartagenski Protokol o biološki varnosti h Konvenciji o biološki raznovrstnosti (1992)
Sledljivost in detekcija GSO	Life sciences and biotechnology - A Strategy for Europe (COM/2002/27 final)
Zagotavljanje soobstoja konvencionalnih, gensko spremenjenih in ekoloških pridelkov	Soobstoj gensko spremenjenih poljščin s konvencionalnim in ekološkim kmetovanjem (COM/2003/556/EC)

programi	EU direktiva / mednarodna pogodba
4.3 KAKOVOST ŽIVLJENJA	
1. Nacionalni program upravljanja z vodami	54. člen Zakona o vodah (Uradni list RS, 67/02) in Direktiva o vodah (2000/60/EC)
I. Varstvo voda	
1. Operativni program za varstvo voda pred onesnaženjem z nitrati iz kmetijske proizvodnje (april, 2004)	5. člen Nitratne direktive (91/676/EEC)
2. Operativni program odvajanja in čiščenja komunalnih odpadnih in padavinskih voda	17. člen direktive o čiščenju in odvajanju komunalnih odpadnih voda (91/271/EEC)
<i>Operativni programi za zmanjšanje onesnaženja površinskih voda z nevarnimi snovmi:</i>	7. člen Direktive o emisijah nevarnih snovi v vodno okolje (76/464/EEC) in hčerinske direktive:
3. Operativni program zmanjševanja onesnaženja z živim srebrom iz razpršenih virov	- živo srebro (82/176/EEC in 84/156/EEC)
4. Operativni program zmanjševanja onesnaženja z nevarnimi kloriranimi ogljikovodiki iz razpršenih virov	- klorirani ogljikovodiki (86/280/EEC, 88/347/EEC in 90/415/EEC)
5. Operativni programi zmanjševanja onesnaževanja površinskih voda s prednostnimi in drugimi nevarnimi snovmi	- kadmij (83/513/EEC), heksaklorocikloheksan (84/491/EEC) in ostale prednostne snovi (Aneks X.: 2000/60/EC - Direktiva o vodah)
6. Varstvo voda, določenih za zahtevano kakovost voda, da se omogoči življenje rib	5. člen Direktive o kakovosti voda za življenje rib (78/659/EEC)
7. Varstvo voda, določenih za zahtevano kakovost voda, da se omogoči življenje in rast morskih školjk in morskih polžev	5. člen Direktive o kakovosti voda za življenje lupinarjev (79/923/EEC)
8. Varstvo območij kopalnih voda	4. člen Direktive o kopalnih vodah (76/160/EEC) in 77. člen Zakona o vodah (Uradni list RS, 67/02)
9. Varstvo voda na vodovarstvenih območjih	74. člen Zakona o vodah (Uradni list RS, 67/02) in 7. člen direktive o vodah (2000/60/EC)
10. Program varstva morja (morskega okolja)	Evropska strategija morij COM(2002)539 final

II. Urejanje voda	
1. Posodobitev in prilagoditev hidrološkega monitoringa ter izboljšanje napovedovanja ekstremnih hidroloških pojavov	Skupna strategija izvajanja vodne direktive (maj, 2001) - Akcijski program za zmanjšanje ogroženosti pred poplavami (predlog EU) - Delovno gradivo v zvezi s problematiko hidroloških suš
2. Operativni program za zmanjševanje posledic hidroloških suš	
3. Operativni program zmanjševanja škodljivega delovanja voda:	
- Operativni program varstva pred poplavami v smislu uvajanja Evropskih najboljših praks za zmanjševanje poplavne ogroženosti	
- Operativni program varstva pred zemeljskimi in hribinskimi plazovi	
III. Raba vode	
1. Operativni program vodooskrbe	
2. Uvajanje ekonomske cene vode	9. člen Direktive o vodah (2000/60/EC)
Zrak	
1. Operativni program za varstvo zraka (vključno s programom državnega monitoringa kakovosti zraka)	7. člen Krovne direktive o kakovosti zraka (96/62/EC) Tematska strategija o kakovosti zraka (2005) Program za čist zrak (CAFE Programme) COM(01)245
2. Operativni program zmanjševanja emisij v zrak	6. člen Direktive o zgornji meji nacionalnih emisij - NEC (2001/81/EC) in Gothenburški protokol (1999)
3. Operativni program zmanjševanja emisij v zrak iz velikih kurilnih naprav (april, 2004)	3. člen Direktive o emisijah iz velikih kurilnih naprav – LCP (2001/80/EC)
Kemikalije	
1. Vzpostavitev sistema ravnanja s kemikalijami (REACH)	Predlog uredbe EU (REACH) COM 2003 0644 (03) - White Paper on the Strategy for a future Chemicals Policy COM(2001)88
2. Operativni program prepovedi ali omejitve proizvodnje, dajanja v promet in uporabo ter zmanjševanja izpustov obstojnih organskih onesnaževal ter ukrepov glede odpadkov, ki take snovi vsebujejo	8. člen Uredbe EU o obstojnih organskih onesnaževalih – POPs (850/2004) in 7. člen Konvencije o obstojnih organskih onesnaževalih – POPs in POPs protokol h konvenciji CLTRAP
Hrup	
1. Operativni program varstva pred hrupom (karte obremenjenosti s hrupom in načrti ukrepov za zmanjšanje hrupa)	8. člen Direktive o okoljskem hrupu (2002/49/EC)
Elektromagnetno sevanje	Priporočila EU elektro-magnetnem sevanju
Okolje v urbanih območjih	Tematska strategija o urbanem okolju COM(2004)60

programi	EU direktiva / mednarodna pogodba
4.4 ODPADKI IN INDUSTRIJSKO ONESNAŽEVANJE	
Odpadki	Tematska strategija o preprečevanju in recikliranju odpadkov COM(2003)301 final
1. Operativni program odstranjevanja odpadkov s ciljem zmanjšanja odloženih biorazgradljivih odpadkov (april, 2004)	5. člen Direktive o odlaganju odpadkov (99/31/EC)
2. Operativni program ravnanja z nevarnimi odpadki	6. člen Direktive EU o nevarnih odpadkih (91/689/EEC) in 17. člen Krovne direktive EU o odpadkih (75/442/EEC)
3. Operativni program zbiranja komunalnih odpadkov	odlaganje odpadkov (99/31/EC) embalaža (94/62/EC)
4. Operativni program ravnanja z embalažo (2002)	14. člen Direktive EU o ravnanju z embalažo (94/62/EC)
5. Operativni program ravnanja z odpadnimi olji (2003)	Direktiva o odpadnih oljih (75/439/EEC) in 7. člen Krovne direktive EU o odpadkih (75/442/EEC)
6. Operativni program ravnanja z baterijami in akumulatorji (2003)	6. člen Direktive EU o baterijah in akumulatorjih (91/157/EEC)
7. Operativni program ravnanja s PCB/PCT (2003)	11. člen Direktive EU o ravnanju s PCB/PCT (96/59/EEC)
8. Operativni program zmanjševanja in preprečitve obremenjevanja okolja za proizvodnjo TiO ₂	9. člen Direktive EU o odpadkih iz proizvodnje TiO ₂ (78/176/EEC in dopolnitve 82/883/EEC in 92/112/EEC)
9. Operativni program ravnanja z gradbenimi odpadki (vključno z odpadki, ki vsebujejo azbest)	Delovni program EU na področju ravnanja z gradbenimi odpadki
10. Program ravnanja z izrabljenimi motornimi vozili	Izrabljena motorna vozila (2000/53/EC)
11. Program ravnanja z izrabljenimi avtomobilskimi gumami	
12. Program ravnanja z odpadno električno in elektronsko opremo	Odpadna električna in elektronska oprema (2002/95/EC in 2002/96/EC)
Industrijsko onesnaževanje	
1. Program uvajanja najboljših razpoložljivih tehnologij (BAT) v industrijske obrate	Direktiva EU o celovitem preprečevanju in nadzorovanju onesnaževanja okolja – IPPC (96/61/EEC)
2. Program zmanjševanja tveganja za okolje zaradi večjih nesreč z nevarnimi snovmi	Direktiva EU o obvladovanju nevarnosti večjih nesreč – Seveso II (96/82/EC in 2003/105/EC)

Priloga 2: Indikatorji stanja ohranjenosti narave

Ugotavljanje stanja ohranjenosti narave zaradi lastnosti živih bitij in dinamičnosti v naravi zahteva posebno obravnavo. Zato so podrobneje kot v drugih poglavjih NPVO predstavljeni možni indikatorji, ki bi lahko nakazovali doseganje ciljev NPVO – NPVN v naravi. Razdeljeni so v dva sklopa.

Prvi sklop je pripravljen tako da daje indikativni odgovor na vprašanje doseganja ciljev NPVN ter nekaterih ciljev politik Evropske unije:

- Ali se ohranja oz. dosega ugodno stanje (s poudarkom na obsegu in kvaliteti) indikatorskih (pogostih in ogroženih) vrst in habitatnih tipov?
- Ali se ohranja oz. dosega ugodno stanje (poudarkom na obsegu in kvaliteti) habitatov vrst in habitatnih tipov, za katere so opredeljena območja, pomembna za ohranitev biotske raznovrstnosti (EPO, območja Natura 2000)?
- Ali se ohranja čim bolj naravna sestava biocenoze?
- Ali so ukrepi EU učinkoviti pri doseganju ciljev?

Ta sklop nakazuje stanje ohranjenosti s tremi indikatorji:

- Stanje najbolj ranljivih sestavin biotske raznovrstnosti (vrst in habitatnih tipov),
- stanje ohranjenosti nekaterih pogostih vrst in habitatnih tipov, ki lahko nakazujejo spremembe v stanju manj ranljivih sestavin biotske raznovrstnosti, in
- stanje nekaterih invazivnih tujerodnih vrst.

Drugi sklop je pripravljen tako, da lahko nakazuje spremembe v stanju celotne biotske raznovrstnosti in daje indikativni odgovor na vprašanje doseganja cilja NPVO in cilja naravovarstvene politike Evropske unije:

- Ali se v Sloveniji ohranja visoka stopnja biotske raznovrstnosti?
- Kakšno je stanje biotske raznovrstnosti in njegov trend?
- Ali bo izguba biotske raznovrstnosti zaustavljena (do 2010)?

Ta sklop nakazuje stanje spremembe v stanju celotne biotske raznovrstnosti s indikatorjem »indeks biotske raznovrstnosti« v treh različicah. Prva različica upošteva stanje višjih taksonomskih skupin (npr. razreda ali reda) pri katerih je ocenjeno, da je večina vrst te taksonomske skupine in njena razširjenost v Sloveniji poznana oz. je lahko poznana v kratkem času. Druga (poenostavljena) različica je indeks vrst do katerih ima Slovenija posebno odgovornost. Tretja različica takšnega indikatorja je sestavljena iz dveh indikatorjev prvega sklopa.

Priloga 3: Lista oznak in okrajšav

ARSO	Agencija Republike Slovenije za okolje
BAT	Najboljša razpoložljiva tehnika (<i>Best Available Technique</i>)
BDP	Bruto domači proizvod
BF	Biotehniška fakulteta
BREF	Referenčni dokumenti za najboljše razpoložljive tehnike (<i>Best Available Technique Reference Document</i>)
CFC	Klorofluoroogljikovodiki (<i>Chlorofluorocarbon</i>)
CLRTAP	Konvencija o onesnaževanju na velike razdalje
CPVO	Celovita presoja vplivov na okolje
EEA	Evropska agencija za okolje (<i>European Environmental Agency</i>)
EPO	Ekološko pomembna območja
EU	Evropska unija
EUR	Euro
EMAS	Sistem okoljevarstvenega vodenja organizacij (<i>Environmental management and audit scheme</i>)
EMS	Elektromagnetna sevanja
GEF	Globalni sklad za okolje (<i>Global Environmental Facility</i>)
GIS	Gozdarski inštitut Slovenije
GSO	Gensko spremenjeni organizmi
GZS	Gospodarska zbornica Slovenije
HCFC	Delno halogenirani klorofluoroogljikovodiki (<i>Hydrochlorofluorocarbon</i>)
HFC	Delno halogenirani fluoroogljikovodiki (<i>Hydrofluorocarbon</i>)
IPP	Integralna politika do proizvodov (<i>Integrated product policy</i>)
IPPC	Celovito preprečevanje in nadzorovanje onesnaževanja (<i>Integrated pollution prevention and control</i>)
IRSzV	Inštitut Republike Slovenije za vode
JPE	Javno podjetje enrgitika
MOPE	Ministrstvo za okolje, prostor in energijo
NPVN	Nacionalni program varstva narave
NPVO	Nacionalni program varstva okolja
NVO	Nevladne organizacije
NUV	Načrt upravljanja z vodami
OZN	Organizacija združenih narodov
PCB	Polikloriranibifenili
PCT	Polikloriranitetrafenili
PE	Populacijski ekvivalent
PFC	Perfluorirani ogljikovodiki
POP	Obstojna organska onesnaževala (<i>Persistent organic pollutants</i>)
PPP	Onesnaževalec plača (<i>polluter pays principle</i>)
PSO 2002	Poročilo o stanju okolja 2002
PVO	Presoja vplivov na okolje
REACH	Sistem ravnanja s kemikalijami (registracija, evaluacija, avtorizacija) (<i>Registration, evaluation and authorisation of chemicals</i>)
RS	Republika Slovenija
SKOP	Slovenski kmetijsko–okoljski program
SIT	Slovenski tolarji
SLO	Slovenija
SPTE	Soproizvodnja toplote in energije

SURS	Statistični urad Republike Slovenije
TGP	Toplogredni plini
TEŠ	Termoelektrarna Šoštanj
TE-TO	Termoelektrarna Toplarna Ljubljana
TET	Termoelektrarna Trbovlje
TOC	Skupni organski ogljik (<i>Total organic carbon</i>)
UMAR	Urad za makroekonomske analize in razvoj
UNFCCC	Okvirna konvencija Združenih narodov o spremembi podnebja
URSK	Urad Republike Slovenije za kemikalije
ZON	Zakon o ohranjanju narave
ZVO	Zakon o varstvu okolja